

Phan Cao Toại

Lời Thề Hippocrate

Chương 1

Những ngôi nhà nằm lặng yên trong một con hẻm, mái ngói nhấp nhô dưới vườn cây xanh mát. Mỗi nhà có một chiếc cổng xây theo kiểu dáng khác nhau, nấp dưới giàn hoa giấy xum xuê hay dàn hoa tigon hồng tím.

Biệt thự của giáo sư Vũ Thịnh nằm cuối con đường. Chiếc cổng sắt cũ kỹ, phía dưới sát với mặt đất có nhiều chỗ hoen rỉ, những thanh sắt mòn vẹt, tóp lại trông như những chiếc đũa. Cột trụ hai bên rêu mọc xanh rì, chỉ có tấm biển đề tên ông bằng đồng vẫn óng lên màu nâu đỏ: “Giáo sư tiến sĩ Vũ Thịnh”. Tấm bng ấy đã được đóng lên mười mấy năm về trước, từ khi ông được nhà nước phong học vị Tiến sĩ.

Phía trong cổng, con đường lát sỏi trắng, hai bên là hai hàng chậu cảnh đủ các loại cây. Xen giữa những chậu cây là một vài chậu hồng khi nào hoa cũng nở. Khu vườn không rộng lắm. Cây hồng xiêm mọc phía góc gần kê đường đi, buổi sáng thường hắt bóng trùm lên những gốc chanh mới trồng. Đi hết con đường lát sỏi, bậc tam cấp của ngôi nhà được lát bằng gạch hoa đã cũ. Bên trái, một chiếc võng treo trên một khung sắt hình con thuyền, từ đó, có thể phóng tầm mắt ra khu vườn khi nào cũng ngăn ngắt màu xanh.

Phòng khách treo những bức tranh cảnh xa cù theo bộ tứ bình xuân, hạ, thu, đông. Bộ ghế gỗ chạm hình con rồng trên hai tay cầm, phía sau cũng cảnh xa cù mà thời gian đã làm cho tối lại thành một màu sữa đục. Khung ghế, khung bàn ánh lên màu đen cũ kỹ. Bên trái phòng khách, một phòng nhỏ có bàn thờ và hương án. Ảnh của một người phụ nữ trên chiếc bàn con bên cạnh, lồng trong một khung kính khảm bạc. Đó là phòng thờ bà Vũ Thịnh. Bên phải là một phòng rộng hơn, có nhiều quyển sách dày trên giá. Bàn làm việc kê ngay dưới một bức tượng bán thân cỡ lớn, dưới có dòng chữ: “Hippocrate - 460 - 377”. Một chiếc đèn bàn đọc sách đặt ngay góc bàn bên cạnh những quyển sách mở rộng. Căn phòng có một cửa sổ mở ra khu vườn.

Phòng ngủ của giáo sư và phòng ngủ của con trai ông, bác sĩ Vũ Hải, ở phía sau nhà. Tất cả đều biệt lập. Nhà bếp, nhà ăn cũng ở phía sau, nối với nhà chính bằng hành lang dài phía trên lợp ngói.

Cách đây hai năm, nhà giáo sư có bốn người. Hai vợ chồng ông, con trai Vũ Hải và người cháu gái giúp việc ở dưới quê lên. Từ ngày bà Thịnh mất đi, không khí ngôi nhà trở nên trống vắng.

Giỗ tận của bà Thịnh nhằm ngày thứ bảy, ông Thịnh chuyển sang chủ nhật để họ hàng và bạn bè có thể đến dự. Sinh thời, bà Thịnh là người phụ nữ đoan trang. Bà con một gia đình giàu có trên phố. Lấy ông Thịnh sau hòa bình lập lại, bà về ở với ông trong ngôi nhà của thân sinh ông để lại. Trong sự trưởng thành về nghề nghiệp của chồng và của con, có phần đóng góp không nhỏ của bà. Bà cần mẫn chăm chồng, chăm con, nhất là việc giáo dục cậu con trai, theo một thứ gia giáo phong kiến, cố giữ cho cậu con trai đi đúng con đường danh giá của cha ông.

Đám giỗ bà Thịnh vì thế rất đông người. Bạn bè ông ở hai bệnh viện, nơi bố con ông làm việc. Máy người em trên phố lo việc nấu nướng. Ông bác họ

bên phía ông Thịnh ở dưới quê lên. Ông Thịnh lặn lội lên tận Nhật Tân tìm một cành đào nở sớm, đặt vào chiếc lộc bình bên bàn thờ bà Thịnh. Đó là sở thích của bà khi còn sống. Tết đến bà tự mình lên Nhật Tân chọn mua cho được cành đào thật đẹp. Tập quán ấy vẫn được bố con ông Thịnh giữ gìn cho đến tận hôm nay.

Ngày giỗ bà Thịnh là ngày chủ nhật nắng ráo. Trời se lạnh. Còn chưa đầy một tháng nữa là Tết. Trong không khí xôn xao, rậm rịch của mọi người nô nức chuẩn bị đón Tết, ông Vũ Thịnh trầm tư cảnh cô đơn, trống vắng của mình. Nhà ông từ độ bà đi xa, ngày nọ rồi ngày kia đơn điệu và ảm đạm như một khúc nhạc buồn lặp đi lặp lại. Tuy là chủ một gia đình nhưng trước đây, khi nào ông cũng coi bà là trụ cột. Nay cái cột đó đã sụp xuống, ông linh cảm sẽ có nhiều điều không may xảy ra với hai bố con. Cũng may là trong hai năm qua chưa có một biến cố gì lớn ngoài tầm kiểm soát của ông. Ông Thịnh cảm thấy yên lòng.

Người đàn ông to lớn, mặc chiếc măng tô dạ màu đen, đội biarê lệch là đại tá quân y Trịnh Thắng. Ông cùng thời với ông Thịnh. Hai ông cùng ra trường năm 1953, thoát ly ra vùng kháng chiến và vào bộ đội một ngày. Ông Thịnh về sau chuyển ngành rồi đi nghiên cứu sinh bên Nga về thặng nhân tạo. Ông Thắng hiện là giám đốc của một viện quân y. Tướng mạo là con nhà binh song ông là người rất tình cảm. Ngày bà Thịnh mất, chính ông vuốt mắt cho bà, tự tay làm mọi việc khâm liệm. Cách ăn ở, cư xử của ông Thắng khiến bố con ông Thịnh rất cảm phục.

Ông Thắng cầm một chai rượu gói trong một lần giấy hoa màu tím trên nền đỏ sẫm. Vũ Hải chạy ra mở cổng, đơn đả mời:

- Dạ, cháu mời bác vào.
- Bố cháu đâu, sao khách khứa vắng tanh thế này?
- Mấy dì, mấy em đang chuẩn bị sau nhà. Ba cháu mời 11 giờ mà bác.

- Ừ nhỉ, rõ lẫn lẫn, mới mười giờ. Ông Thắng nhìn đồng hồ tự thanh minh. Trong phòng khách, hai ông bạn già ngồi hàn huyên bên ấm trà bốc khói. Ông Thắng nhìn bạn, ái ngại:

- Tôi thấy quỹ thời gian đòi cho mình ít quá. Ngoảnh đi ngoảnh lại, tôi và anh đã lục tuần cả rồi. Đã làm được cái gì cho đời đâu?

- Ấy, đôi khi tôi cũng nghĩ thế. Hai thằng mình mới đi vác gạo ở Bờ Đậu Thái Nguyên, mặc áo trấn thủ trên đường lên Tây Bắc dự trận Điện Biên, mà đã hơn bốn mươi năm rồi.

- Thế hệ tụi mình coi như đã chấm hết, ông ạ!

Ông Thắng lấy tay ngoắt Hải vào:

- Hải, vào đây bác hỏi: Hôm nay giỗ tặn của mẹ cháu, bác mới hỏi, cháu định bao giờ mới cho bác ăn kẹo?

Hi gái tai:

- Cháu thấy chưa có gì phải vội đâu, bác ạ. Sự nghiệp đang dở dang, cháu đang làm nghiên cứu sinh trong nước. Kinh tế vẫn đang phụ thuộc bố. Người yêu vẫn đang trên mây.

Hải cười ngượng nghịu. Ông Thịnh chen vào:

- Cháu có một cô bạn là nhà thơ. Tính tình, tư cách được lắm. Nhà thơ nhưng rất thực tế, không mơ theo trăng và vợ vẫn cùng mây!

Cả ba người cùng cười. Ngoài cổng lại thêm nhiều tiếng xe gấn máy. Một người phụ nữ đứng tuổi, tóc bạc trắng, dáng người hơi thấp, nặng nề bước sau một cô gái trẻ đang đi trên con đường lát sỏi vào nhà. Vẫn Vũ Hải bước ra mở cổng. Hải khúm núm:

- Dạ mời cô vào, bố cháu và bác Thắng đang nói chuyện trong phòng khách.

- Cứ mặc cô, người đàn bà xởi lởi đáp lời.

Cô gái nhìn người phụ nữ đang đi vào phòng khách, ghé tai Vũ Hải:

- Anh dặn em mười một giờ kém mười lăm xuống bệnh viện đón cô. Em

phải đến từ mười rưỡi. Thấy em bà ấy hỏi như hỏi cung: “Mày thế nào với thằng Hải?” “Dạ, cháu là... là... bạn anh ấy” “Bạn thế nào...?” Rõ mấy bà khốt, bạn là bạn chứ thế nào. Em nói đại đi “Cháu là người yêu của anh Hải”. Bà cười “Thế thì tao nhận lời cho mày chờ. Thằng Hải cũng vừa diện thoại báo với tao”.

Cô gái vừa nói vừa lườm người phụ nữ đã yên vị trong phòng khách, trong khi Hải dắt chiếc xe gắn máy ra phía sau nhà.

Người phụ nữ đó là bác sĩ Tú Vân, bạn học sau ông Vũ Thịnh mấy lớp. Bà hiện là giám đốc bệnh viện phụ sản, nơi Vũ Hải làm việc. Tính bà thẳng thắn, bộc trực, lại là bạn cũ của bố mình nên rất có uy với Vũ Hải. Bà cầm ly nước trên tay, liến thoắng với ông Thịnh và ông Thắng:

- Này anh Thịnh, nàng dâu được đấy chứ. Vừa nói, bà vừa nghĩ ra điều gì. Thôi chết, cho tôi vào thấp cho chị Thịnh nén nhang đã.

Người con gái đi bên Vũ Hải vào phòng khách, lễ phép chào hai ông. Vũ Hải giới thiệu:

- Thừa bác Thắng, cho cháu giới thiệu với bác: đây là Thu Hồng, bạn cháu. Ông Thịnh đệm vào:

- Cháu Hồng, tôi vừa giới thiệu với anh đấy. Nhà thơ trẻ, học tổng hợp văn ra. Hiện đang làm biên tập phần văn nghệ cho một tờ báo. Viết được lắm! Thu Hồng xin phép ông Thịnh, ông Thắng xuống dưới bếp phụ giúp nấu nướng.

Bạn bè, bà con của ông bà Vũ Thịnh đã đến chật phòng khách. Chuông đồng hồ điểm mười một giờ. Trước bàn thờ bà Thịnh, ông Thịnh và Hải đang dâng hương, khói bay đặc cả căn phòng. Vũ Hải đưa chiếc khăn tang phủ một lớp bụi ra trước nhà, châm lửa đốt.

Gần một giờ chiều, khách mới lục đục ra về. Vũ Hải ra tận ngõ, bắt tay cảm ơn từng người một. Bà Tú Vân mặt có tí men, hồng lên. Bà kéo ông Vũ

Thịnh ra một góc, thì thầm:

- Tôi báo với anh, liệu mà lo chuyện vợ con cho thằng Hải.
- Tôi chưa hiểu ý chị, ông Thịnh thảng thốt.
- Thằng Hải dạo này có những biểu hiện không được bình thường. Tôi nghe một số bệnh nhân họ kêu. Không có chứng cứ nhưng dư luận là dư luận. Tôi gọi nó lên, lấy tình cô cháu khuyên giải, nó chối.
- Thực tình chị nói tôi mới biết. Từ ngày bà ấy mất đi, tôi vì thương con, có dễ dàng với nó.
- Đây là chỗ sơ hở của chúng ta. Nó trưởng thành hơi sớm, lại sinh ra trong một gia đình tuy nề nếp, gia giáo nhưng anh và cả chị lúc còn sống rất nuông chiều nó. Phép tắc và nuông chiều cân bằng nhau thì không có chuyện gì xảy ra. Nói phải tội, chị mất đi, về đối lập với nuông chiều không còn nữa. Anh thì quá hiền lành, xin lỗi, nhiều khi nhu nhược với nó. Thằng Hải có tài nhưng nó còn trẻ lại nhiễm thêm cái máu tự kiêu tự đại, cái bệnh người hùng nên bây giờ hơi vung vênh.

Ông Thịnh thở dài. Bà Tú Vân đọc được ý nghĩ của ông, tiếp lời:

- Tôi đang có một phép để kìm chân nó lại. Đó là việc đề bạt nó làm chủ nhiệm khoa. Đã là chủ nhiệm khoa là phải mẫu mực, đứng đắn. Cho cu cậu ngồi vào cái ghế ấy để tự sửa mình. Các anh bên đảng ủy và tổ chức thì chưa nhất trí. Hiện có hai phó khoa, nó và bác sĩ Luận. Chị Luận chuyên tu nhưng chịu khó học hỏi, tay nghề cũng tạm ổn. Phải cái hơi lớn tuổi lại bị cái mác chuyên tu nó ám. Thằng Hải thì ăn đứt nhưng lại chưa đảng viên. Nhân viên trong khoa kẻ khen người chê, kẻ yêu người ghét. Xem chừng nó thắng phiếu.
- Thôi, cái đó tùy chị cân nhắc. Nhưng theo tôi, chúng ta phải cứng rắn. Tôi sẽ cho nó một bài học.

Giọng ông Thịnh bực bội. Bà Tú Vân nín tay áo ông Thịnh, hạ thấp giọng:

- Ấy chết, anh làm thế là hỏng. Mọi chuyện đang trong vòng dư luận. Nhưng không có lửa làm sao có khói. Anh bình tĩnh đi, có gì tôi tin lại anh biết. Ông Thịnh mặt tái nhợt, đưa bà bạn ra cửa. Thu Hồng cúi đầu chào ông Thịnh và Vũ Hải rồi nỏ máy, chở bà Tú Vân về nhà.

Một mình ông Thịnh quay lại ngồi thần thờ trong phòng khách. Ông nhìn những bóng đèn trên chùm đèn treo lơ lửng giữa trần nhà. Kỷ niệm về người vợ quá cố bỗng hiện về đậm nét. Phút lâm chung, bên giường bệnh, bà đã nói với ông lời trăng trối: “Thằng Hải có tài nhưng cũng nhiều tật, đua đòi, đàng điếm. Lơ đi là hỏng...”. Lời di chúc ấy không ghi thành văn bản nhưng đã tạc vào tâm trí ông như một cuộn băng ghi âm. Nhiều đêm, trong giấc mơ, cuộn băng ấy lại tự động mở ra trong niềm suy tưởng từ nỗi nhớ tiếc bà. Ông Thịnh trở về với thực tại. Nắng chiều nhợt nhạt rải vàng lên cành cây trong vườn. Sau nhà, mấy cô em gái bà Thịnh đang dọn dẹp. Hải bước vào ngồi đối diện với ông Thịnh. Nhìn vẻ mặt trầm tư, mệt mỏi của bố, Hải man mác buồn:

- Hình như bố không được khỏe.

- Bố buồn, buồn lắm con ạ.

- Bố buồn vì hôm nay là ngày giỗ mẹ?

- Không. Bố nghĩ về mẹ con một phần. Bố đang nghĩ về con. Con đã ba mươi tuổi, đã đứng đầu một khoa ở bệnh viện, đã tự quyết định lấy mọi điều trong công việc và cuộc sống, con không thể không hiểu. Từ ngày mẹ con mất đi, bố ít quan tâm đến công việc, tu dưỡng của con. Vì bố tin con.

Ông Thịnh lắc đầu, nuốt tiếng thở dài. Khuôn mặt của ông bỗng trở nên u buồn. Hải cúi mặt, dáng suy nghĩ, đưa hai bàn tay đỡ lấy cằm. Chợt nhớ lại trước lúc ra về, bà Tú Vân xầm xì điều gì đó với bố mình. Vũ Hải đã ít nhiều hình dung ra câu chuyện. Hải hiểu điều bố mình định nói, nhưng cố tình lảng sang chuyện khác:

- Thừa bố, chuyện con với Thu Hồng có lẽ không ổn.

Ông Thịnh giật mình:

- Con nói sao, không ổn là thế nào?

- Cô ấy mơ mộng quá, còn con thì lại thực dụng, suốt ngày với công việc.

Con thấy không hợp.

Ông Thịnh đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, đi lại trong phòng khách với dáng bức bối. Hải nhìn bố, do dự:

- Bố cho con quyền quyết định chuyện trăm năm của con.

- Không ai ép anh cả. - Giọng ông đầy giận dữ. - Anh đừng tưởng anh lớn rồi, khôn rồi, tự lập được rồi thì cha mẹ không đóng vai trò gì nữa. Anh nhảm!

Trút xong những lời trách mắng ấy, ông như vừa làm xong một việc quá sức. Chưa bao giờ ông nặng lời với con như vậy. Vậy mà hôm nay ông đành phải dùng quyền làm bố để răn dạy con mình. Con giận như nguôi đi một phần, ông Thịnh rơi vào cảm giác đau đớn. Ông đưa tay ôm ngực. Hải biết con đau mạch vành đang hành hạ bố mình. Anh đứng dậy đỡ ông ngồi xuống, dịu giọng:

- Thì hôm nay nhân ngày mẹ con mất con ướm lời với bố vậy, chứ con đã quyết định dứt khoát đâu.

Hải dìu ông Thịnh vào giường nằm nghỉ. Ông Thịnh mệt mỏi nằm trên chiếc giường có phủ drap trắng, lòng ngổn ngang những suy nghĩ về đứa con trai độc nhất của mình. Nó là người sẽ thay mặt ông hiện diện trên đời này.

Lời Thề Hippocrate

Chương 2

Bệnh viện hướng mặt tiền ra con đường lớn dẫn vào thành phố. Đường tàu và đường bộ chạy song song tựa hồ như hai mạch máu lớn của một cánh tay. Cổng vào có một trạm chắn tàu hỏa. Mỗi khi không có tàu qua, hàng rào chắn được kéo vào sát tường rào, nhường chỗ cho người xe đi lại. Trước cổng, hàng nước, hàng quà, hàng tạp phẩm, xích lô, xe ôm, nhộn nhạo như một cái chợ nhỏ đủ thương vàng hạ cám để thỏa mãn mọi nhu cầu cho cả ngàn người bệnh. Bên kia đường, cửa tiệm, hàng ăn mọc lên san sát. Xe cộ vào ra thành phố như hai con suối lớn chảy ngược chiều nhau, huyên náo cả ngày lẫn đêm.

Khoa cấp cứu hồi sức là dãy nhà hai tầng xây từ thời Pháp, kiến trúc liên hoàn gồm nhiều phòng khác nhau cho các loại bệnh. Bên cạnh phòng hành chính là phòng của giáo sư chủ nhiệm, phòng cho bác sĩ, phòng giao ban khoa. Tất cả đều được quét vôi trắng, hòa quyện vào màu trắng của những tà áo blouse của y tá, sinh viên, bác sĩ. Ở các phòng bệnh, đi ngoài hành lang đã ngửi thấy mùi nồng nặc của thuốc sát trùng sàn nhà, mùi nhẹ nhẹ của Ether, mùi cồn, mùi thm của các loại thuốc. Cũng trên hành lang chật hẹp đó, người nhà bệnh nhân đứng ngồi lố nhố, có người ngồi bệt xuống cả bực lên xuống, mệt mỏi chờ mỗi ngày trôi qua.

Giáo sư Vũ Thịnh cất chiếc xe đạp Mifa đã cũ vào nhà xe, bước vội vàng vào phòng chủ nhiệm. Ông cởi áo khoác ngoài, mặc chiếc blouse trắng hơi rộng so với khổ người, sang phòng giao ban.

Gần trước cửa phòng làm việc của ông, một phụ nữ còn trẻ, khuôn mặt xanh, đôi mắt buồn, đứng tựa lưng vào tường. Ông không để ý. Mỗi khi cánh cửa phòng ông vừa hé mở, người phụ nữ bước lại, ông ngạc nhiên thốt lên:

- Kìa Thảo, sao lại đứng đây. Đêm qua anh Bút có chuyện gì không?

Người phụ nữ tên Thảo rầu rĩ đáp:

- Nhà cháu khỏe, đêm qua ngủ được. Có điều... Giọng cô trở nên ấp úng.

Ông Thịnh tươi cười, vỗ nhẹ vào vai Thảo:

- Chờ bác một chút, bác đi giao ban cái đã.

Nói xong, ông bước vội vào phòng giao ban. Chiếc bàn phủ drap trắng đang chờ ông. Bên cạnh, người bác sĩ trẻ trực đêm cặp mắt lơ đãng trước một quyển sổ lớn mở rộng, chỉ chút chữ. Phía dưới những hàng ghế đã kín chỗ ngồi với những thứ bậc nhất định: bác sĩ, y tá rồi sinh viên ngồi sau cùng.

Giáo sư Vũ Thịnh ngồi nghiêm trang vào chiếc ghế dành cho ông, chủ trì cuộc giao ban. Cả phòng im phăng phắc. Tiếng người bác sĩ trẻ cất lên lạnh lạnh:

- Báo cáo trực ngày 16 tháng 12:

Bệnh nhân tử vong: Hồ Ngọc Đại, ba mươi tuổi, chẩn đoán của khoa phòng: dị ứng chậm Ampicillin. Bệnh nhân trong tình trạng suy kiệt được chuyển từ

khoa nội lên. Khám, toàn trạng tỉnh táo, da niêm mạc nhợt nhạt. Bệnh nhân có dấu hiệu phù do vô niệu đã ba ngày nay. Tiếng tim rõ, yếu, huyết áp 80/40 milimet thủy ngân. Khi đến khoa hồi sức cấp cứu, huyết áp có nguy cơ tụt, bệnh nhân tiên lượng rất xấu. Xử trí: glucoza 20% hai chai, huyết thanh ngọt 5% một chai, huyết thanh mặn 9% một chai, kèm theo thuốc nâng huyết áp và thuốc lợi tiểu. Lúc 24 giờ ngày 16/12, bệnh nhân hôn mê sâu, mạch không bắt được, xử trí cho thêm một chai glucoza 20% truyền tĩnh mạch. Tình trạng sau đó vẫn xấu, bệnh nhân tử vong lúc 3 giờ ngày 17/12 có mặt tại giường đầy đủ kíp trực.

Bệnh nhân vào viện...

Người bác sĩ trực giọng vẫn đều đều, không nhìn thấy khuôn mặt của giáo sư Vũ Thịnh bỗng biến đổi, hai chân mày chầu vào nhau, trán nhăn lại, tỏ vẻ khó chịu. Ông gõ gõ đầu bút bi vào bàn liên tục, chờ người bác sĩ đọc xong, nghiêm giọng:

- Tôi xin lưu ý trường hợp tử vong. Bệnh nhân bao nhiêu tuổi?
- Dạ, ba mươi tuổi.
- Bệnh nhân vô niệu đã ba ngày?
- Dạ khoa nội chuyển lên, hồ sơ đây ạ.
- Tại sao anh không cho chạy thận nhân tạo khi biết chắc là urê máu cao, bệnh nhân có nguy cơ nhiễm độc?
- Dạ, khi bệnh nhân đến khoa, cả khoa có ba máy thì hai máy đang bận dùng cho hai bệnh nhân, còn một máy bị trục trặc ạ.
- Không thể thế được. Đó là cách giải thích, cách giải thích sai. Trường hợp tử vong của anh Đại là lỗi của chúng ta. Giải quyết vấn đề vô niệu không triệt để. Lại cho dung dịch glucoz truyền tĩnh mạch quá nhiều khi thận không làm việc được!

Nhiều tiếng xầm xì phía dưới. Có những cánh tay đưa lên xin phát biểu.

Giáo sư Vũ Thịnh xua tay:

- Ta để vấn đề này lại xem xét kỹ vào một buổi khác.

Người bác sĩ trẻ cúi đầu như một người có lỗi. Phía sau những dãy ghế của sinh viên, hai nữ sinh viên nháy nhau:

- Thì xưa nay người ta chả nói hồi sức cấp cứu là “hết sức chờ chết” là gì. Ông mãnh Nhuận ấy là chủ quan lắm. Biết bệnh nhân nặng tại sao không gọi điện thoại cho thầy Thịnh.

Tiếng cô bạn bên cạnh:

- Thì thế mới có chuyện để nói. Nghe nói ông Nhuận ấy chỉ lo phòng mạch ở nhà, thỉnh thoảng lại tìm cách câu bệnh nhân về chữa trị.
- Ồ, ông nào chả vậy, ông nào chả cần tiền, còn bao em út, bao bồ bao bịch nữa chứ!
- Thế mà đã có ông nào bao chưa?

Cô gái đâm vào lưng bạn:

- Có mày ấy.

Giáo sư Vũ Thịnh nói lỏng chiếc cà vạt thắt trên cổ áo sơ mi màu trắng của mình, khẽ thở dài, cúi xuống ghi ghi trên một cuốn sổ nhỏ. Đầu ông khẽ lắc rồi đứng dậy giải tán cuộc giao ban. Người bác sĩ trực đêm qua tay ôm quyển sổ trực, đi vội vã sau lưng giáo sư:

- Thưa thầy, trường hợp này không ngờ lại tử vong nhanh thế ạ.

- Cái này ta sẽ phân tích kỹ trong buổi kiểm thảo tử vong.

- Dạ, vâng ạ.

Nói xong, anh bước vội vã, lẫn vào dòng người đang đi lại trong hành lang.

Giáo sư Thịnh ngạc nhiên khi cùng chờ trước cửa phòng chủ nhiệm, đứng bên cạnh Thảo là chị hộ lý già tên Tấm mà sinh viên thường gọi đùa là u già.

Tấm đã bước sang tuổi năm mươi, người thấp đậm, tóc đã nhiều sợi bạc.

Mấy cô sinh viên đi qua, thấy chị Tấm đứng tí tê điều gì với Thảo, nín áo đùa:

- U i, đêm nay u có trực không. Có mì tôm cho chúng con một gói, đêm trực đói lắm u ạ.

Chị Tấm mắng yêu:

- Cha chúng mày, tôm với chả cá.

Chị mắng vậy chứ bọn sinh viên coi chị như mẹ. Đêm trực chị hay tìm cách bồi dưỡng cho sinh viên. Lúc gói mì, lúc cái bánh giò nóng, lúc trái cam. Hễ chị trực là có cái ăn. Lương của chị ít nhưng con cái đã lớn cả rồi, chị đã đến tuổi nghỉ hưu. Chị công tác ở đây hơn ba mươi năm, từ khi còn là cô gái mười tám tuổi ở dưới quê lên. Chị vẫn tự hào, trong khoa có hai thâm niên lâu nhất, chị và giáo sư Thịnh... “Tao à, tao còn về đây trước thầy Thịnh chúng mày cơ!”

Hai cô sinh viên khúc khích cười bỏ đi.

Vừa thấy bóng chị Tấm đứng với Thảo trước cửa phòng, giáo sư Thịnh chợt nghĩ chắc có điều gì đây. Người hộ lý già tốt bụng ấy chỉ gặp ông, chỉ xin ông những sự giúp đỡ khi thật cần thiết. Từ đằng xa, giáo sư Thịnh đã lên tiếng:

- Nào bà chị, chắc có chuyện gì rồi phải không?

Tấm xởi lời:

- Em gặp anh là có chuyện. Chị cười hô hô, để lộ hàm răng đã bị sâu làm rụng đi một vài chiếc. Chị nắm lấy áo giáo sư: Báo cáo anh, con Thảo cứ nằng nặc đòi đưa chồng nó về.

Ông Thịnh so vai, vẻ ngạc nhiên:

- Sao, cháu Thảo, sao lại có chuyện ấy?

Thảo cúi xuống, đưa tay về đi về lại chiếc gấu áo len màu nâu nhạt đã ng sang màu nâu sẫm. Hai môi cô mím chặt, đôi mắt từ từ nhắm nghiền lại. Cô

gục đầu vào vai chị Tám, nước mắt trào ra:

- Thì có gì cứ vào phòng cái đã. Giáo sư Thịnh mở cửa mời hai người vào phòng.

- Báo cáo anh, nó hết tiền từ ngày hôm kia, em biết tin đã đưa nó năm chục. Hôm nay lại hết, không có gì bồi dưỡng thêm cho thằng chồng. Tội nghiệp, thằng chồng lại đang ăn giả bữa.

Giáo sư Thịnh châm một điếu thuốc. Thường những lúc cần nghĩ ngợi hay lúng túng trước việc gì, ông thường nhờ sự giúp đỡ của điếu thuốc. Ông bỏ kính lên bàn, chậm rãi nói:

- Trường hợp của chồng cháu, tiến triển thế là tốt. Siêu âm cho thấy, khối u có xu hướng nhỏ đi. - Ông lắc đầu. - Chưa về được đâu, tối thiểu là vài tuần nữa.

- Thưa bác - Thảo thút thít - cháu cũng muốn cho nhà cháu khỏi bệnh. Khổ nổi, dưới quê còn hai đứa nhỏ. Cả nhà chỉ trông vào đồng lương dạy học của cháu. Lên đây đã nửa tháng rồi...

Thảo lại khóc. Chị Tám về sốt ruột, mắng át:

- Ở cái con này buồn cười chưa. Để từ từ tao tính, làm rồi cả lên!

Căn phòng nhỏ trở nên nặng nề. Vẫn tiếng chị Tám:

- Em không mấy khi phiền anh, cả những lúc người nhà em có người đau yếu. Trường hợp con Thảo, trường hợp đặc biệt, em xin anh...

- Có nhanh cũng phải mười ngày nữa. Đó là đợt đầu. Về sau còn phải thêm một vài đợt nữa. ông ngừng lại rít thêm một hơi thuốc. Thôi thế này, trường hợp này tôi sẽ liên hệ với hội “Tám lòng vàng” nhờ họ giúp đỡ. Trước mắt sẽ có cách.

Ông mở tủ, lục ở ngăn cuối cùng, lấy ra một chiếc phong bì nhỏ. Ông bước tới trước mặt Thảo, giọng trầm hẳn xuống:

- Đây là số tiền hôm trước bác được thưởng của một công trình nghiên cứu. Cháu cầm lấy bồi dưỡng cho chồng cháu.

Tho méo mào:

- Cháu biết bác tận tình với cháu. Nhưng tiền thì cháu xin bác không nhận.

Giáo sư Thịnh cầm phong bì đặt vào tay Thảo:

- Thôi, cứ cầm lấy, coi như bác cho mượn. Bác đang bận đi giảng bài đây.

Chị Tám đế thêm vào:

- Thì mày cứ cầm đi. Con này lạ thật. Em cảm ơn anh, một miếng khi đói bằng một gói khi no. Hi... hi...

Ông Vũ Thịnh xách cặp, về vội vã bước đi. Thảo vẫn nép bên người chị Tám, đôi mắt ngấn nước, nhìn theo bóng giáo sư Vũ Thịnh đến khi ông khuất ở cuối hành lang.

Lời Thề Hippocrate

Chương 3

Đã thành lệ, cứ thứ hai và thứ sáu, Tú Trinh - con gái bà Tú Vân - đến học Pháp văn với Vũ Hải. Sau một năm du học ở Pháp, Vũ Hải nói tiếng Pháp khá trôi chảy. Chỗ quen thân với bà Tú Vân như trong nhà, Vũ Hải dành hai buổi chiều trong tuần để kèm cặp Tú Trinh, cô đang chuẩn bị ngoại ngữ để đi Pháp. Lớp phụ đạo ở ngay trong phòng ngủ của Vũ Hải. Trên tường có treo một tấm bảng nhỏ màu trắng bằng mica, một chiếc bút dạ màu xanh để cạnh. Vũ Hải quần soọc, áo pull để hở những bắp chân bắp tay săn gân, đáng bộ điệu đã cầm bút dạ viết lên bảng, miệng chum chim như hoa nở:

Hôm nay, ta ôn lại chương động từ. Động từ trong tiếng Pháp có ba nhóm. Nhóm một gồm những động từ có đuôi er, ví dụ parler, jouer, aimer. Trinh chia động từ aimer ở thì hiện tại.

- J'aime, t'aimes, il'aime...

- Bon! Tôi yêu em thì dịch thế nào?

Tú Trinh hơi luống cuống, đôi má ửng đỏ, lúng búng trong miệng không dám thốt thành lời:

- Je t'aime! Je... t'aime...!

Hi gật đầu, đắc chí bước đến cạnh cô:

- Phải rồi, giỏi lắm, học trò cưng của anh.

Hải bước lại, quàng vai Trinh. Cô dùng hai tay đẩy Hải ra nhưng động tác không mạnh và không dứt khoát. Hải đặt những chiếc hôn nồng nàn lên đôi môi đỏ mọng của Trinh.

- Buông ra nào, anh. - Cô lấy ngón tay trở chỉ vào trán Vũ Hải. - Tham nhé.

Đây nói cho mà biết, đây chỉ cho mượn mấy ngày khi con bồ anh nó đi vắng thôi nhé. Còn cái thằng chồng mất dạy của em mà nó biết, toi mạng đấy!

Hải vênh mặt, đốp lại:

- Đây cũng đếch sợ. Có giỏi cứ chơi vào. Đây chơi luật giang hồ.

- Ha, ha! Trí thức mà ăn nói hay nhỉ. Không biết xấu cái mặt.

- Thức với chả ngủ. Đây chỉ thức ở bệnh viện. Còn ngoài đường, cởi blouse ra, thằng nào chả giống thằng nào. Tiến sĩ cũng cần gái mà thằng xích lô, bụi đời cũng cần gái!

- Giỏi, giỏi lắm. Thế có dám vênh mặt trước cái con nhà thơ nhãi ranh mà liến thoắng thế không. Xin lỗi, không sợ vãi đá ra đấy!

Vũ Hải đưa tay với ly rượu, rót ra một ly. Rượu vàng óng, thơm phức. Hải đưa ly rượu cho Trinh:

- Nào, lady first!

- Nịnh đầm giỏi đấy!

Trinh uống hết ly rượu, rót ly khác cho Hải:

- Thank you!

Hải lim dim nằm vật ra giường, đưa tay kéo Trinh nằm xuống. Nhưng cô đã cưỡng lại, đứng bật dậy.

- Đủ rồi, nỡm ả. Em phải về không ông bố anh về thì chết!

Cô cúi xuống cài lại dây xăng-đan, sẫm soi bước ra cửa. Chuông điện thoại trên bàn vang lên, Hải đưa tay chụp lấy:

- A lô, Vũ Hải đây! Ô, chào em. Sao về mà không báo anh ra đón. Sao? Cả quan ra đón ả. Được rồi, anh đến ngay.

Trinh dẫu môi, lườm Vũ Hải:

- Thấy chưa, con ranh nó về hả? Vừa nghe thấy tiếng đã sun tịt lại. Thế mà đòi chỉ luật giang hồ. Anh hùng rom! Thôi, aurevoir! Bài học chiều nay em cho nợ.

Trinh bước nhanh ra khỏi phòng, đóng sập cửa lên xe nô máy đi thẳng.

Vũ Hải ăn mặc gọn gàng bước từ trong phòng tắm ra đứng trước gương chải tóc, mỉm cười mãn nguyện. Gần ba mươi tuổi, Hải là quyền trưởng khoa sản của bệnh viện phụ sản, vị trí mà nhiều người đàn anh năm m cũng không có được. Hải vốn là sinh viên nội trú khoa sản, ra trường ít năm đã làm xong chuyên khoa cấp một, được gửi đi tu nghiệp một năm ở Pháp, tiêu chuẩn dành cho cán bộ trẻ có năng lực. Về nước đúng vào dịp bác sĩ trưởng khoa, phó giáo sư nguyên là thầy học của Hải lâm bệnh nặng, trong khi đợi bầu trưởng khoa, Hải thay quyền chủ nhiệm điều hành mọi công việc trong khoa. Dư luận trong bệnh viện bàn tán rằng, có bầu trưởng khoa Hải vẫn “dính” vì Hải trẻ, năng lực vượt xa bà phó khoa hơn ba mươi tuổi nghề vốn xuất thân từ y sĩ chuyên tu. Lúc ấy, bà Thịnh hầy còn sống. Bà dạy con theo cách của mình. Vừa nuông chiều, vừa nghiêm khắc, lấy cái truyền thống gia đình cho Hải noi theo. Chẳng xa xôi gì, cứ noi lấy gương ông bố. Cách giáo dục của bà đượm sắc màu phong kiến “Đi thưa, về trình”, “Giấy rách phải giữ lấy lề”. Bà Thịnh tự hào về cục cưng của mình đã nên người và đã có một chỗ đứng khá vững vàng trong nghề nghiệp.

Đùng một cái, bà Thịnh mất. Hải như chim sỏ lông bay vào bầu trời tự do.

Ông Thịnh cũng đã nhìn thấy điều bất lợi cho con khi không còn những chiếc roi vô hình của người mẹ. Còn ông, ông không thể rèn một ngọn roi mới vì bản tính ông không thể cứng rắn. Từ đó, Hải như cây măng mọc lệch, không giữ mình trước môi trường có quá nhiều cám dỗ và cạm bẫy.

Hải một mình thong dong phóng xe trên đường. Buổi chiều, đường phố nhộn nhịp với muôn màu áo. Hai bên đường những hàng cây đã thay lá mới. Gió thổi tung mái tóc, làm căng phồng chiếc áo phông Hải đang mặc. Anh chạy chậm lại, xi nhan đèn xin đường, rẽ vào một phố nhỏ.

Thu Hồng đã đứng chờ trước cửa. Vừa nhìn thấy Vũ Hải, cô reo lên:

- Trời ơi, anh. Xa anh một tuần mà cứ ngỡ là cả tháng!

Vũ Hải cười:

- Còn anh cứ ngỡ là một thế kỷ!

Hồng tát nhẹ vào má Hải trong khi Hải nắm chặt tay cô, cúi người xuống định hôn lên đôi má bầu bĩnh của Thu Hồng nhưng cô kịp né được đâm thùm thụp vào lưng anh, lùi lại, mở rộng cánh cửa cho Hải vào.

Căn phòng của Thu Hồng có thể nói là gọn gàng. Một tủ kính đựng sách ngay ngắn. Trên nóc tủ, tượng bán thân của Puskin được quàng khăn quàng đỏ. Hồng bảo: “Để cho nhà thơ trẻ mãi”. Đối diện với bàn viết có cửa sổ hướng ra phía đường đi, khi cần có thể đóng lại với hai lần kính chớp để giữ cho căn phòng yên tĩnh khỏi bụi bặm, Hồng kê một bộ ghế mây nhỏ không ra cho trẻ con, không ra cho người lớn. Nằm lọt giữa hai chiếc ghế, chiếc bàn con cũng bằng mây trên có phủ một tấm vải trắng. Một bình hoa với một bông hoa hồng bằng lụa, đẹp đến mức dễ tưởng nó là hoa thật.

Hồng tách quả sầu riêng thành hai mảnh. Mùi sầu riêng nồng nà, vàng nhạt như những cục bơ nằm gọn trong thớ quả màu trắng. Hồng cẩn thận cho ra một chiếc đĩa, giục Hải:

- Anh ăn đi, quả riêng cho anh đấy.

Sầu riêng đưa hương thoang thoảng làm thơm nức cả căn phòng. Hải vẫn ngơ ngác, ngại ngần nhìn thẳng vào mắt Hồng. Cảm giác tội lỗi, dư âm cuộc gặp gỡ với Tú Trinh vừa rồi vẫn chưa tan. Môi Hải như vẫn ngòn ngọt vị hôn đắm đuối với Trinh. Và tim Hải, thần kinh của Hải vẫn chưa hết cơn hưng phấn mà sau mỗi cuộc truy hoan, phải nhiều giờ mới trở lại bình thường. Hồng về đột ngột, Hải chưa kịp chuẩn bị một tâm lý thanh thản để đón nhận, cứ ngơ ngác như người từ tiên cung xuống.

- Kìa, anh ăn đi, sao mặt anh cứ ghệt ra vậy?

- Đêm qua anh trực, đứng mỗ suốt đêm. Hải chống chế bằng một câu nói dối gần như muôn thuở.

Hồng cụt hứng ngồi nhìn Hải thần thờ, khuôn mặt như không có linh hồn, đại đi trước lặng im của buổi chiều. Hồng đã linh cảm thấy có một việc gì vừa xảy ra với Hải nhưng cô tin người tình của mình không bao giờ nói dối.

Hồng đứng dậy đến bên Hải, nhỏ nhẹ:

- Thôi, anh mệt nằm xuống đây mà nghỉ. Vừa nói Hồng vừa đỡ Hải bước đến bên giường. Hải làm vẻ nũng nịu uể oải đứng dậy bước đi, vờ gục người vào vai Hồng. Hồng mắng yêu: Thôi, đừng có mà nhõng nhẽo, lại đây rồi em đọc cho nghe mấy bài thơ em vừa làm trong ấy.

Hải bắt đầu phân chân, nở một nụ cười rất tươi để lộ hàm răng đều và trắng.

Hải mon trón:

- Bà mà đi tuần nữa chắc tôi chết!

- Không dám đâu. Đàn ông anh nào chả thề, chả thốt, nhớ nhớ, thương thương chỉ đầu lưỡi. Em đi guốc trong bụng quý vị. Em mà đi hai tuần, anh có hàng đồng bồ. Chứ không à?

- Xấu như anh ma nào nó mê, may mà có em.

Hồng cũng nằm xuống, gối tay lên Hải, huyền thuyên:

- Anh biết không, hôm xuống Bến Tre, tụi em đi đò trên sông Tiền sang Chợ Lách. Cả một huyện như một mnh vườn lớn đầy cây trái, kênh rạch dọc ngang. Em buồn cười, có một tay giáo viên dạy văn mặt non choẹt, cứ lẳng nhăng theo em.

Hải hôn lên má Hồng:

- Thế em có phải lòng hấn không?

- Tình suông một giờ. Em đọc cho hấn nghe một đoạn thơ của Onga Bergon “Xin đừng đụng vào cây mùa lá rụng” khi đi ngang vườn cây sầu riêng có những chiếc lá vàng lìa cành đang bay bay trong gió. Hấn mời em uống cà phê trong một quán dưới gốc sầu riêng. Chiều đó có bài thơ này. Nhưng mà không được ghen đâu nhé.

- Ai thừa hơi mà ghen với giới “lơ lửng cùng mây”.

Hồng ngược lên trần nhà, ánh mắt bỗng tan biến vào hư vô, thả hồn vào cõi mộng mơ, cất giọng thanh thanh:

Tôi vô tình ngồi dưới gốc sầu riêng

Gió cũng buồn như lời ai đang hát

Anh mới quen như chân trời lần đầu tôi gặp

Giọt cà phê - đắng cả nụ cười.

- Hay, hay, khá lắm!

Nói xong, Hải ôm chầm Thu Hồng, đặt lên môi cô những nụ hôn cháy bỏng. Hồng như nghẹt thở, mắt lim dim trước những giây phút thần diệu. Đột nhiên, Hồng đưa tay đẩy Hải ra xa:

- Em hỏi này, ở nhà có lòng thòng nơi nào không đấy?

- Ô, em nói gì lạ vậy? Bộ em không tin anh hả?

- Tin vẫn tin, ngờ vẫn ngờ, hiểu chưa ông tướng?

Hai người lại quấn chặt vào nhau. Hải đưa tay vuốt tóc Hồng, vuốt má Hồng rồi đưa qua cổ áo rộng thùng thình đặt lên bầu vú nóng hổi, căng phồng của cô. Mắt Hồng nhắm lại, hai tay buông thõng như người vừa qua một cơn say nắng, mềm nhũn dưới đôi tay rắn chắc của Hải. Nhưng cô chợt gỡ tay Hải ra, cài lại khuy áo, ngồi phất dậy:

- Sao anh không nói chuyện cưới xin gì cả?

- Ô hay, hai năm trước, khi bà già anh còn sống, anh chả nói đến chuyện ấy là gì. Em có nhớ em nói gì không? Bảo để cho em học xong cái đã. Em học xong thì anh đang chịu tang bà cụ.

- Ủ nhỉ. Thế mà em không nhớ.

- Nhưng hôm nay, anh làm chồng em đây!

Hồng giật nảy người:

- Chết, chưa cưới xin gì, đừng nói nhảm.

- Tiền trăm, hậu tấu, em làm vợ anh đi rồi giấy tờ sau.

Hải ôm chầm Hồng vào người, hôn tới tấp lên môi lên cổ, đưa tay giật tung chiếc áo. Hồng như bị xúc phạm, đưa tay che ngực, đứng phắt dậy, nghiêm nét mặt lại, nói như ra lệnh:

- Anh Hải, em yêu anh, yêu thật sự từ mấy năm nay rồi. Nhưng em không thể dễ dãi với anh được. Mọi việc đều có giới hạn. Em là con gái, em phải giữ.

Hải nham nhở cười, mặt sạm đi như vờ không nghe Hồng nói, sấn đến ôm chầm lấy cô, vứt tung cả chiếc áo xuống đất, để lộ bộ ngực trắng nõn, xinh đẹp, Hồng quyết liệt chống đỡ, nhân một lúc Hải dừng lại để thở, Hồng dồn sức tát cho Hải một cái. Hải buông Hồng ra, lúi húi đứng dậy nói một mình:

- Cô nói yêu tôi, tình yêu mà như vậy à? Thế mà cũng đòi cưới xin, không biết ngượng!

Hồng quỳ xuống trước Hải, nói như khóc:

- Em xin lỗi anh, anh bỏ qua cho em. Điều thiêng liêng ấy em dành cho anh ngày cưới.

Hải dẫn giọng:

- Tôi cần em chứng minh tình yêu trước tôi!

- Em nói, em giữ cho anh mà.

Hồng bước tới đưa tay đặt lên vai Hải. Hải hất tay Hồng, cười gằn:

- Hay dâng hiến cho thằng nào rồi?

Hồng trợn trừng mắt ném vào mặt Hải cái nhìn đầy căm giận:

- Thôi anh đi đi, anh thô tục lắm. Hồng rú lên, hai hàm răng xiết lại.

- Vâng, thì đi, gút-bai luôn nhé!

Hải bước ra, không quay mặt nhìn lại. Hồng ngơ ngác nhìn theo rồi cô gục xuống giường, nấc lên từng hồi.

Ngoài kia trời gần tối, nắng cuối đông mong manh trên những hàng sấu già nua với những chiếc lá úa vàng, một ngọn gió bắc liu liu cũng đủ làm chúng lìa cành.

Lời Thề Hippocrate

Chương 4

Bệnh viện phụ sản nằm giữa trung tâm thành phố. Phía trước, những dãy

bằng cao lớn, tỏa bóng mát quanh năm. Thân cây xù xì, đùn lên những khối u nhám nhở làm xấu xí cả thân cây vạm vỡ. Dưới gốc, những chiếc lá rụng đỏ ôi cả nền đường. Phía trong chiếc cổng sắt, chỉ mở khi có xe cứu thương đi qua, những ngôi nhà hai tầng cổ kính hướng mặt ra một vườn hoa nhỏ có bốn con cóc ngồi phun nước bốn bên, nước chảy róc rách xuống một chiếc hồ hình tròn, mấy lá sen già lổ rỗ xòa trên mặt nước. Quanh hồ đủ các loại hoa. Hoa đồng tiền mùa này nở rực màu vàng và đỏ, bông to và đẹp trên một chiếc cuống khẳng khiu màu xanh. Hoa thược dược xếp những lớp cánh nhưng khép nép bên nhau thành nhiều tầng, từ xa ngỡ những nụ cười của ai đánh ri nay được ghép lại trên cây.

Bác sĩ Vũ Hải đầu đội bonnet, blouse trắng vừa bước từ phòng giao ban bệnh viện ra, lơ đãng nhìn những dòng nước li ti từ miệng con cóc. Chung quanh, nhiều chiếc áo trắng đang đi lại. Bệnh nhân mặc những chiếc váy rộng màu trắng ngồi chật ghế đá, khoan khoái nhìn lên bầu trời mùa đông đầy nắng.

Vũ Hải vẫn nhìn không chán mắt những con cóc phun nước. Những giọt nước nối đuôi nhau rơi xuống mặt hồ, lăn tăn như những giọt mưa. Có tiếng chân người bước về phía Hải. Đó là một cô y tá trẻ. Cô không dám tới gần, vừa đi vừa nói:

Thưa bác sĩ, bác sĩ Luận mời bác sĩ đến hội chẩn.

Hải không thèm ngonh lại, khinh khỉnh:

- Tôi bận rồi, đến giờ mổ phiên!

- Dạ, bác sĩ Luận có dặn em, phải mời cho được bác sĩ.

- Các người làm ăn lạ thật. Cả tiếng đồng hồ giao ban lằng nhách, sao không dùng làm những việc cần làm. Bây giờ đến giờ đi mổ lại gọi.

Giọng Vũ Hải hơi nặng, đầy vẻ cau có.

Cô y tá vẫn nhỏ nhẹ:

- Lúc đầu bác sĩ Luận quyết định mổ cấp cứu nhưng nghĩ thế nào, bác ấy lại thôi.

- Tôi không hiểu nổi cách làm việc của các người...!

Vũ Hải đưa tay nhìn đồng hồ, lắc đầu về bực dọc. Cô y tá im bất, mặt đỏ bừng, lăm lét nhìn Vũ Hải. Cô như một cái bia để Vũ Hải dòn hết bực dọc.

Cô lặng lẽ, cúi đầu, bước như chạy về phòng mình.

Buổi sáng hôm ấy, trong lúc giao ban, giám đốc bệnh viện - Bác sĩ Tú Vân - đã thông báo mời các bác sĩ, cán bộ chủ chốt trưởng phó, phụ trách các khoa chiều nay về phòng giao ban để bầu lại trưởng khoa của khoa sản I, nơi Vũ Hải đang phụ trách. Với Vũ Hải, trưởng hay phó khoa là điều anh không mấy quan tâm. Với một số anh em khác, việc đứng đầu một khoa lại là một niềm kiêu hãnh. Từ trưởng khoa, việc học hành, cất nhắc lên ghế cao hơn sẽ rất thuận lợi. Hiện ở khoa sản I, có hai ứng cử viên nặng ký: bác sĩ Luận và

Vũ Hải. Buổi sáng giao ban tại khoa, không thấy bác sĩ Luận nêu ra trường hợp cần hội chẩn. Thế mà bây giờ, đến giờ mổ phiên lại cho người đi gọi. Một bác sĩ dưới quyền ghé tai Vũ Hải:

- Anh Hải ạ, anh lưu ý chiều nay bỏ phiếu thăm dò trường khoa. Hai chọn một đấy. Có thể con mẹ Luận nó gài bẫy. Ca đó em xem rồi, ngôi ngược ở bệnh nhân đã mổ. Mổ bẹn là xong. Đằng này mẹ ấy thử anh. Anh đưa xuống phòng mổ, mẹ ấy sẽ cười khinh. Còn để để thường, lỡ có tai biến gì, anh mang vạ vào thân. Anh sẽ mất phiếu trong cuộc bầu ban chiều nay!

Vũ Hải ồm ờ:

- Tôi thiết kế gì trường khoa. Ôm rom dậm bụng. ý kiến của chú mày thâm thúy đấy. Đã thế, moa quyết cho để thường bằng được, không mổ máy gì cả cho mẹ ấy trắng mắt ra!

Nói xong, Vũ Hải bước vội theo hành lang thoáng rộng của ngôi nhà hai tầng đối diện với vườn hoa. Những cô y tá đang đẩy những chiếc xe tiêm đi đến các phòng. Người hộ lý luôn tay lau nhà bằng một chiếc cán bằng nhôm có gắn những chiếc giẻ lòn xòe phía dưới trông như một chiếc bừa cào xát đi xát lại, ngừng tay cúi đầu chào Vũ Hải. Trước một cửa phòng có hai cánh đang mở, phía trên có một tấm bng xanh “Phòng sinh số 1”, Vũ Hải rẽ vào. Một người đàn ông béo phì, trán hói để ria mép, khúm núm chào Hải. Cạnh anh ta hai người phụ nữ khác ăn mặc diêm dúa, mặt đầy son phấn đang hướng mắt vào trong phòng. Một người xì xầm “Hải đấy, bác sĩ Hải đấy”. Tiếng người kia “còn trẻ đấy chứ”, “Phòng không mà lị”. Cả hai cười khúc khích.

Người đàn bà trung niên, mắt đeo kính bước từ phòng phía trong ra, dừng lại trước lavabô đang dùng một tay tháo găng cao su. Liếc nhìn thấy Hải, mặt chị sáng lên:

- à, anh Hải, hay quá, cứu tinh đây rồi!

- Có gì không chị. Giọng Hải lạnh tanh.

- Có chuyện mới mời quân sư. Một ca dễ khó anh ạ. Bệnh nhân đã mổ để một lần, ngôi ngược, thai to, khó đẻ đường dưới.

Vũ Hải im lặng bước vào phòng sinh. Hai người phụ nữ và người đàn ông trước cửa bước ra bức tường thấp phía ngoài gần vườn hoa xì xào:

- Tay Hải này vừa ở Pháp về. Con một ông giáo sư có tiếng.

- Rau nào sâu ấy. - Tiếng một người phụ nữ. - Trông mặt khô ngo, nhưng mà kiêu.

Tiếng người đàn ông xen vào:

- Các bà thì biết gì mà bình với xét. Có im đi cho tôi nhờ không. Đang như lửa đốt đây này!

Hải bước ra cùng với bác sĩ Luận, đến trước lavabô, rửa tay. Nhìn vào tấm gương bên trên vòi nước, Hải nhếch mép cười mỉm. Bác sĩ Luận lú lú:

- Sao anh, ý kiến anh thế nào...?

- Cho hồi sức ngay. - Hải đưa tay lau lên chiếc khăn to treo bên cạnh. - Phôn xuống nhà mổ, nói chờ tôi nửa tiếng. - Hải gõ tay lên bàn, nơi một cô y tá trẻ đang làm sổ sách.

Vũ Hải bước ra ngoài hành lang. Người đàn ông béo mập chìa gói ba số về phía anh, cúi xuống lom khom, giọng lí nhí trong họng:

- Dạ, em nhờ bác sĩ cứu mẹ con cháu. Em lo quá, bác sĩ ơi...!

Người đàn bà đứng bên nói xen vào, giọng nham nhở chưa nói đã cười, thật không đúng với lúc cần phải nghiêm trang:

- Trăm sự nhờ bác sĩ. Bác sĩ cứu giúp hết mình, ông anh em xin hậu tạ.

Vũ Hải rút một hi, thở khói vào không gian. ở ngoài vườn hoa, những con cóc tí hon cứ phun đều đều những tia nước li ti làm cho mặt hồ lúc nào cũng xao động. Vũ Hải lơ đãng nhìn ra những tà áo trắng đang đi lại chung quanh vườn hoa, không trả lời câu hỏi của gã đàn ông béo mập kia.

Người y tá bước ra, đến bên Vũ Hải, nói rất khẽ đủ hai người nghe:

- Tim thai khá hơn rồi bác sĩ ạ.

Vũ Hải cười làm rung rung hàm râu con kiến.

- Ô kê, tôi vào đây.

Khi anh đã khuất, hai người đàn bà và gã đàn ông béo mập cứ nhấp nha nhấp nhồm bên cánh cửa, có khi lại ló đầu vào căn phòng, nơi kê một chiếc bàn và mấy chiếc ghế dựa bọc đệm. Lùi vào bên trong, cửa kính mờ khi nào cũng đóng, đó là phòng sinh số 1. Guốc dép để đầy bên dưới cánh cửa khung nhôm, hỗn độn đủ cỡ kích và màu sắc. Những đôi dép tông của bệnh viện để ngay ngắn ở một bên trên chiếc giá gỗ sơn màu trắng nhạt.

Đồng hồ điện tử trên tường nhích chiếc kim giây thon nhỏ chậm chậm. Bên một chiếc bàn con, người y tá đang nghe điện thoại:

- Vâng, vâng, phòng sinh số 1 đây. Bác sĩ Hải đang ở trong phòng sinh.

Chừng mười lăm phút sau, cánh cửa khung nhôm nặng nề hé mở, một người đeo khẩu trang, chắp hai tay có gang cao su màu trắng ngà trước ngực, ánh mắt tươi tắn với một nụ cười chỉ hiện rõ qua khóe mắt vì miệng bị khẩu trang che khuất. Vũ Hải miễn cưỡng vịn vôi nước rửa tay tháo gang cao su, đưa tay mở khẩu trang, nói vọng ra phía ngoài:

- Mẹ tròn con vuông nhá. Quý tử nặng ba ký tư!

Người đàn ông béo mập nhy cẳng lên, ôm vào một người đàn bà đang đứng bên cạnh:

- Đội ơn giới phật. Giời i, sung sướng quá, bằng cả trăm cây vàng đấy nhá!

Người đàn bà đưa tay gỡ lão mập, giọng vui mừng không kém:

- Phúc đức cho dòng họ nhà mình!

Vũ Hải bước ra, người đàn bà níu lấy một bên tay áo đầu cứ gật lên gật xuống như một mụ lên đồng:

- Đội ơn bác sĩ. Không có bác sĩ thì phải mổ rồi. Ôi, bác sĩ giỏi quá!
Gã béo mập lại rút ra bao thuốc lá, giọng khúm núm:
- Trưa nay mời bác sĩ đi nhà hàng với em. Tối nay em mời bác sĩ đi lĩnh thưởng. - Giọng gã trở nên hể hả. - Chả là em cựa với mấy thằng bạn trên phố. Con gái thì em mất một châu xa láng, con trai tụi nó mỗi thằng xì ra hai thùng, em út mặc sức!
Vũ Hải châm xong điếu thuốc, bước nhanh xuống nhà mổ bên dãy bên kia. Lòng anh thanh thản, mỉm cười với chính mình một cách kiêu ngạo. Thắng hay thua phiếu thì để làm gì. Nhưng điều anh lấy làm buồn, nếu bác sĩ Luận lên làm trưởng khoa anh phải dưới trướng một người phụ nữ có thể tốt bụng nhưng yếu kém về mặt chuyên môn, sẽ hạn chế sự phát triển của cả khoa, nhất là việc bồi dưỡng chuyên môn cho các bác sĩ trẻ. Về phần mình Vũ Hải tự tin vào khả năng chuyên môn nhưng còn nhiều thiết sót thuộc phạm vi sinh hoạt, nhất là tính cao ngạo làm người khác khó gần. Thôi mặc, trưởng khoa hay không trưởng khoa chẳng để làm gì. Vũ Hải tự nói với mình.

Lời Thề Hippocrate

Chương 5

Trời trở lạnh. Gió mùa từng đợt tràn về làm những chiếc lá vàng rụng xuống đầy đường. Mưa lất phất bay. Nước đọng thành vũng. Con đường trải nhựa trắng một lớp bùn non loăng quạch, loét nhoét dưới chân người đi bộ. Trong các bệnh phòng, lò sưởi điện đỏ hồng đặt phía dưới đầu giường. Các cửa sổ đóng kín, từ trong nhìn ra chỉ thấy những cành cây khẳng khiu, trụi lá, đung đưa như những cánh tay gầy guộc múa vờn trước gió. Mưa không nặng hạt nhưng nước vẫn nhỏ tí tách ngoài hiên làm cho không khí ẩm cúng trong phòng trở nên loăng đi, lạnh lẽo với cái rét đang xô vào cửa sổ.

Giáo sư Vũ Thịnh bước ra khỏi phòng giao ban đi về phía bệnh phòng. Sau lưng ông là Thảo. Mới mấy ngày ăn ngủ thất thường, đôi mắt cô trũng sâu, da xanh và xạm lại. Cô bận chiếc quần đen đã cũ, một ống xắn lên, ống còn lại lộ chỗ vết bùn. Chiếc áo lông dài gần đến đầu gối, cách ăn mặc ấy làm cho khuôn mặt cô già đi, choắt lại, lụ khụ như bà cụ non.

- Thưa bác, nhà cháu hôm qua ngồi dậy được, đi dạo qua phòng bên và đánh tam cúc được rồi ạ.

Ông Thịnh không nói gì, nở một nụ cười kín đáo. Trên khuôn mặt ông, những gian truân và khổ đau đã làm cho những vết nhăn sâu thêm, chẳng chịt mỗi khi ông biểu lộ cm xúc. Tóc ông bạc trắng, những sợi xanh còn lại quá ít ỏi, không giấu được tuổi già mỗi ngày mỗi sán lại gần ông.

Ông theo Thảo vào phòng bệnh. Những người nằm trên giường, dù bệnh nặng vẫn cố biểu hiện sự chào đón bằng những nụ cười yếu ớt hay một động tác xê dịch tấm thân còm cõi, cố gắng ngồi dậy, hướng đôi mắt mệt mỏi về phía ông. Đầu giường Bút, chồng Thảo, trên tủ búp bê, một hộp sữa ăn dờ bỏ trên một chiếc đĩa nhỏ có một ít nước để tránh kiến. Phích nước và mấy chiếc cốc bên cạnh một chiếc cặp lồng nhôm đã cũ.

Toán sinh viên thực tập đã đứng quanh giường bệnh. Những chiếc áo blouse trắng, những chiếc mũ trắng dưới mái tóc xanh, khuôn mặt non tơ bên cạnh giáo sư Vũ Thịnh tạo nên một hình ảnh tương phản giữa hai thế hệ. Giáo sư Vũ Thịnh cất tiếng hỏi, trong khi tay ông vẫn cầm tay người bệnh bắt mạch:

- Ngủ được chứ, cháu? Đêm qua có mơ thấy gì không?

- Thưa giáo sư, khá lắm rồi ạ. Người bệnh cười.

Giáo sư Thịnh hướng mắt về phía sinh viên:

- Bệnh nhân này ai phụ trách nhỉ?

- Thưa thầy, em ạ.

Một cô sinh viên trẻ, hơi lùn, khuôn mặt bu bẫm, dáng vẻ rụt rè đang ôm một tập bệnh án trên tay. Cô giở bệnh án, khe khẽ đọc:

- Bệnh nhân tên là Triệu Văn Bút, bốn năm tuổi, làm ruộng. Vào viện ngày... với dấu hiệu đau tức vùng gan, chán ăn, kém ngủ. Điều trị ở bệnh viện tỉnh một tháng không đỡ, các triệu chứng ngày một tăng lên, ăn không tiêu, đặc biệt đau tức vùng hạ sườn phải...

Cô đọc một hơi không nghỉ, trán lấm tấm mồ hôi. Giáo sư Thịnh bảo cô ngừng lại:

- Tóm tắt thôi. Cận lâm sàng có những gì rồi. Siêu âm, xét nghiệm?

- Thưa thầy, siêu âm có một khối u nằm ở thùy giữa, đường kính khoảng 3 cm. Giải phẫu bệnh cho thấy có hình ảnh của những tế bào nhân quái. Nội soi, nhu mô gan phía ngoài không bình thường ạ. Chẩn đoán xác định: ung thư gan tiên phát.

- Cô tóm tắt quá trình điều trị.

- Bệnh nhân đang được điều trị bằng phương pháp bơm alcol ethylic vào khối u, kèm theo các loại thuốc nâng đỡ gan.

Giáo sư Vũ Thịnh bỏ kính đeo mắt, cầm tay, bắt đầu giảng:

- Ngoài những nguyên nhân gây ung thư gan tiên phát mà sách vở đã viết, các anh chị đã học, một nguyên nhân nữa mà gần đây được các tác giả hết sức lưu ý, đó là ung thư gan do hậu quả của chất độc da cam mà Mỹ đã thả ở Việt Nam. Thế chị cho tôi biết, bệnh nhân có ở vùng Mỹ thả chất độc không?

- Thưa thầy, bệnh nhân ở Nam Hà chuyển lên.

Thảo đứng phía sau, rẽ hai tà áo trắng hai bên, bước vào gần chồng, trả lời hộ:

- Nhà cháu đi bộ đội năm mười tám tuổi. Hai năm giữ kho ở rừng Trường Sơn giáp Campuchia ạ.

Giáo sư Vũ Thịnh lại đeo kính vào, gật đầu làm rung những sợi tóc bạc trắng trên trán:

- Đấy, có cơ sở rồi nhé. Tất nhiên, để kết luận trường hợp này có phải do dioxin gây nên hay không, chúng ta phải nghiên cứu thêm. Những bệnh nhân lớn tuổi đến đây thường có một tiền sử đã ở Trường Sơn.

Ngừng lại một lát, ông cúi xuống nhẹ nhàng đặt bàn tay lên vùng gan của người bệnh, ấn nhẹ theo bờ sườn. Một tay ông gõ lên ngón giữa của bàn tay đang đặt trước vùng gan, tạo thành những âm thanh đùng đục, khô khốc.

Ông kéo vạt áo che bụng người bệnh, chậm rãi nói:

- Chúng ta đang áp dụng điều trị ung thư gan tiên phát theo phương pháp của một tác giả Nhật Bản, phương pháp của giáo sư Kyoichi Haramatsu, bơm nước sôi hay cồn elthylic tuyệt đối trực tiếp vào khối u. Tôi lưu ý các anh chị, phương pháp chỉ được tiến hành với sự hỗ trợ của siêu âm và với chỉ định khối u từ 3 đến 5cm. Trên 5cm phải cắt bỏ. Dĩ nhiên, khối u quá to thì không có chỉ định gì nữa ngoài cắt bỏ.

Một sinh viên nam đứng sau lưng giáo sư lớn tiếng hỏi:

- Thưa thầy, nếu không có siêu âm có làm được không ạ?

- Đó là vấn đề. Giáo sư Thịnh trả lời. Vấn đề là tay nghề và thiết bị. ở bệnh viện tỉnh, có siêu âm rồi, nếu không giải phóng kỹ thuật từ trung ương về cho tỉnh thì kỹ thuật hiện đại vẫn cứ xa lạ. Đấy anh xem, ba mươi năm về trước, mổ tim chỉ làm được ở Việt Đức. Nay thì nhiều tỉnh cũng làm được. Vấn đề mấu chốt là giải phóng kỹ thuật.

Giáo sư Thịnh tiếp tục gíng giải trong khi trên sỗ tay thực tập của sinh viên, những dòng chữ li ti như kiến đen, bò kín trang giấy. Ông Thịnh kết thúc giờ giảng lâm sàng bằng cái vuốt rất nhẹ lên mái tóc sau lưng của Thảo:

- Không được bàn lùi đâu nhé. Phải yên tâm điều trị. Có khó khăn cứ báo với bác.

- Vâng ạ. Thảo trả lời rất nhỏ.

Giáo sư Thịnh dừng lại bên hành lang, ngược mắt nhìn những bông hồng đang dầm mình trong mưa lạnh. Gần như đã thành thói quen, sau khi bước từ trong phòng bệnh ra, ông thích dừng lại ít phút trước hành lang để ngắm vườn hoa nhỏ trước mặt như ngắm một bức tranh thiên nhiên. Sự thay đổi của bức tranh ấy không nhiều lắm. Có chăng, mùa hè, hoa rực rỡ hơn, cành lá xum xuê hơn, mùa thu có những chiếc lá vàng rơi đầy gốc, mùa đông hoa cỏ có phần tàn tạ như ngủ một giấc để hút nhựa nuôi mầm chờ đến mùa xuân. Bức tranh ấy đã thân thuộc với ông từ hơn bốn mươi năm nay, từ khi ông còn là sinh viên nội trú.

Hai cô sinh viên trẻ bước lại bên ông, nở nụ cười vừa đượm vẻ kính phục

vừa có chút rụt rè. Một cô cất tiếng hỏi:

- Thưa thầy, cho phép em hỏi câu này ngoài nội dung bài giảng.

- Vâng, chị cứ hỏi.

Cô gái hơi ngượng, mặt đỏ bừng, đầu hơi cúi xuống. Bao giờ ông cũng gọi sinh viên là anh chị. Cách xưng hô ấy có gì hơi xa lạ với học sinh phổ thông mới vào đại học nhưng là một thói quen ông không bỏ được. Cách xưng hô tôn trọng người nói chuyện với mình nhưng tạo nên một khoảng cách, đôi khi trở thành khách sáo và nhạt nhẽo. Với giáo sư Thịnh, cách xưng hô đó chỉ là một thói quen và khi một ai đó đã từng sống, từng làm việc với ông mới thấy hết vẻ chân thành trong cách xưng hô ấy.

- Em xin hỏi thầy, vâng... - Vẫn giọng cô sinh viên trẻ, giọng cô rụt rè, cố gắng nói điều mình muốn nói. - Vì sao... thầy không mở... phòng mạch tư ạ? Nói xong câu ấy, cô úp mặt núp sau lưng người bạn, hé ra một con mắt qua kẽ vai, chờ câu trả lời của giáo sư.

Giáo sư Thịnh chợt hiểu, cười độ lượng:

- Thế mới thành xã hội. - Ông ngừng lại rồi nói tiếp. - Có người thích làm tư có người không. Ngay cùng lứa tuổi với tôi cũng có mấy giáo sư mở phòng mạch tư hay đứng tên cho người khác mở. Điều đó không có gì sai cả.

Nhưng...

Giọng ông ngập ngừng. Cô sinh viên nói chen ngay giữa câu ông đang định nói:

- Thưa thầy, em xin lỗi. Là vì hè vừa rồi em vào thành phố Hồ Chí Minh, em được biết các thầy trong đó ai cũng mở cả, ai cũng giàu có, ai cũng đi xe hơi.

- Mỗi người có một nhu cầu. - Giọng ông tự nhiên trầm xuống, khuôn mặt trở nên nghiêm nghị. Đôi mắt ông biểu lộ vẻ xúc động. - Tôi... Tôi không làm thế được. Các anh chị học lịch sử y học, hẳn còn nhớ Hippocrate chứ.

- Nhớ chứ ạ, cụ tổ của y học phương Tây. Hai cô giành nhau trả lời.

- Thế hai chị có biết lời thề Hippocrate không?

- Thưa thầy, chỉ nghe loáng thoáng.

- Đấy, hơn bốn mươi năm về trước, khi khóa chúng tôi ra trường, đạo đó hòa bình chưa lập lại, còn các giáo sư người Pháp. Sinh viên trường thuốc ra trường mặc áo choàng thụng bằng nhung đỏ, đầu đội mũ màu đen có những tua vàng y hệt như bây giờ. Chúng tôi đã đọc lời thề trước tượng Hippocrate, trong đó có đoạn: Không coi ngành y là nghề kiếm sống thông thường, không coi ngành y là thương mại.

Giọng ông xúc động và hơi lắng xuống. Ngừng một lát, ông lại tiếp:

- Chính vì phải giữ lời thề ấy, cũng là lời thề tôi tự hứa với mình mà tôi không mở phòng mạch. Nhà tôi có thể có bệnh nhân nhưng những người đó tôi khám từ thiện.

Hai cô sinh viên trẻ nhìn nhau như vừa khám phá ra một điều gì bí ẩn ở

người thầy đáng kính. Ông cười đôn hậu:

- Thế hai chị ra trường có mở phòng mạch không?

- Thưa thầy, khó nói đấy ạ. Chúng em đi sau thầy gần nửa thế kỷ lại đang sống trong thời buổi kinh tế thị trường. Em nghĩ làm sao giữ được y đức. Và có làm thêm chút đỉnh cũng phải xuất phát từ lòng yêu thương người bệnh mà làm.

Cô bạn chen vào:

- Chứ không cắt cổ người bệnh chứ? Hả cô bác sĩ tương lai?

- Im nào, đồ quý. - Cô sẵn giọng hất tay bạn khỏi tay mình. - Thưa thầy, bệnh nhân người ta cũng tinh lắm. Họ không dại gì đưa tiền cho thầy thuốc mà tiền mất tật mang. Đã mất tiền, họ chọn thầy thuốc giỏi.

- Thưa thầy, thầy cứ mở đi, em làm thư ký cho. Em đảm bảo thầy mà mở thì khách chật nhà.

- Được, được, thế chị cho tôi hỏa táng tượng Hippocrate ở nhà tôi đi đã nhé. Cả ba thầy trò cùng cười, bước đi giữa hành lang đầy người qua lại.

Lời Thề Hippocrate

Chương 6

Trên con hẻm dẫn vào nhà giáo sư Vũ Thịnh, một chiều đông trời hanh và lạnh. Những chiếc lá rụng vàng được gió hong khô nằm ngổn ngang xếp lên nhau. Quang cảnh ấy làm cho con hẻm đã vắng lặng lại vắng thêm, hun hút sâu vào tận bờ rào nhà giáo sư Vũ Thịnh.

Đó là buổi chiều lần đầu tiên Vũ Hải về sớm. Bên chiếc bàn con kê sát mấy chậu cnh, hai bố con ông Thịnh ngồi uống trà thanh thanh dưới vòm cây phượng vĩ đã rụng hết lá. Vũ Hải rót một chén nước đang bốc khói, đặt vào chiếc tách nhỏ hai tay nâng lên mời bố:

- Khi nào bố đi?

- Còn chờ hộ chiếu. Công trình tổng kết ảnh hưởng của chất độc acridin orange lên việc hình thành bào thai chuột của các anh đến đâu rồi?

- Chúng con đã viết tổng kết. Con mới nhận thêm mấy bài báo của các tác giả Anh ở đại học Oxford về vấn đề này. Còn một công trình rất cần cho công trình này là điều tra sự tồn lưu của chất độc hóa học ở trong đất, các anh bên quân đội đang làm. Kết quả bước đầu thấy nồng độ dioxin ở một số vùng rừng núi Tây Nguyên ở mức báo động.

- Bố biết. Bố có nhận được báo cáo tình hình ung thư gan tiên phát ở Kontum.

Ông Vũ Thịnh ngừng mắt trên tờ tạp chí, ngược nhìn con mình. Thực tình, ông muốn làm một việc gì đó liên quan đến nghề nghiệp để dìu dắt con. Khi Hải còn là sinh viên, buổi tối ông thường giúp con hệ thống lại các triệu chứng của các bệnh đã học. Hvi thuộc lòng các triệu chứng. Còn những phần về sinh lý bệnh, giải phẫu bệnh, những vấn đề liên quan đến chế độ gây bệnh, Hải phải nắm sau khi học xong các triệu chứng lâm sàng. Nhưng Hvi không đi chuyên khoa hồi sức cấp cứu và nội khoa như ông. Hải đi chuyên khoa sản. Trên gốc cây chung, bố con ông ở hai nhánh khác nhau, ít liên quan đến nhau nên những buổi luận bàn về y học giữa bố con ông trở nên hiếm hoi. Lần này, ông Thịnh đi dự một hội nghị quốc tế về tình hình ung thư gan tiên phát ở các nước Đông Nam Á. Các công trình nghiên cứu về đề tài này đều đề cập đến nguyên nhân do chất độc hóa học. Tuy nhiên, một công trình tổng thể cấp nhà nước gồm nhiều lĩnh vực mà chất độc ảnh hưởng như sản khoa, nội khoa, môi sinh còn thiếu đồng bộ, ít tính thuyết phục. Ông Thịnh uống thêm một hớp nước chậm rãi nói:

- Ta chưa làm mạnh được vấn đề này, buộc phía Mỹ nhìn nhận trên cơ sở pháp lý vì những nghiên cứu của ta phần lớn mới chỉ dừng lại ở cơ sở thống kê. Vì thế, công trình của các anh bên quân đội là rất cần thiết.

- Con cũng nghĩ vậy. Vũ Hải trả lời bố.

Ông Vũ Thịnh âu yếm nhìn con, xuống giọng:

- Còn điều này, bố muốn nói với con. Bác Tú Vân vừa điện cho bố. Lẽ ra, bệnh viện đề bạt con làm trưởng khoa sản I. Nhưng trong đợt thăm dò vừa qua, con ít phiếu hơn bác sĩ Luận. đành rằng việc thăm dò chỉ để tham khảo nhưng Ban Giám đốc bên đó thấy đưa con lên lúc này không lợi. Con đừng buồn, cứ yên tâm công tác, chờ một dịp khác, con ạ.

Vũ Hải lắc đầu:

- Con chẳng buồn, chẳng màng cái chức trưởng khoa làm gì. Bố thấy đấy, đây là một khoa phòng chuyên môn chứ không phải bầu tổ trưởng công đoàn. Con chỉ buồn cho ngành ta vẫn mang tư duy rất cũ trong quản lý. Ở cơ sở, khoa, phòng hay bệnh viện, cần có cán bộ giỏi. Cán bộ y tế cần có trí tuệ, chứ không phải sống lâu lên lão làng, bố ạ...

- Bố hiểu, ví dụ như cương vị hiện nay của bố cũng vậy. Bố là giáo sư trong khi đó giám đốc bệnh viện chưa là phó giáo sư. Giao ban nhiều hôm còn phán sai. Cho nên, bố chỉ dặn con, mình làm khoa học, không nên buồn với việc họ có đề bạt mình hay không.

- Vâng, con cũng nghĩ như thế. Vũ Hải đáp lời bố.

Có tiếng xe gắn máy ngoài cổng. Tiếng còi tin tin vang lên cắt ngang câu chuyện của bố con ông. Vũ Hải đứng dậy xin phép bố:

- Thưa bố, chiều nay bố ăn cơm một mình, con có người mời.

- Con về sớm và nhớ không được uống nhiều bia.

- Vâng ạ.

Chiếc xe Dream II màu mận chín bóng loáng và người đàn ông béo mập để ria mép đang chờ Hải trước cổng. Vừa trông thấy Hải, người đó đã mừng rỡ lên tiếng:

- Em đến đúng giờ. Bọn em buôn bán bao giờ cũng tác phong công nghiệp. Giờ nào việc ấy. Uống rượu là uống rượu, làm việc là làm việc, thưa bác sĩ. Gã cười hề hề đưa hai tay múp míp bắt tay Hải. Hai người phóng đi khỏi con hẻm, để lại một làn khói trắng và âm thanh chất chứa tan dần vào không gian. Ra đến ngã tư người đàn ông cho xe chạy chậm dần, ngoảnh lại nói:

- Bác cho phép em đưa bác ra ngoại ô. Thành phố như khăn mùi xoa ấy, đi đâu người ta cũng biết. Rách việc.

- Tùy anh, tôi nay tôi nhận lời đi với anh, có thể đến chân trời, góc biển nào cũng được.

- Ô kê, xin bác cho em đưa bác sang bên kia cầu!

Chiếc xe hòa vào dòng xe máy nổ đều đều, chạy lên cầu. Dưới kia, con sông đỏ quạch màu đất, lặng lẽ trôi dưới nắng chiều nhợt nhạt. Những chiếc thuyền ngược xuôi, lạch lũng trước mệnh mông của dòng sông. Gió ngược chiều thổi thốc vào mặt hai người. Cái lạnh len qua tai, qua cổ, thấm dần vào toàn thân, Vũ Hải rung mình đưa tay trùm chiếc mũ vải phát phơ sau gáy.

Xe rẽ khỏi đường quốc lộ vào một con đường lát gạch. Những lũy tre xanh tần ngần đứng đưa trong gió. Khuất vào trong, nhà ngói tường gạch san sát. Xe dừng lại trước một cổng cao có hai cánh to bằng gỗ cũ kỹ, chắc nịch đang đóng kín. Gã béo mập gõ lên cánh cửa ba tiếng. Không có tiếng người trả lời, chỉ có mấy con chó trong nhà chồm lên sủa vang. Một lúc sau, một con mắt đen hiện ra trước vòng tròn nhỏ ở trên cửa. Người ngoài không biết được ai ở trong, còn người trong thì nhìn quá rõ người ngoài. Nhận ra người quen, cánh cửa cốt kết mở tạo nên những âm thanh nặng nề, buồn tẻ. Chủ nhà đưa tay xua đàn chó, con nào con nấy to cao béo tròn cụp đuôi chạy tạt vào nhà trong. Gã béo mập dắt xe, gạt đầu chào chủ nhà, nở một nụ cười ra dáng kẻ cả:

- Dạo này làm ăn thế nào, chú mày?

- Dạ thưa anh Hai, lai rai ạ. Chủ nhà đập và khóa chặt cửa bằng một chốt gỗ to bằng bắp tay. Hải đi theo gã qua một chiếc sân rộng lát gạch Bát Tràng mà năm tháng đã làm cho nhiều viên gạch hoen ố, biến màu, trở thành màu mốc loang lổ dưới mỗi bước chân đi. Phía sát với tường rào, chiếc bể cạn với hòn non bộ đã rêu xanh, cành si lòa xòa tỏa bóng xuống mặt nước trong xanh với vài con cá vàng đang lượn. Chủ nhà mời khách vào phòng khách trong khi mình dắt chiếc xe vào cất phía sau. Phòng khách chiếm trọn một gian của ngôi nhà ba gian. Phía trên có tủ thờ, được che bằng một tấm nhiễu, ngăn cách bài vị hưng án với bộ tràng kỷ phía trước. Gã béo mập sốt ruột nói

với chủ nhà:

- Thôi, làm việc, lễ nghĩa mất thì giờ bỏ mẹ!
- Thế ông đây là...? Chủ nhà lăm lét nhìn Hvi, dò hỏi.
- Là ân nhân của ta, chú không việc gì phải hỏi. Không lẽ tao đưa công an đến đây với chú mày. Dở dẩn bỏ mẹ.

Gã béo mập bắt đầu nổi cáu.

- Là em hỏi cho biết! Chủ nhà vẫn nhũn nhặn. Mời hai bác ra phía sau.

Ngôi nhà ba gian phía trước như một bức bình phong cổ kính, nhà nhận theo kiến trúc Á Đông, che chắn cho một dãy nhà một tầng kiến trúc theo kiểu tân thời phía sau. Hành lang ở giữa lát bằng đá hoa Trung Quốc màu nhàn nhạt, trơn bóng, soi rõ những người đang đi. Hai bên là hai dãy buồng, mỗi buồng không lớn lắm, trên tường có những bóng đèn đủ nhìn rõ mặt người giấu sau những chùm hoa được trang trí kín đáo và đẹp. Mỗi buồng lại ngăn ra thành hai, một phòng chính có kê một chiếc bàn bằng kính năm ly màu đen, hai chiếc ghế đệm màu huyết dụ. Thông với phòng chính là một căn phòng nhỏ hơn, trong có kê một chiếc giường đôi trải drap trắng, thoang thoang mùi nước hoa. Trong nữa là toilet, vừa đủ cho một vòi sen và chỗ vệ sinh.

Gã béo mập kéo ghế mời Vũ Hải ngồi, ghế đối diện dành cho mình. Gã cười hô hô, để lộ những chiếc răng phía trước to những hạt ngô đã ngả màu vàng do hút quá nhiều thuốc.

- Mời ân nhân tự nhiên. Đây là vương quốc riêng của giới ăn chơi chúng em. An toàn tuyệt đối. Khỏi lo chi hết. Tất cả đều được tiền búa ra lo lót.

Một cô tiếp viên còn trẻ, tóc xõa ngang vai, mặt trái xoan có đánh một lớp phấn phn phớt hồng, nở nụ cười lẳng lơ mời khách:

- Em chào hai anh. Đây là menu. Còn đây là album tiếp viên. Ba trang đầu thì có mặt ở đây, còn các em ở các trang sau, nếu quý anh cần, chỉ mười lăm phút sau là có.

Gã béo mập đưa cho Vũ Hải chiếc đĩa trong có hai chiếc khăn bọc nylon còn hơi nóng. Hải lấy ra một cái, bóc lớp nylon, lấy chiếc khăn nhỏ thấm nước hoa lau qua lớp bụi trên mặt, trên cổ, khoan khoái và hồi hộp như sắp bước vào tiên cảnh bỗng lại đầy hấp dẫn. Vẫn tiếng gã béo mập:

- Em mời bác chọn tiếp viên.

Hải tặc lưỡi:

- Moa thì ai cũng được cả nhưng lạ lên, tôi hơi mỏi, ngồi ê sau lưng ông cả giờ rồi còn gì.

Cô tiếp viên nhanh nhẩu:

- Thế em chọn hộ anh vậy. Cô Hằng nhá. Mười bảy tuổi, đảm bảo còn gin.

Gã béo mập dẩu môi, hỏi lại:

- Cái gì. Gin? Hừ, cô lừa con nít đấy chứ.

Cô tiếp viên cúi mặt, bẽn lẽn cười trước những câu chào mời gian dối của

mình. Gã béo mập đã ăn nằm ở đây không biết bao nhiêu lần, thiếu đường chuyển hộ khẩu về đây. Gã ra lệnh:

- Cho một thùng Tiger, một đĩa heo rừng. Hai em tiếp viên xinh và trẻ, em nào cũng được. Nhanh lên, lẹ mề bỏ mẹ.

Cô tiếp viên dạ ran và biến ra ngoài. Gã béo mập bóc ba số, chìa một điều mời Vũ Hải.

- Thừa bác, em có điều này muốn thừa với bác...

- Nói đi, tôi với ông có gì mà thừa với gửi... Hải đưa hai tay che ngọn lửa châm thuốc. - Mà ông chưa giới thiệu tên ông với tôi đâu nhé.

- Dạ, em là Tư, chỗ làm ăn gọi là Tư Mập. Bác cho phép em mới bộc bạch. Chả là, tài năng như bác cả thành phố đều biết, sao bác không mở phòng mạch? Phí đi chứ. Bác có một vốn liếng mà không thằng nào có được.

- Ấy, nhiều người cũng bảo tôi như vậy. Ông khốt nhà tôi, ông không chịu. Ông ấy thề với ông Hippocrate không mở phòng mạch và ông bắt tôi cũng phải làm như vậy.

- Rõ mấy ông già phong kiến. Bác cứ làm đi, em có bà chị vợ trước là nữ hộ sinh. Thử thiệt, có hạng đấy bác ạ. Bọn em lại có một căn nhà mặt tiền đang cho một hiệu may thuê. Chỗ ấy mà cải tạo làm nhà bảo sanh thì tuyệt.

Hải gật đầu đáng nghĩ ngợi. Cửa mở rất nhẹ, hai cô gái bước vào, chạy đến ôm Tư Mập và Vũ Hải. Cũng phải thừa nhận, từ cách ăn mặc, trang điểm đến cỡ người, tuổi tác, nhà hàng thật khéo chọn. Hai cô chắc chưa đầy hai mươi, má căng hồng, môi đánh hơi nhạt, cặp đùi thon thả, trắng trẻo trong chiếc váy màu tím than cụt ngắn. Cô ngồi bên Vũ Hải tự xưng là Phượng, mười tám tuổi. Cô ngồi với gã Tư Mập tự xưng là Ái, Thúy Ái, cũng mười tám tuổi. Hai cô thay nhau cho đá vào cốc. Tiếng mở bia bôm bốp, sủi trắng tràn ra ngoài cốc. Hai cô cầm ly lên. Cô Phượng mời:

- Thừa hai anh, trước lúc vào cuộc vui, em xin có ý kiến. Chúng ta làm lễ cưới tập thể. Em cưới anh. - Cô quay lại hỏi Vũ Hải: - Anh tên gì?

Vũ Hải đáp:

- Hải.

- Em cưới anh Hải. Còn Ái, mày hỏi tên chồng mày đi chứ!

- Cứ gọi anh là Tư mập.

Ái ôm Tư mập, hôn đánh chụt một cái lên má, hôn đăm đuôi lên môi, nồng nàn như cặp tình nhân trong phim truyện.

- Em xin tuyên bố, từ giờ phút này chúng ta là vợ chồng. Vợ phải chăm sóc chồng, chồng phải âu yếm vợ. Vợ chồng mấy tiếng đồng hồ là quyền các anh. Nào mời hai anh, trăm phần trăm!

Cuộc vui kéo dài đến khi Hải say mềm phải nằm trên giường mù mị không biết gì nữa. Tư Mập và Thúy Ái sang phòng khác để lại căn phòng tự do cho “vợ chồng Hải”. Phượng vẫn tỉnh, cởi quần áo ngoài cho Hải, lấy khăn mặt

thấm nước nóng lau lên mặt, lên cổ, lên khắp người. Phượng đặt sấp Hải xuống, đưa bàn tay thon nhỏ xoa nhẹ lên tấm lưng nhầy mỡ. Hải mơ màng trong tiếng đấm lưng thùm thụp của làn da khác giới đang trườn lên khắp thân thể bằng động tác massage thuần thực. Mấy phút sau tỉnh lại, Hải ôm tấm thân trắng trẻo, đẹp đẽ, thơm tho không mảnh quần áo của Phượng vào lòng. Phượng đưa cặp vú căng nóng, trắng hồng vào miệng Hải. Hải thoáng nghĩ đến Hồng. Sao Hồng không có những cử chỉ chiều chuộng như vậy. Hồng không hiểu gì về tâm sinh lý, tình yêu đồng nghĩa với tình dục. Hải nhắm mắt lại...

Tư Mập đưa Vũ Hải về nhà lúc ấy đã khuya. Dừng lại trước cánh cổng nhà, Tư mập còn ghé vào sát tai anh:

- Bác cứ suy nghĩ về điều em nói. Đây, cacvisit của em đây, có gì bác cứ phen cho em.

Vũ Hải mở cổng, chiếc xích sắt cọ vào hai cánh cửa tạo thành những âm thanh khô và nặng. Đêm đã về khuya, bầu trời cao đầy sao lấp lánh, Hải lầm lũi một mình bước vào nhà khi giáo sư Vũ Thịnh đã ngủ từ lâu.

Lời Thề Hippocrate

Chương 7

Nắng mùa đông ấm áp rắc vàng lỏi đi, vườn cây trong bệnh viện. Mặt trời lửng lơ ngoài phía sông Hồng như một người khách thân tình đi xa trở lại sau những ngày mưa. Gió cũng thổi từ phía ấy, mang theo một chút lạnh phn phớt, đủ làm cho má các cô gái hồng thêm.

Thảo ngồi bên chông, trên ghế đá trước vườn hoa bệnh viện mắt hướng ra phía cổng ra vào. Người vẫn chen nhau vào ra trong chiếc cổng phụ bên cạnh chiếc cổng lớn đang nặng nề khép lại. Xa hơn ở phía ngoài, một xã hội gồm trăm thứ dịch vụ cho nhu cầu của người bệnh. Chông Thảo đã đi lại được, đỡ đau, đêm ngủ đầy giấc. Đó là dấu hiệu tiến triển tốt lành làm Thảo quên đi những ngày đêm vất vả, ăn ngủ có khi ngoài hành lang bệnh viện, có khi ghé lưng trong phòng trực hộ lý với chị Tấm.

Chiều qua Thảo đã gặp chị Tấm. Chị xách xô đựng thức ăn thừa của nhà ăn bệnh viện về nuôi lợn. Thấy Thảo không vui, mặt xị ra, chị đã đoán được chuyện:

- Có gì mà như bánh đa nhúng nước thế vậy?

Thảo gượng cười:

- Lại cháy túi rồi chị ạ.

- Nghe nói mày mới xin được giấy miễn giảm cho chồng?
- Vâng, còn em ở đây nữa chứ. Em cũng phải ăn, chứ may miệng lại à?
- Thì mày cứ về nhà tao. Tao ăn gì mày ăn nấy. Tao có để cho mày chết đói đâu mà sợ?
- Anh chị đang còn các cháu, em đến một bữa thì được, chứ cứ lì ngày này sang ngày khác coi sao tiện?

Tấm bực bội:

- Vớ vẩn, thôi tao đi về, không nói nữa. Mai tao mang cơm đi, chị em mình ăn trưa. Tối đến nhà tao. Thằng chồng mày đã có bệnh viện. Thảo đem câu chuyện ấy nói với chồng. Người đàn ông bệnh hoạn, yếu ớt, đang nhờ vả vợ từng đồng cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hốc hác thiếu ăn, thiếu ngủ của vợ không nói được câu gì. Nghĩ ngợi một hồi lâu Thảo nói rất khẽ, vừa để chồng nghe:
- Em nghe nói ở đây nhiều công việc. Hôm qua ra mua cháo cho anh, nghe mấy bà bán hàng bảo vậy. Hay em đi tìm một việc gì làm, ít ra cũng đủ trang trải cm cháo cho em?

Bút vẫn dăm dăm nhìn vợ. Trong ánh mắt đầy lo toan của cô, anh đọc được những thương cảm sâu xa, sự hy sinh thầm lặng. Nhưng anh bất lực, bất lực hoàn toàn, buông xuôi mọi việc cho cô định đoạt.

- Em tìm một việc gì làm, anh đồng ý nhé. Sáng em đi, tối lại về với anh.

Bút ái ngại:

- Biết có việc gì không?
- Có việc gì làm ra tiền là em làm, bất kể, miễn là có chút nhét vào dạ dày cho đến ngày anh ra viện.

Buổi chiều cô ra cổng, đến quán bán cháo xé cổng bệnh viện. Quán lụp xụp căng một tấm nylon lớn có những sọc xanh trắng che mưa. Những chiếc ghế nhựa thấp màu xanh màu đỏ như trong nhà trẻ, đặt quanh một chiếc bàn trải nylon đã cũ trên bày những chồng bát, một ống đựng đũa, thìa, lọ ớt, lọ nước mắm, lọ tỏi. Tất cả được che bằng một chiếc khăn lau màu trắng đã ngả màu cháo lòng. Con gà luộc màu vàng bóng nhẫy nằm nghếch mỏ trên một chiếc đĩa. Bộ lòng gà và hai chân đặt trên một chiếc đĩa khác bên cạnh.

Chủ quán là một phụ nữ đã có tuổi, khuôn mặt bị mỡ dồn lại dưới cổ tạo thành những gấn màu trắng nhờn nhờn. Bà chít khăn mỏ quạ, ngang lưng thắt chiếc tạp dề màu xanh công nhân đã cũ, nhàu nát lốm đốm những vết màu nâu sậm lại trên nền xanh đã bạc. Ngón tay bà trông ngắn ngắn như những chiếc dùi trống.

Ngồi quanh bàn bên nồi cháo đang bốc khói và mùi hành thơm phức, mấy gã xe ôm ế khách đang ngồi uống rượu với chiếc đầu gà chặt mỏng bên một đĩa rau răm. Những chiếc lá xanh nhọn chìa ra như ngòi bút. Mặt anh nào anh nấy trông còm nhom, tóp lại, da sạm đen, đầu đội mũ cối nhất loạt. Ăn mặc

lồ nhỏ, một bình chủng xe ôm mà đủ kiểu áo quần. Phần lớn áo rét đã cũ, có anh lại mặc áo bộ đội trong có chiếc áo len thò cổ cao đến tận cằm. Họ cười nói thoải mái như thế giới này chỉ ta là nhất, không có ai trong trời đất này nữa.

- Đ... mẹ, sáng nay ra ngõ gặp gái. Cả ngày chỉ được một cuộc, đeo đủ tiền xăng. - Tiếng gã mặc chiếc áo lông Đức cũ đóng lên sau một ly rượu trắng trăm phần trăm. - Thằng Sút thế mà may. Hai cuộc đường xa. Mà mà không nôn ra chầu rượu chiều nay, tao khai trừ ra khỏi hội.

- Ông anh và các đại ca yên chí. Lá lạnh đùm lá rách. Thằng em tuy nghèo nhưng cũng đủ bao các đại ca một bữa... Người có cái môi trên bị sút đã được vá lại lên tiếng.

- Đây nói cho các chú biết, làm ăn cũng là cái vận. Hên xui là nhờ trời. Các chú không đùm bọc lấy nhau thì có ngày mặt vận không ai giúp. - Tiếng một người lớn tuổi nhất trong bọn họ. - à, thằng Cún, mà có cái bugi nào cho tao mượn một cái.

- Xong ngay, thằng em sẽ tự tay thay vào cho quan bác.

Bữa rượu của cánh xe ôm đang xôm thì Thảo bước vào. Trông thấy cô, bà chủ quán đã cất cái giọng the thé mời chào:

- Nào, cô em ăn cái gì nào? Cháo hả?

Nhìn thấy cánh đàn ông mặt anh nào anh nấy đã bầm lên vì rượu, ăn nói đã bắt đầu bạt mạng, Thảo chòen, định quay về. Máy gã xe ôm lên tiếng trước:

- Cô em, vào đây. Uống với các anh một chút cho ấm bụng!

- Được đấy chứ. Chỉ tội hơi gầy và mặt như trâu cấn. Gã môi sút lên tiếng.

- Đưa về, vỗ béo, quần áo lụa là, tóc phi dê, xem có hơn đứt cái bọn môi son má phấn không.

Một đứa đứng dậy, tiến sát đến bên Thảo, xì xón:

- Cô em đẹp lắm, em ngồi xuống đây anh bao em một chầu.

Thảo cũng không vừa:

- Vô duyên. Anh về mà bao vợ anh, đây không cần!

Bà chủ quán thấy bất ổn với đám xe ôm vô chính phủ, đứng lên vẫy tay gọi Thảo:

- Vào đây em. Các chú không được ăn nói sỗ sàng.

- Xin lỗi bà. - Gã tên Cún dốp lên miệng bà khi bà nói chưa xong. - Làm hoa cho người ta hái, làm gái cho người ta trêu. - Gã sừng sộ, mặt vênh lên trông dữ tợn, cổ chằng chịt những tia máu dọc ngang. - Đây cứ trêu đấy, sợ đeo gì đứa nào?

Bà chủ quán đứng dậy xắn tay áo lên, mặt đanh lại, nói như dao chém thót:

- Chú bước ra khỏi hàng tôi, bước, bước ngay đi. Xin lỗi, ngữ chú không đáng xách dép cho nó.

Gã sút môi đầu dụi:

- Thôi bà chị. Còn mày nữa, rượu đang vui, thiếu gì chỗ trắng hoa mà mày xía vào đây?

- Đây cứ trêu, đây thách đũa nào làm gì. Báu lắm đấy. Đây cứ ngồi đéo sợ. Bà chủ quán chỉ tay vào một gã, nói như ra lệnh:

- Mày cút khỏi quán bà. Cút đi!

Cún chồm lên, phanh áo ngực, ném cả ly rượu vào mặt bà. Nhanh như cắt, bà né sang một bên, ly rượu đụng bờ tường vỡ tung tóe, mảnh vỡ khắp nơi. Bà chủ quán mặt hầm hầm, phục phịch cái thân nặng nề như cái thùng phi, chúi người chộp lấy Cún, miệng há hốc, kêu thất thanh:

- Ôi làng nước ơi, ôi công an ơi, ôi phường khóm ơi, cứu tôi với... Ôi cứu tôi với làng nước ơi!

Gã lớn tuổi nhất trong bọn đỡ lấy tay bà, tên Cún chúi xuống làm chiếc bàn chao qua đảo lại, suýt đổ. Gã lấy giọng bình tĩnh:

- Em xin bà chị. Nó dại, em sẽ dạy nó sau. Alê, tất cả cút!

Cả bọn lục tục rút lui, bà chủ quán hai tay chống nạnh phân bua với mấy người bên cạnh:

- Đồ mất dạy, ăn chịu, uống chịu mà còn làm loạn.

Thảo đứng nhìn và chứng kiến toàn bộ vở kịch, lòng ngậm ngùi trước những cảnh đời ngang trái, trớ trêu diễn ra ngày một. Tự nhiên Thảo thấy rung mình. Bà chủ quán bận bịu với mấy gã xe ôm, quên khuấy mất Thảo đang nép mình bên cột điện. Bà hốt hải:

- Chị xin lỗi em, cái quân mất dạy. Còn nhìn mặt nhau hàng ngày mà lếu lảo. Thảo sẽ sàng ngồi xuống chiếc ghế, lặng nhìn đôi mắt còn ngàu lên vì giận dữ của bà. Cô cúi đầu, một tay chống cằm, miên man với những ý nghĩ vớ vẩn bị khuấy đục lên vì bọn người kia.

- Kìa, mua cháo không mang cặp lòng?

Thảo giật mình ngẩng mặt lên, đôi mắt đượm buồn ánh lên lời khẩn cầu:

- Hôm qua em nghe bác nói có chỗ nhận người làm.

- Ủ, khỏi chỗ ra đấy. Để tao tìm xem, chỗ nào tử tế, làm ban ngày, buổi tối còn về với chồng.

- Em đội ơn bác!

- Ôn với chả huệ. Bà bước ra khỏi quán vẫy tay gọi một người chạy xe ôm đang ghéch chân lên chiếc Milsk màu đỏ dính đầy bùn đất.

- Chú Hón, chú Hón vào đây chị nhờ tí!

Người đàn ông đội chiếc mũ cối đã sờn, mặc bộ quân phục màu cỏ úa bạc phếch, cổ quấn một chiếc khăn len to xụ, ria mép lởm chởm như bàn chải, trông như một anh chàng nghiện bước lại. Gã đi đôi dép tông đã mòn gót, chân căng mồm thếch. Gã ôm chiếc mũ cối trước bụng, người hi cúi gập xuống:

- Bà chị gọi em?

- Đây là chú Hón, chỗ quen biết tin cậy của chị. Cô Thảo đang nuôi chồng trong bệnh viện, muốn có công việc gì làm ban ngày, chú lo được không?

- Khỏi lo, bà chị mặc em. Gã nói từng tiếng một, cầm chiếc mũ cối đội lên đầu. Rét quá, chị cho em ly rượu. - Gã ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Thảo, đưa gói thuốc Mai rút ra ngậm một điếu, bật lửa hút. - Làm thì cũng nhiều nơi đấy nhưng mà thời buổi này, sông sâu biết đâu mà dò. Tốt, chưa chắc cô đã dãi tôi ly rượu. Mà có chuyện gì thì lại nhờ thằng Hón ròm này mà xử.

Thảo nở nụ cười nửa miệng:

- Anh cứ yên tâm đi, em đã ba mươi tuổi đầu rồi, còn non dại gì nữa.

- Ấy, sồn sồn thế mới chết em ạ. Trông em cũng sạch sẽ, đi làm ít bữa có da có thịt, lại chả khối thằng mê à?

- Mê cái gì thứ em. Anh cứ giới thiệu đi. Được em ở, không em lại đi, lo gì?

- Chiều mai bốn giờ cô ra đây. Gã nói xong, đảo mắt nhìn quanh, vội vã chạy ra phía một người đàn bà bế con đang tìm xe ôm.

Chiều buông một màu tím sẫm. Thảo đứng dậy, cảm ơn bà chủ quán rồi bước ra ngoài.

Lời Thề Hippocrate

Chương 8

Hàng sáu già đứng thu mình bên bờ hồ thỉnh thoảng lại thả xuống những chiếc lá vàng. Lá rơi nghiêng, chao một vòng trong không trung rồi mới nhẹ nhàng đậu xuống vĩa hè. Chung quanh bờ hồ những luống hoa đã khoe màu hồng tím bên những chiếc lá non ướt đầm hơi sương. Buổi sáng êm ả, những người có tuổi ra đây tập Thái cực quyền, tập dưỡng sinh, thức dậy bầu không khí nhộn nhịp của mặt hồ sau một đêm yên tĩnh. Mặt nước trong veo, những con cá ngoi lên thở tạo thành những con sóng nhỏ li ti gợn mãi vào bờ.

Đối diện với bờ hồ, một ngôi nhà ba tầng mới xây nằm gọn dưới vòm me, hai bên là hai biệt thự với vườn cây bao quanh. Tư Mập đang lễ mễ treo chiếc bảng có dòng chữ đỏ trên nền trắng viết bằng sơn nắn nót: “Bác sĩ Vũ Hải - Chuyên khoa sản - Giấy phép hành nghề số...”. Treo xong, Tư Mập hể hả đưa tay nhìn đồng hồ, cười mãn nguyện, châm thuốc hút. Trước cửa ra vào phòng khách, hai người phụ nữ có tuổi ăn mặc sang trọng áo dài nhung, dây chuyền vàng trĩu trước ngực, người mặc áo nhung tím sẫm, tóc uốn cao là bà Hoàng Cúc. Người mặc áo dài màu mận chín là bà Hoàng Yến, chị bà Hoàng Cúc, người hùn vốn sửa sang ngôi nhà này. Hai bà móng tay đỏ chót,

má hồng, môi đỏ, thơm lừng mùi nước hoa đắt tiền của Pháp. Trên tường, một bức tranh phong cảnh vườn hoa tulip bên những hàng cây cổ thụ tỏa ra một vầng ánh sáng dịu nhờ ánh đèn bên trong, trông những bông hoa như nở dưới ánh mặt trời. Trên tường phía đối diện là một bảng chữ viết bằng nhũ vàng, khung viền bằng loại gỗ đắt tiền làm nổi lên hàng chữ “Bác sĩ Vũ Hải - Chuyên khoa sản - Tu nghiệp tại Paris - Phó chủ nhiệm khoa sản bệnh viện phụ sản - Khám thai, đỡ đẻ, chữa phụ khoa, điều hòa kinh nguyệt. Có xét nghiệm và siêu âm kèm theo. - Nữ hộ sinh quốc gia Hoàng Cúc, ba mươi năm kinh nghiệm. - Hân hạnh được đón tiếp”. Bà Hoàng Yến lên tiếng:

- Quái, con Huệ sao chưa tới, trễ mẹ nó giờ làm rồi còn gì!

Rồi bà tiếp:

- Cái anh chàng Hải, cô tính toán với hắn ỏn chưa. Phải thật là sòng phẳng kéo sau này khách đông là rách việc đấy nhé.

- Rồi, bà chị cứ yên tâm. Sáu tháng đầu hắn nhận ba vé, làm việc mỗi ngày một giờ vào buổi chiều. Ca khó, cấp cứu điện thoại tới, tùy theo nặng nhẹ, hắn hưởng bốn mươi phần trăm ngoài giờ.

- Cần thì làm giấy. Tụi bác sĩ giỏi bây giờ nhiều thằng kẹo lăm.

- Khỏi lo, em có mẹo. - Bà Cúc ghé tai chị, thì thầm. - Cho vào bấy, trói cu cậu lại, thế là xong.

- Mẹo gì với chúng nó bây giờ. Tiền là Tiền là Phạt cô ạ.

- Hi... hi... Tiền. Chị nói dễ. Tiền chúng nó thừa mứa. Cái thằng Hải ấy cũng sĩ lăm. Tiền đâu mua được hắn. Phải tình chị ạ.

- Liệu có xong không? Hay là tiền mất tật mang.

Hai người lại xì xầm với nhau. Bà Hoàng Yến đánh đét một cái vào đùi.

- Cao mưu. Sau này cần thiết ta nâng lên thành bệnh viện tư.

- Hắn rồi, chứ ai điên bỏ mấy trăm cây xây biệt thự này. Chị coi trên lầu em thiết kế phòng độc lập, sau này khách xộp nằm trên ấy. Dưới này mấy phòng cho khách bình dân thôi. Em tính hết cả rồi bà chị ạ.

Hai người đàn bà đắc chí cười híp cả mắt, đâm vào lưng nhau thùm thụp.

Bên ngoài có tiếng còi xe máy. Hai thanh niên mặc complet cà-vạt chỉnh tề bước vào, cúi đầu chào:

- Con chào mẹ, con chào dì. Anh Hải chưa tới hả mẹ?

Hai cô gái mặc áo dài, khoác ngoài một chiếc áo len màu hồng nhạt, một cô cầm trên tay bó hoa layon, cô kia tay cầm túi yên lặng theo sau.

- Sao chúng mày lè mề thế. Đủ đồ nhắm chưa? Uống một chút lấy hên, còn ăn trưa nhà hàng, tao đã đặt cả rồi.

- Thưa cô, con mua loại Macten này có được không ạ?

- Thế còn rượu cho đàn bà đâu?

- Đã có chai vang đây.

Bên ngoài lại bim bim tiếng còi xe gắn máy. Giọng Tư Mập ồm ồm, trong

nhà nghe rất rõ:

- Dạ, rước hai bác sĩ vào.

Người phụ nữ tóc cắt tém kiểu demigarcon, gò má cao, miệng rộng, dáng dấp nhanh nhẹn là Bích Ngọc, chuyên khoa siêu âm và người thanh niên dong dỏng cao, để ria mép là Hạp, chuyên khoa sinh hóa - huyết học. Họ được mời đến làm việc trong êkip với bác sĩ Hải, tạo thành thể chuyên môn để cạnh tranh với một số trung tâm chẩn đoán do các giáo sư kỳ cựu đứng tên.

Mọi người đang bàn việc làm ăn rôm rả thì Vũ Hải đến. Hải trong bộ complet màu xám bằng dạ đắt tiền, áo sơ mi trắng, cà vạt nâu thẫm, duyên dáng bước thong thả bên Tư Mập vào nhà.

Hoàng Cúc bước ra, tươi cười đón Vũ Hải:

- Sếp đến đúng giờ thật. Đúng dân Tây.

- Bounjour tout le monde, chào mọi người nhé! Hải xin lỗi bắt tay từng người.

Dừng lại trước hai cô gái trẻ gọi bà Hoàng Cúc bằng cô, Tư Mập kề kề xuýt xoa giới thiệu:

- Giới thiệu với sếp đây là cháu Bích Hạnh, cháu gọi chị Cúc bằng cô, đang học đại học quản trị kinh doanh. Còn đây là Mỹ Hà, cháu gọi em bằng cậu, đang chơi vilolon cho dàn nhạc dân tộc thành phố.

Hải khẽ nghiêng mình, chào điệu đà như một quý tộc thường thấy trong các bữa tiệc ở châu Âu.

Hải lướt nhìn qua phòng khách, bước vào phòng khám bệnh, phòng sinh và những phòng còn lại, hài lòng với nụ cười nửa miệng, nói với Tư Mập và bà Hoàng Cúc:

- Y hệt như phòng mạch của bạn tôi bên Paris, có khi còn hơn.

- Kinh tế thị trường mà bác sĩ. Mình làm bài bản là mình thắng. Tôi rất tin tưởng ở bác sĩ. Bà Hoàng Cúc đáp lại.

Bích Hạnh còn trẻ, tầm hai mươi trở lại, khuôn mặt trái xoan, mái tóc óp gọn xuống cổ làm khuôn mặt cô trở nên bụ bẫm. Vóc người tầm thước, chiếc áo dài màu xanh ngọc ôm thân hình thon thả, cân đối, Bích Hạnh là cô gái đẹp. Cô nói năng rất tự nhiên, cầm một ly nước đặt trên một chiếc đĩa sứ đến bên Vũ Hải:

- Dạ em mời bác sĩ.

Vũ Hải dừng lại trước vẻ mặt trẻ trung của Bích Hạnh. Nhưng anh là người từng trải trong tình trường nên không vô vập trước phái đẹp. Hải cười đáp lễ:

- Cảm ơn, cô cho tôi xin!

Hoàng Cúc thoáng thấy cô cháu mình đang trò chuyện với Vũ Hải, lấy làm bằng lòng, nói vọng sang:

- Cháu Hạnh đẩy anh Hải ạ. Con ông anh cả tôi.
 - Dạ, tôi có biết. Vũ Hải nhũn nhận đáp. Quay sang phía mọi người, Hải lên tiếng:
 - Ta bắt đầu được chứ ạ.
 - Phần thấp hương bàn thờ xin phép ông bà, tôi đã làm hồi sáng. Bây giờ xin bác sĩ thấp cho mấy cây hương khẩn xin ông Thần tài, ông Địa.
- Bên góc nhà, trên một chiếc trang nhỏ, ông Địa chít khăn đỏ ngồi hờ bụng, đang cười. Một tay phỉ phèo điều thuốc ba số đang cháy dở. Bên cạnh là ông Thần tài, nghiêm trang, thâm thúy của người nhiều mưu mẹo. Ở giữa có một ngọn đèn hắt ánh sáng đỏ quạch ra xung quanh. Đĩa trái cây nho, táo, xoài đầy ắp đặt phía trước ông Địa và ông Thần tài. Tất cả đều trang trọng. Bà Hoàng Cúc thấp hương, quỳ xuống trước trang thờ khẩn vái rì rầm, lạy ba lạy rồi trao một cây hương cho Vũ Hải:
- Bác sĩ khẩn đi!
- Hải đứng hơi cúi đầu, chắp hai tay cầm cây hương trước ngực vái ba vái. Khói hương tỏa vào không gian. Tiếng nói, tiếng cười, tiếng nhạc phát ra từ chiếc tivi với những cô đào mặc váy ngắn chập chới trong ánh đèn của một băng nhạc hải ngoại tạo thành một âm thanh hỗn loạn, chát chúa.
- Hoàng Cúc trao cho Vũ Hải chai rượu Macten, ý nhị nhìn sang cô cháu Bích Hạnh đang đứng cạnh đó, hắt hàm giục:
- Kìa, cháu bung khay cho bác sĩ rót rượu ra ly. Vừa nói bà vừa đá lông nheo sang phía Vũ Hải, giọng ồm ờ:
 - Còn gin đấy, chưa khui đâu nhé. Chỉ có bác sĩ mới được khui thôi đấy, vinh dự nhé!
- Vũ Hải rót rượu ra những ly nhỏ, màu rượu vàng óng, sóng sánh trên một chiếc khay bạc sáng loáng. Bích Hạnh nở nụ cười rất duyên, mời:
- Mời bác sĩ Hải, mời chú Tư, mời cô, mời các anh chị.
- Vũ Hải từ chối, nhận khay rượu từ tay Bích Hạnh, đến trước mặt bà Hoàng Cúc:
- Xin lỗi, the lady first. Mời chị Cúc, mời cô Hạnh, mời các cô, mời anh Tư.
- Hoàng Cúc nguyệt yêu Vũ Hải:
- Này, liệu mà thay đổi cách xưng hô đi nhé. Đến lúc mà đưa nhau đến xin làm cháu tôi là không được đâu đấy nhé!
- Bích Hạnh đỏ mặt, lúng túng quay đi, giấu mặt sau lưng cô bạn, dáng vẻ e thẹn. Mọi người uống xong ly rượu, Bích Hạnh mới tìm được lời khổng chế.
- Em chả dám. Em đâu biết làm thơ!
- Vũ Hải nhũn nhận:
- Nhưng anh lại vừa muốn có người đọc thơ cho nghe, có người lo buôn bán giùm mình thì sao nào?
 - Bác sĩ không được tham. Em không chịu làm bà Hồ Xuân Hương đâu nhé.

Có chút men rượu, mọi người phấn chấn tranh nhau nói. Đầu tiên là Tư Mập:

- Nói thật với chị Cúc, với bác Hải, tôi mong muốn phòng mạch của bác Hải ra đời từ lâu rồi kia. Xin lỗi, mình cũng phục vụ nhân dân, đưa tài năng cống hiến cho quốc gia, tại sao lại không. Anh nào chẳng muốn ô tô, nhà lầu. Tư bản cũng thích tiền, mà xã hội cũng thích tiền, làm thằng đàn ông không ai lại không mê tiền và gái, phải không ạ. Chứ mà, ông cụ nhà bác Hải ông ấy bôn quá. Nói vô phép khi mở phòng mạch này, bác đã trình cụ chưa ạ?

Hải uống cạn ly rượu, cười:

- Ô hay, việc gì tôi phải xin. Tôi cả một đồng tuổi trên đầu rồi chứ trẻ nhỏ gì nữa. Cụ có biết, mà chắc chắn là biết, tôi cũng sẽ hỏi: “Bố có nuôi nổi con nữa không, bố có tiếp tục bao cấp cho con thì con đóng cửa phòng mạch”. Dĩ nhiên là không chứ gì. Lương cụ chưa được một vé một tháng, lại nay từ thiện người này, mai từ thiện người kia. Tôi ấy à, tôi sẽ làm giàu bằng đầu óc của tôi!

Bà Hoàng Cúc cười ngặt nghẽo, tưởng như chưa bao giờ được cười thoải mái như vậy. Chảy cả nước mắt, bà phải lấy khăn lau và hỉ mũi một cách mất lịch sự, không cần biết trước mặt mình là ai. Bà rùng mình, lắc đầu mãi mà vẫn không nhin được cười.

- Trời ơi, lần đầu tôi mới nghe bác sĩ nói hay vậy. Tôi nghe cậu Tư nói hơn nửa năm rồi, cái phòng mạch này mang bầu tới nửa năm mới đẻ. Dẫu sao cũng quý rồi, đẻ được mà không thua chị kém em là tôi mừng rồi.

Tiếng huyền nào ồn ã ra cả ngoài đường. Ngoài hành lang, những chiếc xe Dream cáu cạnh xếp hàng bên nhau, phô bày sự sang trọng của những người trong nhà. Ở phía bên kia đường một chiếc xe gắn máy chạy chậm chậm rồi băng đường dừng lại trước phòng mạch của bác sĩ Hải. Người ấy cẩn thận cho xe lên hè, bỏ chiếc khẩu trang che mũi như chiếc tã trẻ em màu trắng ra khỏi miệng, cật luôn chiếc mũ đang đội trên đầu, sẫm soi bước đến trước cửa. Đó là Thu Hồng. Cô đưa tay xóc lại chiếc túi xách nhỏ đeo trên vai, đưa tay ấn chuông.

Tiếng chuông đột ngột vang lên xé tan không khí đang như vỡ chợ trong nhà. Bà Hoàng Cúc bước ra:

- Xin lỗi cô đến khám bệnh. Hay lắm, hôm nay chúng tôi khai trương. Mời cô vào. Hôm nay chúng tôi miễn phí!

- Không, tôi gặp bác sĩ Hải. Thu Hồng rần rở đáp.

Bà Hoàng Cúc ngạc nhiên nhìn Thu Hồng từ đầu đến chân y như Hồng là một vật thể rất lạ lùng mà bà có vinh dự lần đầu tiên biết đến. Giọng bà kéo dài:

- Dạ vâng... Bác sĩ Hải có đây. Bà nói vọng vào trong nhà. Bác sĩ Hải, bác sĩ Hải... có khách...!

Hải mặt đỏ gay, áo vét vắt lên ghế, vội vàng bước ra. Nhận ra Thu Hồng, Hải lúng túng:

- Em... à, Hồng. Có việc gì vậy?

Hồng nhìn Vũ Hải rất lâu rồi ngập ngừng lên tiếng:

- Anh cho em hỏi, anh đã trao đổi với bố anh về việc anh mở phòng mạch chưa?

Hải lắc đầu:

- Cụ điện thoại cho em, bảo em phải đến đây gặp anh.

Hải sững sốt:

- Để làm gì?

- Để trao đổi với anh... anh chưa nên mở phòng mạch!

Hải gằn giọng, cười:

- Ha, ha, trao đổi! Không việc gì tôi phải trao đổi với cụ khốt cả. Tôi độc lập với bố tôi. Cô cứ báo cho ông già tôi biết. Báo đi.

Xong câu nói, Hải định bước vào nhà thì Thu Hồng níu áo lại:

- Không đơn giản thế đâu, anh Hải ạ. Anh có thể mở phòng mạch hay làm bất cứ một việc gì anh muốn, ít ra anh phải trao đổi với bố anh. Anh có chịu trách nhiệm với những việc mình làm không?

- Cảm ơn, cô đến đây không phải để dạy khôn tôi đâu. Xin lỗi, thằng Hải này đã sống nửa đời người, có sạn trong đầu rồi nhé. Hải giận dữ, kéo lệch chiếc cravat sang một bên. Tốt nhất là cô về đi. Về đi...!

Giọng Hải gắt lên nghe dữ tợn, đầu tóc rũ xuống, mồ hôi nhễ nhại. Thu Hồng đứng sững người, những giọt nước mắt bắt đầu lăn trên gò má đỏ ửng. Cô lấy hết can đảm bước sát tới trước mặt Vũ Hải, giọng đánh lại:

- Em không dám dạy khôn anh. Về lý anh có quyền mở phòng mạch. Pháp luật cho phép. Nhưng hợp tác với ai kia. Anh không hiểu những người trong ngôi nhà kia bằng em. Cho nên...

Hải chuyển choáng men lại quá giận dữ với những lời Thu Hồng vừa nói, đưa tay tát mạnh lên má Thu Hồng. Thu Hồng lão đảo nghiêng người như đổ xuống. Cô lấy lại được thăng bằng, chìa nốt má bên kia trước mặt Vũ Hải.

- Anh tát nốt má này đi...!

Bà Hoàng Cúc nghe tiếng ồn, mở cửa bước ra. Vũ Hải hơi ngượng. Thu Hồng nhìn Hoàng Cúc và Vũ Hải đầy khinh bỉ. Cô cố giữ đề khỏi bắt nhả trước hai người, lạnh lùng chào:

- Thôi, chào bà, chào anh. Anh cứ nghĩ ngợi những điều bố anh nói đi. Chưa muộn đâu.

Thu Hồng nổ máy, cho xe chạy, Vũ Hải chữa thẹn với bà Hoàng Cúc:

- Láo. Ranh con mà láo. Nó bảo tôi không được mở phòng mạch.

Bà Hoàng Cúc được thể mỉa mai:

- Trông mặt tôi đã ghét. Thờ với phú. Mà cũng tại bác sĩ nữa. Thiếu gì đám

mà cứ dây vào cái của nợ ấy.

Bích Hạnh đứng tần ngần trước cửa. Cô bước tới bên cạnh Vũ Hải, nhỏ nhẹ:

- Thôi vào đi anh...!

Bà Hoàng Cúc giục mọi người:

- Mời các vị sang nhà hàng dùng cơm trưa. Mười hai giờ rồi còn gì.

Những chiếc Dream rần rần nổ máy. Bích Hạnh ngồi sau lưng Vũ Hải, áp sát má vào lưng áo sơ mi của Hải.

Lời Thề Hippocrate

Chương 9

Đèn cao áp sáng trưng ánh vàng trên con đường dẫn vào thành phố. Về đêm, trong giá lạnh của những ngày cuối đông, người ta ngại ra đường, phố xá dường như thừa người hơn.

Thảo ngồi trên chiếc xích lô đã cũ kỹ. Loại xe ấy bây giờ phần lớn đã phế bỏ, thay bằng loại xe tươm tất hơn, có đệm ngồi lót bằng lớp chemie giả da, mui xe có tua vàng lóng lánh. Ở ngoại ô, vài gã xế lô nghèo vẫn dùng nó chở hàng, thỉnh thoảng mới chở khách. Gã chạy xe cho Thảo còn trẻ, râu quai nón, đội mũ cối, cúi rạp người xuống, vừa đạp xe vừa tán chuyện với Thảo:

- Chứ em về đâu mà đêm nào tầm này mới về? Sao không ở quách trong nhà hàng cho tiện!

Thảo không đáp, đưa tay sửa lại cổ áo cho đỡ lạnh. Gã xích lô vẫn lẻo nhéo:

- Em thấy không, hôm nào anh cũng đưa em về. Giá thì bèo. Dưới đó về có ba ngàn bạc. Anh là anh cho nợ, hôm nào đòi một thể.

Thảo quay người lại, bóp chát:

- Anh nhắm không đi được để tôi đi xe khác. Xích lô cả đồng. Tôi không ưa thứ tán tỉnh nhạt như nước ốc!

Gã xích lô dịu giọng, thủ thỉ:

- Là nói với em vậy. Anh đây cũng hết lòng ưu ái với em. Rồi đột nhiên lên giọng. Mai em cứ đi với người khác xem ba ngàn hay bảy ngàn.

Thảo dư sức biết gã lấy ít tiền hơn người khác. Người khác phải năm, sáu ngàn. Thảo nói cho bõ tức, bõ ghét cái thói mè nheo. Mấy cha xích lô, chữ nghĩa thì không, quê một cục mà cứ ưa tán tỉnh. Dân có học ai chạy xích lô?

Thấy Thảo lặng thinh, gã lần tới:

- Cho nợ đến trước Tết thôi đấy!

Gã cười hì hì, rướn sức đạp vèo vèo, chiếc xích lô đảo qua đảo lại, suýt đâm vào một chiếc xe gắn máy đi ngược chiều. Thảo hốt hoảng:

- Anh làm cái trò gì thế. Thôi cho tôi xuống đi. Xuống đi!

- À, anh tốc hành để đưa em về với chồng em. Có em trên xe anh cảm thấy như đang chở một khối bông. Nó cứ nhẹ tênh. Thôi cảm phiền. Lỗi cũng vì em xinh đẹp nữa đây. Gã đạp chậm lại, dừng lại ngã tư nơi giao nhau giữa đường sắt và đường bộ. Thảo thường xuống xe ở đó rồi đi bộ về bệnh viện. Về đêm, khách ăn thích ngồi xi xúp nơi mấy hàng phở ven đường. Khói bốc lên từ những thùng nước phở, mùi béo ngậy, mùi gia vị quyện vào nhau thành một hương vị mà có đi qua, có bịt mắt lại mà người ta vẫn biết đó là hàng phở. Thảo lách qua những chiếc bàn nhỏ đã chiếm, đêm đêm vắng bóng công an, mấy chủ quán vẫn kê thêm bên vỉa hè cho khách ngồi. Tạt vào hàng bánh bao, Thảo mua hai cái cho chồng và cho mình để hai vợ chồng ăn cho vui.

Đêm nay Thảo về hơi trễ vì vì chiều bia cuối cùng trong ngày mãi hơn tám giờ tối khách mới chịu ra về. Đó là lần về trễ nhất. Còn thông thường cỡ bảy tám giờ là cô có mặt bên chồng rồi. Thảo không làm buổi tối. Vì thế, cứ sáu giờ là cô nằng nặc đòi về, mặc cho chủ quán nhiều lần năn nỉ.

Bút thấy vợ về muộn đã ra tận cổng đón. Đồng hồ treo tường trong cổng gác đã vang lên tiếng nhạc dạo rồi thông thả điểm mười tiếng. Anh bảo vệ cũng sốt ruột thay cho Bút, gọi với:

- Vào đây làm chén nước đã. Mọi hôm tầm này là cô ấy về rồi. Sao hôm nay trễ thế nhỉ?

Bút chau mày:

- Nói thật với anh, cũng vì túng bán mà tôi phải cho cô ấy đi làm. Chứ những chỗ ấy, tôi hãi lắm.

Anh gác cổng tắc lưỡi:

- Thời buổi này đâu cũng thế. Khôn sống, móng chết. Do mình cả ấy chứ.

Bút buồn rầu:

- Đành vậy. Đôi khi mình vững, hoàn cảnh nó đưa đẩy biết làm sao được!

Nhắc thấy bóng Thảo lướt qua, anh thường trực gọi tướng lên:

- Đây, trả cho đây này. Cô muốn để thằng Bút nó xiu à?

- Ôi, hai anh. Em đâu dám.

Cô bước hẳn vào trong trạm gác, đặt hai chiếc bánh lên bàn, niềm nở:

- Mời hai anh ăn đi, bánh còn nóng đây.

Bút cũng giục:

- Thôi mời bác, ta ăn đi.

Hai người đàn ông vừa ăn vừa gật đầu, tấm tắc khen ngon. Bút nhìn vợ rồi đột ngột nhìn ra ngoài đường. Hình như có điều gì đó không bình thường trên khuôn mặt hơi có da có thịt của người vợ trẻ. Thảo bắt gặp cặp mắt sắc, lạnh của chồng, vội vã nhìn đi chỗ khác, rót nước ra đầy hai ly:

- Nhanh lên rồi còn về. Khuya rồi!

Bút cười nhưng không được tươi:

- Em đi thêm một lúc nữa rồi về luôn thể.

Tho cúi xuống vai chồng, âu yếm:

- Em có chút việc bận. Hôm nay mới muộn một hôm là một. Thế mà cũng lấy.

Bút ngừng nhai, miệng đầy bánh, âm thanh phát ra bị méo đi:

- Ai lấy?

Hai vợ chồng chia tay người thường trực lúc ấy đã mười một giờ.

Bệnh viện về đêm vắng lặng. Thường Thảo vẫn trải chiếc chiếu con trên sàn nhà trong buồng bệnh của Bút. Phòng bệnh chưa đầy mười tám mét vuông, vừa kê đủ bốn chiếc giường bốn góc. Đầu mỗi giường là một tủ nhỏ đựng đồ dùng của người bệnh. Loại phòng đó tương đối rộng rãi, mấy người bệnh cũng diện điều trị ung thư gan tiên phát được giáo sư Vũ Thịnh quan tâm, thuộc diện bệnh nhân tình nguyện thực hiện phương pháp điều trị mới trong công trình nghiên cứu của giáo sư.

Thảo lom khom dùng giẻ lau nhà, chép miệng nói khẽ với Bút:

- Tiền đâu mà họ tiêu như nước. Bia uống cứ gọi rồi đổ đi. Thức ăn bỏ thừa mứa. Mấy con lợn sau chuồng nhà bà chủ cứ núc na núc ních.

Thảo trải xong chiếu, chưa kịp ngả lưng đã nghe tiếng mở cửa rất khẽ, một bóng người mặc blouse trắng bước vào vỗ nhẹ lên cô:

- Mày sang bên tao mà ngủ. Hôm nay tao trực. Đi đâu mà biến dạng cả ngày thế, con ranh?

Bút lúc ấy chưa ngủ, nhận ra tiếng của Tấm:

- Chị Tấm đấy à. Thôi để nhà em ngủ đây cũng được.

- Được là thế nào. Giọng Tấm hơi gắt. Tao trực thì nó mới ngủ được. Sang đây!

Tấm kéo Thảo xồng xộc, tiện tay cúi xuống cuốn chiếc chiếu, khẽ khàng với Bút:

- Thôi chú ngủ đi.

Hai chị em nằm trên chiếc giường một, úp mặt vào nhau. Tấm ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ miệng Thảo. Chị lấy tay dụi vào trán Thảo:

- Mày uống rượu?

- Đâu. - Tho chối.

- Lại còn không. Sặc mùi rượu. Thấy không thể dối Tấm, Thảo khai thật:

- Chiều em có uống tí bia. Mấy ông khách cứ ép, em chối mãi mà không được. Thành ra...

Tấm nằm ngửa vát tay lên trán, không nói gì thêm. Thảo nằm một chút đã cất tiếng ngáy đều đều. Tấm ngồi dậy lấy chăn đắp kín ngực cho Thảo rồi rót nước sôi trong phích cho vào ấm trà. Chị nhìn Thảo ngủ ngon lành, trong lòng dấy lên một niềm thương cảm không bờ bến. Biết Thảo uống rượu,

uống bia lúc đầu chị té tát mắng cho một trận. Ấy là chị thương Thảo, chị không muốn việc uống rượu, uống bia mãi rồi sẽ thành thói quen dễ rồi rơi vào những cạm bẫy tiếp theo. Nhưng chị đã kìm lại được. Bản thân chị biết Thảo làm việc cho một quán nhậu là điều không nên. Lành ít, dữ nhiều. Nhưng rồi chị tặc lưỡi, mình đã giúp được gì cho nó đâu. Mình chưa lo nổi mình. Hơn ba mươi năm làm hộ lý chị đã gặp bao cảnh thương tâm. Lúc đầu trái tim chị quặn lên đau nỗi đau thật sự như người bệnh phải chịu. Chị nhớ lại lần đầu tiên chị gặp một thằng bé bị chết vì bệnh uốn ván. Bà mẹ cháu lăn xuống đường, vật vã níu chặt lấy chân người hộ lý đang khiêng cháu xuống nhà xác. Nhưng rồi những cảnh chết chóc trở nên chuyện thường tình ở bệnh viện. Cảm xúc của chị trước thương đau của người khác ít đi, vơi đi. Khi gặp Thảo lên chăm sóc chồng, chồng Thảo chưa phải diện thập tử nhất sinh nhưng Tám có mỗi cảm thương như những ngày mới bước vào nghề. Cái thân phận nghèo hèn nhưng lại hết lòng với chồng của Thảo làm Tám mủi lòng, cảm động. Thiếu gì người có thân nhân, thậm chí sắp lìa đời đã đứng đứng quăng tiền ra nhờ Tám chăm sóc. Còn Thảo, Thảo vừa nuôi chồng vừa kiếm sống. Đồng tiền kiếm được ở nơi nhà hàng, quán nhậu, nhiều khi phải trả giá.

Thảo quờ tay không thấy Tám nằm bên cạnh, giật mình tỉnh dậy. Cô nhìn sang vầng sáng của ngọn đèn, Tám ngồi một mình bên chiếc bàn con, không biết Tám đang nghĩ gì, bèn giục:

- Thôi, ngủ đi chị. Em mệt quá.

Tám nói như ra lệnh:

- Thảo, mày dậy tao bảo!

- Có gì thì mai - Thảo dụi mắt - ngủ cái đã!

- Dậy tao bảo ! Tám giật giọng.

Thảo miễn cưỡng ngồi dậy, che miệng ngáp, uể oải ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Tám.

- Chị bảo em?

- Phải, tao hỏi thật, chỗ chị em. Tao thấy từ hai tuần nay, mày làm được đồng tiền tao mừng. Nhưng tao hỏi, mà mày phải nói thật, ngoài tiền công, mày có tiền gì nữa không...?

Thảo chột hiệu, vỗ vai kéo Tám sang bên giường:

- Rõ u già lẫn thần. Thằng nào mà sờ được vào em?

Thôi, ngủ đi bà già, em mệt lắm!

- Thế tại sao mày uống bia?

- Ô, khách mời thì uống, mình có xin họ đâu? Mời mà em chối, chối không được thì uống. Em cũng phải giữ cái thân em nữa chứ chị!

- Thế nó cho mày uống bia, nó có làm gì mày không?

- Không.

Tấm đứng dậy túm lấy áo Thảo:

- Mày nhìn thẳng vào mặt con này đi, trả lời tao có hay không?

Thảo quay mặt không dám nhìn vào đôi mắt giận dữ của Tấm, úp mặt vào vai chị, nức nở:

- Chị ơi, sao chị lại nghi ngờ em như vậy. Em trả lời không, chị không tin. Trả lời có chị cũng không tin vì chị biết em không phải hạng đồn mặt. Chị ơi em khổ tâm quá...!

Mãi sau hai chị em mới nằm lại trên giường ngủ. Thảo kể cho Tấm nghe về những ánh mắt khác lạ của Bút hồi hôm. Không nói ra nhưng chắc Bút có chung tâm trạng như Tấm. Tâm trạng buồn và lo lắng cho Thảo. Có hôm, cầm tờ bạc của vợ, giục buổi sáng phải ra bồi dưỡng tô phở, Bút đã ngần ngại không dám ăn, cuối cùng đồng bạc vẫn còn nguyên trong túi. Những đêm nằm trên sàn nhà cạnh giường của Bút, có hôm Bút lên xuống bên Thảo. Tưởng Thảo ngủ thiếp, Bút hôn lên má, lên tóc Thảo rồi nói một mình: “Vì anh mà em vất vả...!” Tấm thì thào vào tai Thảo:

- Tao thương mày, tao mới nói vậy. Chẳng Bút nó cũng thương nhưng nó không nói gì vì nó chịu ơn mày. Mày có theo trai nó cũng không nói gì, em ạ.

- Vâng, em biết chị cũng lo, nhà em cũng lo. Nhưng tuần sau nhà em ra viện rồi, sáu tháng sau mới quay lại. Em mừng là nhà em đã khỏe. Em nói thật với chị cũng may có bác Thịnh. Chứ mất nhiều tiền mà cứu được nhà em, làm gì em cũng liều!

Tấm ngẫm nghĩ một lúc rồi buột miệng:

- Ít người nghĩ được như mày. Thôi đi ngủ, mai mày còn phải đi làm sớm. Hai chị em ôm nhau thiếp đi, để mặc những giọt mưa tí tách gõ đều đều trên mái ngói.

Lời Thề Hippocrate

Chương 10

Cuộc kiểm thảo tử vong tiến hành vào chiều thứ bảy. Cả ngày hôm đó giáo sư Vũ Thịnh đi vắng, giao lại cho phó giáo sư Trịnh Kha chủ trì. Trưởng kíp trực, bác sĩ Thái Bá Nhuận đọc biên bản kiểm thảo.

Nét mặt Nhuận bì ra, xạm lại, khuôn mặt ủ rũ khác với vẻ chải chuốt, điệu bộ thường ngày. Nhuận tốt nghiệp đại học y khoa ở một trường miền núi, con một đồng chí trên Bộ, trước công tác ở tỉnh sau được chuyển về thành phố. Lớn lên trong một gia đình quyền quý, từ thời đi học, Nhuận ỷ lại có bố

mình quen biết ông hiệu trưởng, các thầy ở trường cũng có ý nâng đỡ, Nhuận tốt nghiệp với điểm số khá cao. Thực chất lại không như phản ảnh của học bạ. Nhuận thích trung diện, phô trương và chính bề ngoài hào hoa ấy đã làm cho nhiều người nhầm lẫn. Bố Nhuận chuyển công tác, Nhuận tốt nghiệp xong cũng về theo và xin được vào bệnh viện lớn. Việc Nhuận vào làm việc ở khoa cấp cứu hồi sức lúc đầu cũng gặp nhiều khó khăn. Người phản đối đầu tiên là giáo sư Vũ Thịnh. Trước lúc có quyết định nhận việc, ông trưởng phòng tổ chức bệnh viện đã đi trước mấy nước cờ ngoại giao: Đưa Nhuận đến thăm giáo sư Thịnh, phó giáo sư Kha, các bác sĩ chủ chốt trong khoa. Nhuận khéo ăn nói, mỗi lần đến thăm đều có chút quà nhỏ cho từng người nên nhanh chóng chiếm được cảm tình của một số bác sĩ trong khoa. Riêng với giáo sư Vũ Thịnh thì không, ông trả lời thẳng thừng ông trưởng phòng tổ chức:

- Quan điểm của tôi khác. Vào hồi sức cấp cứu trước hết phải giỏi, tốt nhất là lấy sinh viên nội trú. Tôi cũng biết bố anh Nhuận, bố anh Nhuận điện thoại cho tôi trình bày trường hợp này. Tôi rất khó xử và trả lời cái đó bên giám đốc và tổ chức quyết định.

Ông trưởng phòng tổ chức nở nụ cười rất tươi:

- Thừa anh, về tiêu chuẩn học lực tôi xin đảm bảo. Đây, mời anh xem học bạ. Anh Nhuận liên tục sáu năm tiên tiến và giỏi ở trường.

Giáo sư Thịnh vẫn lắc đầu:

- Tôi không tin vào những tờ giấy. Bằng cấp thời buổi này nhốn nháo lắm. Thậm chí có tiền là có bằng. Tôi đang đề nghị mấy anh tổ chức trên Bộ nhận người phải tổ chức thi tuyển. Con ông trung ương hay con ông đạp xích lô tôi không cần biết, miễn là có năng lực làm việc.

- Ấy đấy, tôi cũng nghĩ như anh. Tôi trên đe dưới búa. Không trình bày với anh để anh thông cảm nhận trường hợp này thì đồng chí giám đốc sẽ ăn nói thế nào với bố anh Nhuận. Mà anh nhận anh Nhuận, tôi cũng thấy anh chưa thỏa mãn.

- Tôi biết rất rõ trình độ của bác sĩ ở miền núi. Tất nhiên tôi không chê các đồng nghiệp ở trên đó. Rất nhiều anh chủ chốt trên đó cũng đều qua lò của bệnh viện chúng ta. Điều kiện trường ốc, phòng thí nghiệm, thông tin đều kém xa dưới xuôi. Chất lượng yếu là điều có thể hiểu được.

Ông trưởng phòng tổ chức đã nắm được chỗ yếu của giáo sư Vũ Thịnh, hướng câu chuyện cuối cùng đi đến một sự khẳng định. Ông nói:

- Xin anh trường hợp này thôi. Kẹt quá, anh thông cảm.

Thế đấy, sự có mặt của bác sĩ Nhuận ở đây đã trải qua những khúc mắc, cần có sự lèo lái của ông trưởng phòng tổ chức. Một vài năm đầu, Nhuận chí thú làm ăn, chịu khó học hỏi nên mọi việc suôn sẻ. Trong năm đầu, tối nào Nhuận cũng tới bệnh viện xem xét các bác sĩ đi trước xử trí những trường

hợp khó. Từ khi được cấp giấy phép hành nghề, Nhuận lo cho phòng mạch riêng ở nhà thì mọi việc trở nên chênh vênh. Đã thế Nhuận rất khéo dụ bệnh nhân về nhà mình để điều trị.

Đọc xong bản kiểm điểm tử vong của bệnh nhân Hồ Ngọc Đại, Nhuận thở phào nhẹ nhõm, chờ ý kiến phát biểu của các bác sĩ và kết luận của phó giáo sư Trịnh Kha. Buổi tối hôm trước và những ngày trước đó, Nhuận đã thăm viếng, xã giao với tí “quà vật” cho các bác sĩ trong khoa. Vì thế các ý kiến phát biểu có chiều bảo vệ cho Nhuận. Một ý kiến phát biểu:

- Trường hợp này tử vong do urê huyết cao dẫn đến hôn mê. Lẽ ra phải cho chạy thận nhân tạo. Khoa ta chỉ có ba máy trong đó có một máy bị hỏng, hai máy khác đang bận. Bác sĩ Nhuận rơi vào trường hợp bất khả kháng.

Các ý kiến khác góp ý tương tự. Phó giáo sư Trịnh Kha đứng dậy định nói lời kết thúc thì từ hàng ghế sau, một cánh tay đưa lên xin nói. Đó là nữ bác sĩ Kim Ngân, sinh viên nội trú chuyên khoa nội được giữ lại giảng dạy bên trường đại học. Phó giáo sư Trịnh Kha khoát tay, mời cô đứng dậy.

- Thưa thầy, thưa các anh chị, em chỉ tham dự với tư cách quan sát vì em không phải biên chế của khoa. Nhưng em xin phép được hỏi, khi được biết chắc chắn là bệnh nhân vô niệu tại sao lại cho một lượng đường glucoza và huyết thanh mặn nhiều đến vậy?

Nhuận nguyền một tiếng rõ dài, dẫu môi, chế giễu:

- Thưa nữ bác sĩ Kim Ngân. Bệnh nhân suy kiệt, chẳng nào cũng chết. Không ăn được, không đặt sông dạ dày được, vậy bác sĩ nỡ để bệnh nhân nằm chờ chết?

Cả phòng giao ban im lặng. Một bác sĩ tóc hoa râm, đeo kính từ nãy vẫn chăm chú đọc báo bỗng đưa tay phát biểu:

- Báo cáo anh Kha, ý kiến của bác sĩ Kim Ngân đáng để chúng ta suy nghĩ. Vô niệu do thận mất khả năng đào thải đồng nghĩa với tử vong. Cho vào một lượng dịch truyền quá nhiều khác nào một con sông bị chặn lại, nước ngập lên, làm cho các cơ quan bị ngập nước. Việc đó càng làm cho tình trạng tử vong nhanh hơn.

Phó giáo sư Kha trầm ngâm:

- Hoàn toàn như vậy. Trường hợp này tử vong là do ngộ độc nước của các cơ quan khi thận không bài tiết được nước tiểu.

Bác sĩ Nhuận vẫn chưa chấp nhận thiếu sót của mình:

- Thưa thầy, bệnh nhân này cầm chắc tử vong trong tay, cho nên không truyền đường, bệnh nhân sẽ chết vì suy kiệt.

- Điều đó đúng. - Phó giáo sư Kha khẳng định. - Nhưng đó là cái chết dần dà chứ không nhanh chóng như việc cùng một lần cho vào cơ thể bệnh nhân đến ba lít dung dịch.

Rồi ông hạ giọng:

- Có nhiều trường hợp chúng ta biết không thể cứu được. Nhưng chúng ta cũng không cho phép mình xử trí để bệnh nhân nhanh tử vong. Phương châm của chúng ta là còn nước còn tát!

Nhuận đứng phắt dậy:

- Nhưng không còn nước, chúng ta lấy gì mà tát, thưa thầy?

- Chúng ta lấy lương tâm mình ra mà tát, cứu chữa đến cùng những người bệnh mà ta biết chắc sẽ chết chính là chúng ta làm yên lòng những người khác.

Giọng phó giáo sư Kha run lên, lắp bắp. Ông nặng nề ngồi xuống, mắt đờ đẫn trong cơn xúc động. Nhuận cúi mặt không dám nhìn lên ghế chủ tọa của phó giáo sư Kha.

Khi mọi người đã về, Nhuận còn nấn ná với quyển sổ tử vong. Phó giáo sư Kha lúc ấy đã bình tâm, khuyên giải người đồng nghiệp trẻ của mình:

- Làm thầy thuốc cốt ở cái tâm. Cái tâm không còn hay là cái tâm bệnh hoạn thì nên ra làm nghề khác.

Nhuận ồm ờ:

- Thưa thầy, có lẽ đúng vậy.

- Thế nên anh cũng phải xem lại mình. Thời gian đầu về đây anh chịu khó học hỏi, chăm chỉ, ai cũng mừng. Tôi với anh Thịnh yên tâm khi người ta không còn dị nghị với anh, một bác sĩ từ miền núi về. Gần đây anh lo quá nhiều với phòng mạch của mình. Tôi biết anh còn kéo cả bệnh nhân đến khám ngoài phòng khám về phòng mạch của mình.

- Dạ không. - Nhuận chối. - Dạ không có chuyện ấy đâu ạ.

Phó giáo sư Kha đeo kính, lấy trong cặp của mình ra chiếc cặp kính đưa cho Nhuận.

- Có phải của anh không, người bệnh này đã tốn khá nhiều tiền nơi phòng mạch của anh. Hôm qua họ đến bệnh viện nhờ tôi khám lại.

Nhuận tái mặt, cúi đầu xuống, tay cầm chiếc cặp kính run lẩy bẩy. Phó giáo sư Kha xuống giọng:

- Thôi anh về đi. Làm gì cũng phải nhớ đến ông cụ. Ba anh là người đáng trọng.

Ngoài hành lang, bệnh nhân đứng nhìn những con cóc chậm rãi phun nước lên chiếc bể nhỏ trong vườn hoa. Phó giáo sư Kha chậm rãi dắt xe đạp qua con đường lát sỏi đi về phía cổng bệnh viện. Nhuận ngồi trên xe Dream chậm chậm chạy theo sau.

Lời Thề Hippocrate

Chương 11

Ông Vũ Thịnh nhìn ra khung trời bên ngoài cửa sổ. Trên vòm trời xanh cao lằng đằng mây trắng làm nền, những cành cây xanh tỏa ra trong khu vườn thoáng rộng. Nắng ngời lên trên mỗi mặt lá, phản chiếu thành những vệt trắng chói mắt, nhòa nhạt trên phiến lá. Mùa hè đã đến gần kề, màu xanh của cây đang ở thời sung mãn, ngăn ngắt xanh trong đôi mắt mệt mỏi của ông. Bà Tú Vân nhấp một ngụm nước trong ly trà đã nguội do người cháu gái giúp việc cho ông Vũ Thịnh mang lên. Giọng bà buồn bã:

- Đây tôi đã trao đổi với anh hết cả. Việc thằng Hải làm về lý là không sai. Song, hình như nó mất đi một điều gì đó rất thiêng liêng mà tôi và anh đã đeo đuổi. Tôi hỏi anh nếu chỉ khám bệnh, một ca năm mười ngàn rồi cho họ cái đơn cũng coi là tạm được. Người bệnh không có thì giờ đến bệnh viện. Họ chọn thầy thuốc giỏi, đó là quyền của họ. Đằng này bác sĩ lại bán thuốc. Có ông lại chẳng kê đơn, dặn mỗi lần uống ngần ấy viên đỏ, ngần ấy viên vàng, ngần ấy viên xanh. Có ông lại nghiền thuốc ra thành gói!

Ông Vũ Thịnh mệt mỏi:

- Thật không còn kỷ cương gì nữa.

Tú Trinh từ ngoài vườn đi vào, tay cầm mấy bông hồng nhung, cánh hoa mỏng mảnh, hồng tươi chưa nở hết. Cô cắm vào một chiếc ly nhỏ, vừa cười vừa nói:

- Bác ơi, hồng nhà bác đẹp quá. À mà bác và anh Hải không tặng cho ai cả nhỉ. Nhiều bông rũ trên cành.

- Trồng chơi, tặng cho ai hả cháu.

- Bác già rồi, chứ còn anh Hải. Gần ba mươi mà phòng không, chán lắm.

Tú Trinh cười khúc khích.

- Ôi dào. - Ông Vũ Thịnh mỉm cười. - Các anh các chị bây giờ cứ loạn cả lên, lấy nhau rồi ly dị, ly dị rồi về sống với nhau. Cứ y như đóng kịch. Bác cũng không quản nổi nó được, cháu ạ.

Bà Tú Vân nghiêm mặt:

- Tại anh chiều nó. Đây, cứ như con Tú Trinh nhà tôi đây. Tôi cứ đến lừa thì là gả bán. Không nói oong đơ gì cả.

- Bộ mẹ sợ con ế? Tú Trinh chống chế. Tại mẹ ép con, chứ cứ để cho con tự do, con đã tìm được tám chồng hơn cả cái thằng đàn độn bây giờ.

Bà Tú Vân bực dọc:

- Để cho mày tự do, mày rước kẻ cướp về nhà. Lo cho mày chỗ tử tế, mày chê ổng chê eo. Mày cứ xem có thằng chồng nào hơn thằng chồng mày không?

- Khôi, như anh Hải đây chẳng hạn. Vừa đẹp trai, vừa tài giỏi.

Vũ Hải dựng xe vào đầu nhà, bước vội lên tam cấp. Nhìn thấy bóng Tú Trinh và bà Tú Vân, Hải vội vấp:

- Cháu chào cô. Chào người đẹp. Mấy khi rỗi đến nhà tôm.
- Cô nghe tin bố cháu bị cơn đau mạch vành tái phát, vội xuống thăm. Buồn cười thật. Chủ nhiệm khoa hồi sức cấp cứu, trùm tim mạch của bệnh viện lại bị cái anh tim mạch nó hành.

Bà quay sang ông Vũ Thịnh:

- Anh Thịnh này. Ngành mình lắm cái quái đản. Chị Hương cùng khóa với anh, có đề đái gì được đâu. Anh Trường chủ nhiệm khoa nhi thì cháu nội chết trong tay anh vì ỉa chảy mất nước. Anh Khám bên mắt thì bị mù mắt. Anh thì suy mạch vành!

Cả hai cùng cười. Vũ Hải đắc chí nói với bà Tú Vân:

- Đúng thế cô ạ. Dao sắc không gọt được chuối. Như cháu đây chẳng hạn, đến giờ chẳng ma nào chịu lấy.

Tú Trinh lườm Vũ Hải với một câu nói kéo dài trên môi:

- Lấy anh để mà rước cái của HIV vào mình.
- Ấy, đừng nói thế. Anh hào hoa thế này chứ nghiêm lắm em ạ. Chỉ tội số anh cao!
- Nghiêm! Tú Trinh trề môi.

Bên ngoài lại có tiếng chuông. Bà Tú Vân nhìn đồng hồ lưỡng lự muốn đi.

Bà đưa mắt nhìn con gái:

- Thôi, ta xin phép bác về đi con. Tôi còn phải tạt qua bệnh viện.

Bà đưa bàn tay nhỏ nhắn, múp míp bắt tay ông Vũ Thịnh, ông định ngồi dậy nhưng bà ngăn lại:

- Thôi, anh nghỉ đi. Cốt là phải tĩnh tâm. Còn chuyện kia - bà ghé sát tai ông - chuyện thằng Hải ấy mà, anh cứ phải từ từ.

Ông nãy nê:

- Tôi cũng vỡ đầu vì chuyện ấy.

Vũ Hải dắt xe ra cổng cho Tú Trinh trong khi bà Tú Vân đã đi trước ra cổng, Hải loay hoay với chiếc chìa khóa xe. Tú Trinh giằng lấy.

- Đút thế này này, nỡm ạ.

- Em này - Hải nói rất khẽ - lâu lắm tụi mình chưa thăm nhau. Anh nhớ em lắm.

- Đừng có ỡm ờ. Thằng chồng em đang ở nhà. Với lại cái con nhà thơ còn sờ sờ ra đó.

- Tụi anh chia tay rồi.

- Chia tay thì tìm đám khác. Đeo lấy em làm gì.

- Thế mà cũng hỏi. Thì em có sao anh mới mê em chứ.

- Tại em dễ dãi, nuông chiều anh.

- Thế anh không chiều em?

Bà Tú Vân chờ mãi không thấy con gái dắt xe ra, lên tiếng gắt:

- Trinh ơi, nhanh lên mẹ còn phải qua bệnh viện.

Mãi sau mới thấy Vũ Hải sóng đôi với Tú Trinh dắt xe ra cổng.

Phía bên ngoài cổng, vợ chồng Thảo với một đồng hành lý lộn xộn xôn trên nền đường đang đứng chờ. Thấy Vũ Hải, Thảo cất tiếng:

- Dạ, anh cho em hỏi. Đây có phải là nhà giáo sư Vũ Thịnh không ạ?

Vũ Hải hát hàm:

- Thế chị không nhìn thấy tấm bảng trên cột à?

- Dạ có, nhưng em hỏi lại cho chắc.

- Có chuyện gì vậy?

- Dạ, bác Thịnh là ân nhân của vợ chồng em. Bút nói xen vào.

- Bố tôi đang ốm, không tiếp khách được.

- Dạ em có biết. Sáng nay em đến bệnh viện nghe tin bác đau. Chúng em quay lại đây thăm bác.

Vũ Hải vẫn đứng dưng:

- Có gì anh chị nhắc lại, tôi sẽ nói với bố tôi cho. Bố tôi đang mệt.

- Dạ không - Thảo năn nỉ - chúng em đến là để thăm bác.

Vũ Hải chần chừ rồi mở cổng. Hai vợ chồng Thảo với túi to, túi nhỏ trên tay.

Ông Vũ Thịnh nhận ra tiếng người quen, gượng ngồi dậy.

Vừa nhìn thấy ông, Thảo chạy đến sà vào người, quên cả chào hỏi. Bút cầm một túi nilon trên tay, lễ phép:

- Dạ thưa bác, chúng cháu nghe bác mệt, có chút quà thăm bác.

- Bày vẽ làm gì cho tốn tiền. Thế nào, anh thấy trong người có dễ chịu hơn không? Có tức vùng gan nữa không?

- Ở quê ai cũng mừng cho cháu. Gặp đúng thầy, đúng thuốc. Chỗ gan vẫn còn tức nhưng nhẹ hơn trước. Với lại, hôm nay cháu lên điều trị đợt hai như hôm ra viện bác dặn cháu.

- Sao? Đến ngày khám lại rồi kia à?

- Dạ, sáu tháng rồi mà bác.

- Thế hả.

Ông Vũ Thịnh lắc đầu nghĩ ngợi. Mới đó đã sáu tháng. Thảo ngược mắt nhìn ông. Ông gầy đi, trông phờ phạc, tóc bạc trắng, khô cứng trên đầu. Cô ái ngại hỏi:

- Bác ơi, bác mệt lắm à. Cháu trông bác không được khỏe.

- Ừ, bác cũng cảm thấy thế. Bác cũng tính năm nay xin nghỉ. Tuổi hưu trí đã quá lâu rồi.

- Bác ăn cam đi. Cam Tiền Giang đây, ngọt lắm.

Vừa nói Thảo vừa tìm dao gọt cam cho ông. Với vợ chồng Thảo, ông Vũ Thịnh dành cho hai người một cảm tình đặc biệt. Công trình nghiên cứu áp dụng điều trị ung thư gan của ông đã suôn sẻ. Bút là một trong những người được ông cứu sống. Ông là ân nhân của Bút, người đã sinh ra anh lần thứ hai. Tình cảm của ông dành cho vợ chồng Thảo là tình yêu thương thật sự

của người thầy thuốc với người bệnh. Ông Vũ Thịnh có một điểm rất lạ trong tính cách, những bệnh nhân càng nghèo ông càng để tâm chăm sóc. Ông đưa tay cầm miếng cam vàng, thơm phức, mọng nước từ tay Thảo, ăn ngon lành. Chợt nhớ ra điều gì làm ông nghĩ ngợi. Một lát sau ông mới nói được:

- Chiều nay cháu xuống bệnh viện làm thủ tục nhập viện rồi ngày mai bác sẽ điện cho bác Kha điều trị tiếp tục cho cháu. Trưa nay vợ chồng ở lại ăn cơm với bác.

- Dạ, bác cho chúng cháu tự nhiên. - Thảo đáp lời ông Vũ Thịnh, tươi cười vẻ hóm hỉnh.

- Giờ bác hỏi nhé. Lưng vốn lần này được bao nhiêu? Bác sẽ can thiệp để Bút được miễn phí. Nhưng còn Thảo chuyện ăn ở thế nào? ở lại hay về?

- Dạ cháu ở lại, ăn ở thì cũng như trước bác ạ. Chợt Thảo đỏ mặt lúng túng. Cháu sẽ làm ở nhà hàng bác ạ. Bà chủ dặn cháu, khi nào ra cứ đến, bà sẽ giúp.

- Thế là tạm ổn. Ông Vũ Thịnh gật đầu tư lự.

Ăn thêm một miếng cam nữa, ông vẫn băn khoăn một điều gì đó.

- Mai mà không có bác, cũng hơi trục trặc. Công trình này do bác chủ trì, bác Kha cũng biết. Kỹ thuật chọc kim vào khối u, kỹ thuật viên họ làm thạo hơn bác. Nhưng chọc vào đâu, sâu bao nhiêu là do bác chỉ định.

Thôi để mai bác xuống.

Thảo ngơ ngác:

- Nhưng bác đang còn một cơ mà?

- Làm việc nó khỏe lên cháu à.

Ông Vũ Thịnh giữ thế nào vợ chồng Thảo cũng không ở lại. Ông nhìn bóng hai người khuất dần ngoài ngõ, uể oải nằm xuống giường, đưa tay lên trán. Cô cháu gái mang lên một tô cháo còn bốc khói, thơm phức mùi hành, đặt lên chiếc bàn con, khăn khăn:

- Con mời ông xơi cho nóng. Cháo tim gan đấy, ngon lắm cơ, ông ạ.

- Nhiều thế ông ăn sao hết!

- Ông cố mà ăn cho khỏe. Cảm thương chứ không ai thương đâu. Con nghe người ta nói thế, có phải không ông?

- Thế con không thương ông?

- Thương chứ. Nhưng con thì giúp được gì cho ông nào? Ông già rồi, yếu rồi, con cũng không san sẻ sức khỏe của mình cho ông được.

Ông Vũ Thịnh ngồi dậy, xẻ cháo từ chiếc tô to sang chén nhỏ, chậm rãi nuốt từng thìa. Ông vừa ăn vừa trầm trồ:

- Con bé này nói giỏi đấy. Sau này chồng con được nhờ.

Cô bé hơi lúng túng, mỉm cười:

- Cháu vụng lắm, có ma nó lấy.

Vũ Hải từ ngoài bước vào, đặt ghế ngồi cạnh bố, đưa tay đỡ chiếc chén con từ tay ông Vũ Thịnh, múc thêm cháo cho ông. Ông thẳng thốt nói với con trai:

- Bố thấy khá lắm rồi.

Vũ Hải nhìn bố trầm ngâm lắc đầu:

- Con thấy bố còn xanh lắm.

- Không sao. Mai bố có thể xuống bệnh viện.

Vũ Hải giật mình:

- Bố không đùa đấy chứ? Bố đứng chưa vững, đi thế nào được.

Ông Vũ Thịnh cười:

- Làm gì mà đi không vững. Thế hóa ra bố sắp chết rồi à. Mai bố xuống bệnh viện có chút việc.

- Con biết rồi. - Vũ Hải đáp. - Bố xuống với anh bệnh nhân vừa nãy. Thư thư đã, vài ngày nữa có được không bố?

- Kể ra thì cũng được. Nhưng bố không muốn bắt người ta chờ. Dưới quê lên trên này điều trị, nằm ngày nào là tốn kém ngày ấy. Bố phải xuống con ạ.

Vũ Hải chau mày:

- Bố buồn cười thật. Đau ốm thì nghỉ. Ai bắt bố đi làm. Rủi bố ốm nặng thêm, ai chăm bố. Bố không đi đâu cả.

Ông Vũ Thịnh vẫn ôn tồn:

- Không được, con ạ. Bố đã hẹn với người ta rồi.

Vũ Hải bực bội, giọng gắt gỏng:

- Có nhớ hẹn cũng không sao cả. Người ta cần bố chứ bố cần người ta à?

- Đúng, người ta cần bố, cần lúc họ đau ốm. Chứ họ khỏe mạnh, thì bố còn giúp họ được gì? Thôi, việc của bố, con đừng bàn.

- Con không cho bố đi!

Ông Vũ Thịnh bỏ chén cháo đã nguội trên tay, nghiêm giọng:

- Anh lấy quyền gì mà cấm tôi?

Vũ Hải đỏ mặt, đứng dậy, nhìn trừng trừng vào mắt bố:

- Con là thầy thuốc, con có trách nhiệm chăm sóc bố lúc bố đang bệnh.

- Nhưng người khác đang cần tôi. - Ông run lên. - Anh ích kỷ lắm. Anh chỉ biết nghĩ đến anh, đến gia đình anh!

Vũ Hải đi đi lại lại không yên trong phòng ngủ của bố, cố nén giận:

- Con chỉ khuyên bố. Vâng, con ích kỷ. Ngày mai bố cứ xuống bệnh viện mà làm việc...

Vũ Hải bước ra khỏi phòng, khép mạnh cửa. Ông Vũ Thịnh nhìn theo, mặt ông vẫn chưa hết bực bội.

Tô cháo đã nguội, ông bảo cô cháu bé xuống bếp.

Ông nằm xuống giường, mắt hướng về khung trời ngoài cửa sổ

Lời Thề Hippocrate

Chương 12

Bà Hoàng Cúc mặc quần áo blouse trắng, đội mũ trắng trùm lên tóc làm đầu bà to ra như một chiếc nấm trắng, ngồi trên chiếc ghế đệm đối diện phòng sinh, đưa tay khuấy nhẹ ly cà phê. Màu sữa lẫn cà phê trắng đục xoáy vòng theo chiếc thìa con. Bà nhăm nháp, nói với cô gái trẻ đang cầm tờ giấy xét nghiệm trên tay:

Loại xét nghiệm này nhạy lắm. Chỉ có thai hai ngày là đã phát hiện được. Em có thể yên tâm. Nếu còn nghi ngờ, em có thể làm xét nghiệm ở cơ sở khác rồi quay lại đây tôi trao đổi với bác sĩ Hải giải quyết cho.

- Như thế là cháu “đính” rồi phải không cô?

- Ừ.

- Eo ôi, cháu sợ lắm.

- Có gì mà sợ. Êm ru. Mười phút là xong.

Thủ thuật này bây giờ phổ biến lắm, chứ em để thai lớn một tháng, thứ nhất là cô không được làm ở nhà, thứ hai là nhiều tai biến lắm.

Một thoáng lo âu hiện lên trên nét mặt ngây thơ của cô gái trẻ. Cô thở dài nói với bà Hoàng Cúc:

- Thôi cho cháu xét nghiệm thêm ở một cơ sở nữa cho chắc ăn. Có gì chút nữa cháu quay lại.

Cô gái bước ra khỏi phòng. Bà Hoàng Cúc nở nụ cười mãn nguyện, đưa ly cà phê lên miệng, uống cạn. Bà nói với Bích Hạnh từ trên lầu đang đi xuống:

- Xét nghiệm cho con bé ấy có cần thận không đấy?

- Dạ, ba lần đều dương tính. Bích Hạnh đáp lại.

- Thế thì tốt. Làm ăn lơ mơ người ta cười cho thôi mũi. Ôi dào - bà thở dài - một cái xét nghiệm lời vài ba ngàn bạc. Sốt cả ruột. Cái chính là sau đó phải làm thủ thuật.

Bà khoát tay bảo Bích Hạnh đến gần mình:

- Nay mai, cô tính là phải “giải quyết” ở đây. Khoản ấy mới lắm tiền. Ba mươi phút là nửa vé. Ngon.

Bích Hạnh chột hiệu ý, trố mắt:

- Nhưng mà mình đâu được phép?

- Mày ngu như lợn. Bà Hoàng Cúc nhếch mép cười. Có làm chui, làm nhui mới có ăn. Cứ ngồi há miệng chờ sung chờ mấy mụ mang bầu đến đẻ, có mà may miệng.

- Cháu sợ lắm.

- Mày có làm đâu mà mày sợ.

- Cháu sợ người ta phát hiện, người ta truy tố, lúc ấy lại nhục còn bằng vạn may miệng mình.

- Nói như mày có chó nó nghe được. Bà hạ giọng. Lót hết con ạ. Lót từ trên Sở, trên phường, chỉ cho đẹp vào là êm tắt. Có ai biết cũng phải làm ngo đi chứ. Mày xem đấy. Nhà nước ra cái anh tám bảy. Ừ thì phim sex, phim chương ngăn được chứ khoản tươi mát, cứ sờ sờ ra đấy. Có bảo kê, có thánh mà biết được ai đang làm gì.

Chừng nửa giờ sau, cô gái quay lại với tờ giấy khác trên tay. Cô nói với Hoàng Cúc giọng đầy lo lắng:

- “Dính” thật rồi cô ạ.

- Đã bảo với cháu rồi mà. Xét nghiệm bây giờ siêu lắm. Nhạy lắm. Bên Tây người ta bán đầy đường, các cô gái tự mua về mà làm lấy. Sao? Bây giờ đồng ý gì quyết không?

Cô gái lưỡng lự:

- Cô cho cháu hỏi, bao nhiêu ạ?

- Cho cô nửa vé. Không phải cô làm đâu nhé. Tổ sư ngành sản làm cho em đấy. - Bà chỉ tên Vũ Hải trên tường. - Bác sĩ Vũ Hải ở Pháp về trực tiếp làm cho em đấy.

- Nhưng mà cháu không có ngân ấy tiền đâu cô ạ. Cháu nghe nói ở bệnh viện người ta làm miễn phí.

Bà Hoàng Cúc đứng dậy, dúm tờ giấy xét nghiệm vào mặt cô gái, hầm hầm:

- Cô vào bệnh viện mà làm. Đây không mặc cả. Đã hoang thai còn không biết giữ.

Cô gái cúi mặt, xấu hổ, giọng lắp bắp:

- Dạ không. Cháu lỡ với người yêu của cháu. Chúng cháu tính cuối năm nay sẽ cưới.

- Cô cứ để cái bụng ễnh lên rồi hãy cưới. Cưới được ít ngày thì đẻ.

Bà xuống giọng:

- Vào trong bệnh viện ba cái con học sinh trung học nhãi ranh nó làm cho. Đây tôi chả cần. Nói thật, bác sĩ Hải chưa chắc đã nhận lời làm cho cô. Thôi tôi bớt cho cô một trăm còn bốn. Được chưa nào?

- Bốn trăm đối với cháu cũng khó. Nhưng có đau không cô? Cô gái lo lắng hỏi.

- Không, hút điều hòa, có gì mà đau. Cô nằm lại đây đến chiều, có gì chúng tôi còn theo dõi. Nói chung là không việc gì cả.

Cô gái chừng như xiêu lòng, uể oải gật đầu:

- Thôi, cô giúp cho cháu.

Bà Hoàng Cúc bước lại phía điện thoại, cầm máy, gõ lách tách trên những phím nhựa trên máy, mỉm cười như vừa nhớ ra điều gì:

- Xin lỗi. Phòng mổ bệnh viện phụ sản đầy ạ. Cho tôi gặp bác sĩ Hải. Sao? Bác sĩ Hải đang mổ? Thôi, tí tôi gọi lại.

Bà Hoàng Cúc buông máy, trề môi với giọng hết sức trịch thượng:

- Đấy, cô thấy không? Gặp anh Hải đâu có dễ.

Có tiếng chuông điện thoại cắt ngang câu chuyện của hai người. Bà Hoàng Cúc cầm máy, giọng nhã nhặn:

- A lô, dạ văn phòng của bác sĩ Hải. Sao ạ, ông xã ngày xưa là bạn học với bác Hải. Hơi khó đây. Sáu tháng rất khó giải quyết. Thôi, chị cứ đến đây, lúc mười một giờ.

Công việc làm ăn bước đầu của Vũ Hải ở nhà bà Hoàng Cúc rất suôn sẻ. Trong thực tế, Hải rất ít khi có mặt ở chỗ làm tư. Sáng bảy giờ đã phải có mặt ở bệnh viện, chiều phải lên lớp cho sinh viên bên trường đại học, tuần hai bữa dạy Pháp văn cho Tú Trinh. Hải chỉ rảnh vào buổi trưa, tạt qua phòng mạch để giải quyết những trường hợp khó mà bà Hoàng Cúc hện lại. Nhiều khi anh đến cũng chỉ phán qua loa vài câu rồi dong xe ra phố ăn cơm cùng Bích Hạnh.

Phòng mạch tư của Vũ Hải vì thế công việc đều do bà Hoàng Cúc đm nhận. Khi nào trúng quả đậm bà mới cần đến Vũ Hải. Thì giờ rảnh rỗi, bà tạo điều kiện cho cô cháu gái của mình chăm sóc bác sĩ. Nhiều hôm Hải không về nhà, ở luôn với Bích Hạnh ngay phòng mạch trong một phòng nhỏ trên lầu. Mười một giờ mười lăm, Vũ Hải phanh két xe trước cửa. Hai người phụ nữ đang ngồi chờ trong phòng khách nháp nhồm đứng dậy. Bà Hoàng Cúc mừng rỡ:

- Đấy, tôi đã bảo với chị, sếp của tôi đến đúng giờ lắm. Tôi nói có sai đâu. Mười một giờ mười lăm là mười một giờ mười lăm. Không bớt một phút. Vũ Hải cởi chiếc áo khoác ngoài vắt lên ghế, lơ đãng nhìn mấy người khách đang ngồi đối diện với mình. Bà Hoàng Cúc xun xoe:

- Báo cáo với sếp, có hai trường hợp ưu tiên giải quyết trước. Cô này - Bà chỉ tay vào cô gái - GCG (1) dương tính, xin bác sĩ xem lại và cho hướng giải quyết. Còn chị này, nghe nói là vợ người bạn cũ của anh.

Vũ Hải đưa mắt nhìn người phụ nữ. Người phụ nữ cũng nhìn anh. Hai người đều ngờ ngợ, cuối cùng Vũ Hải reo lên khe khẽ:

- Chết rồi, có phải em là vợ thằng Bắc không?

- Dạ vâng. Anh đến nhà em mấy lần mà anh không nhớ. Em thì em nhận ra anh ngay. Nhà em phôn về báo em đến nhờ anh giúp. Sáng nay em có gọi đến đây tìm anh, nghe nói anh mười một giờ mười lăm mới có mặt.

- Trông em khác nhiều quá. Gầy đi. Đen đi. Làm sao tôi nhận ra được.

- Rắc rối lắm anh ạ. Nhà em đang ở bên Úc. Mới đi học được bốn tháng. Mọi việc bây giờ nhà em giao cho em định đoạt.

Vũ Hải nói với bà Hoàng Cúc:

- Chị cứ giải quyết cho cô gái này đi. Có tôi ở đây, có gì tôi chịu trách nhiệm, mà nói chung chẳng sao cả, em cứ yên tâm nhé. Cho tôi trao đổi riêng với vợ cậu bạn một chút.

Bà Hoàng Cúc dẫn người con gái vào phòng tiểu phẫu phía trong phòng sinh. Còn lại Vũ Hải và người phụ nữ, Vũ Hải điệu đà:

- Nào, nói thật với anh, mấy tháng rồi?

- Dạ, gần sáu tháng.

- Dở quá. - Vũ Hải chau mày. - Đã hai đứa mà không kế hoạch. Cái ông Bắc này đến thật là liều. Không muốn đẻ nữa sao không giải quyết sớm?

- Chính em cũng không biết. Lúc nhà em đi em mới “bị” hơn một tháng, em cứ nghĩ mình kinh nguyệt không đều, tháng trời, tháng trụt. Khi được hai tháng em có phen cho nhà em và xin ý kiến. Anh ấy bảo, cứ để đẻ bình thường, không phải lo lắng gì cả. Em phải giấu cả cơ quan chứ đằng em gay lắm. Ba con là họ cho nghỉ việc.

Vũ Hải chần chờ một lát rồi thấp giọng:

- Chỗ anh Bắc và anh là bạn bè cũ, anh muốn giúp em trong bệnh viện.

Người phụ nữ từ chối:

- Đầu em cũng tính như vậy. Nhưng em mà vào bệnh viện là lộ mánh. Ông bố chồng nhà em mà biết em làm việc này thì em không ở được với cụ. Cụ phong kiến và kiên quyết phản đối chuyện cụ cho là tội lỗi kia. Em khó xử quá!

Vũ Hải chậm một điều thuốc, lơ đãng thả khói vào khoảng không, chậm rãi phân tích:

- Thai gần sáu tháng có nghĩa đã hình thành đầy đủ mọi cơ quan, tổ chức của một đứa trẻ. Tim thai đã đập. Đứa bé đã cựa quậy. Lẽ ra không được phép phá bỏ. Trong trường hợp cần thiết, sản khoa vẫn làm được. Nhưng...

Vợ của Bắc - Huệ - nhìn chăm chú vào đôi mắt của Vũ Hải. Đôi mắt ấy có gì làm chị ghê sợ. Vừa thông minh sắc sảo, vừa gian xảo u tối, chị nói như cầu khẩn:

- Thôi anh cứ giúp em đi, chần chừ là không kịp nữa rồi.

Bà Hoàng Cúc vừa bước từ phòng tiểu phẫu ra, nói vọng vào:

- Em cứ nằm đây mà nghỉ. Chút nữa sẽ có người mang bữa trưa vào cho.

Đến chiều mà ôn em có thể về nhà được.

Nhìn thấy bà Hoàng Cúc, Vũ Hải hớn hởi:

- Chị Cúc này, trường hợp này tôi ngại lắm, thai đã lớn, phải xử trí còvắc.

Làm ở đây phiền toái lắm.

- Ô hay có gì mà rắc rối. Cứ cho chị ấy nằm trên lầu, giải quyết xong cho nghỉ thêm vài ngày nữa. Bình phục rồi mới về.

Vũ Hải lưỡng lự:

- Đấy. Ý chị Cúc là vậy. Anh thấy như thế là giải pháp hay. Kỹ thuật anh lo,

chị Cúc sẽ chăm sóc em. Còn một vấn đề nữa em trao đổi với chị Cúc cho tiện.

Bà Hoàng Cúc cười nụ:

- Bạn của sếp em tính giá phải chăng. Sếp đừng lo.

Bảy ngày sau, Huệ đã đứng dậy đi lại bình thường. Nước da còn xanh, khuôn mặt mệt mỏi, nhưng chị bằng lòng với những công việc đã làm, thâm tâm biết ơn Vũ Hải. Bắc ở bên Úc thỉnh thoảng điện thoại về động viên vợ. Huệ cảm thấy yên lòng, bước ra ngoài ban công trên lầu hai nhìn dòng người xuôi ngược.

Ở bên dưới, bà Hoàng Cúc tiễn hai mẹ con một sản phụ ra xe xích lô. Ông chồng mặt tươi roi rói tặng bà một gói quà nhỏ và một chai rượu trong hộp cho Vũ Hải. Giọng y sang sảng:

- Em đội ơn bác, đội ơn bác Hải. Thăng cu Ti ra đời lại được ơn bác và bác Hải chăm nom thật phúc cho nhà em quá.

Bà Hoàng Cúc tiễn khách về, trở vào ngồi vào ghế, cầm điện thoại thông thả ấn số:

- Dạ, vâng! Cho tôi gặp bác Hải... Bác Hải đây ạ. Cô Huệ trên lầu đã tạm ổn, cho về được rồi bác ạ. Có khoản này tôi muốn bàn với bác.

Tiếng Vũ Hải phía đầu kia:

- Cô Huệ là vợ thằng bạn tôi. Thằng chồng hiện làm tham tán thương mại bên Úc. Nặng ký đấy. Nhưng phải tế nhị. Chị cứ thu cho tôi từ ba đến năm vé là giá chót.

- Hơi cao đấy, anh Hải ạ. - Tiếng bà Hoàng Cúc đáp lại. - Thôi hai vé nhé.

- Hai vé là thế nào. Bạn là bạn. Làm ăn là làm ăn, không lẫn lộn. Mình lấy của thằng gian, nó cũng nhờ cái hộ chiếu ngoại giao mà buôn lậu. Chị cứ chấp hành ý kiến của tôi: năm vé. Nhớ đừng dính tôi vào trong đó. Cứ coi như cô Huệ thanh toán trực tiếp với chị. Được chưa nào?

- Tôi chịu sếp. Rành rọt quá. Báo cáo sếp em xin chấp hành.

Bà Hoàng Cúc chậm rãi bước lên lầu, nhìn thấy Huệ đang dựa tay lên thanh sắt lan can, bà tươi cười:

- Hôm nay trông em tươi tỉnh lắm. Ý kiến của bác Hải là em có thể về nhà tiếp tục bồi dưỡng thêm.

Cô Huệ ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, giọng nhỏ nhẹ:

- Cả tuần lễ nay, cô với anh Hải đã tận tình với em. Ôn này em không biết lấy gì trả được.

- Em cứ khách sáo, có gì mà ân với Huệ. Thấy em khỏe là cô mừng rồi. À, cô điện sang bên ấy, bác Hải bảo cho bác ấy gửi lời thăm chồng em.

Cô Huệ chần chừ một lát rồi hỏi:

- Cô ơi chiều nay cô cho cháu về. Còn chi phí, nhờ cô tính hết bao nhiêu, cho cháu gửi:

Bà Hoàng Cúc cười:

- Bác Hải bảo bên Pháp giải quyết một trường hợp như em phải một nghìn tới nghìn rưỡi đô. Còn em với bác ấy là chỗ bạn bè, bác ấy vừa phân cho cô không thu lệ phí!

Cô Huệ giật nảy người:

- Ấy chết, sao lại thế được. Công lao bác ấy tận tình với cháu, rồi ăn ở cả tuần lễ ở đây nữa kia mà!

- Cô cũng khó nghĩ. Ý sắp như vậy, ý cháu như vậy, cô biết tính thế nào?

- Thì cô cứ tính như tính với người khác.

- Ấy. Cháu là trường hợp duy nhất bác Hải nhận làm ở đây. Bà Hoàng Cúc lắc lắc đầu. Cô không được phép nhận những trường hợp như cháu. Ông Sở mà ông ấy biết, lời thôi lắm.

Cô Huệ suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Ổn của bác Hải đợi nhà cháu về anh ấy trả. Còn cô đã nói vậy, cho cháu gọi một triệu.

Bà Hoàng Cúc cười thoải mái:

- Một vé mới đủ tiền ăn, tiền buồng của cháu ở đây. Rồi thuốc men, giặt giũ và cái khoản mà cháu không nhớ, đó là “tiền trách nhiệm”.

Khuôn mặt của Huệ chùng xuống, vẻ nghĩ ngợi:

- Thôi cứ quyết đi, cháu xin gọi.

- Cháu gọi cô năm vé. Thế là hữu nghị với chỗ quen biết.

- Vâng. Cô Huệ uể oải đáp.

Dưới kia tiếng còi xe inh ỏi. Đường phố rộn rịp. Có một chiếc xe Dream lách sang đường đỗ lại trước phòng mạch. Đó là Vũ Hải. Anh đến đúng lúc Huệ từ trên gác xách một túi nhẹ trên tay, bước xuống đi về nhà. Vũ Hải tươi cười:

- Cho tôi gọi lời thăm cậu Bắc với nhé.

- Vâng. Em chào bác. Có gì hôm nào anh ấy về vợ chồng em sang thăm bác sau.

Chiếc taxi vụt đi, còn lại bà Hoàng Cúc và Vũ Hải đang đưa mắt mỉm cười với nhau.

1. HCG: xét nghiệm chẩn đoán có thai.

Lời Thề Hippocrate

Chương 13

Chiếc máy bay bay giữa một trời mây bạc. Qua ô cửa kính, dưới kia biển trải

rộng đến mênh mông, đặc sánh như một sa mạc màu xanh. Những hòn cù lao màu xanh đậm, loáng trắng phía đối diện với mặt trời. Tiếng cô chiêu đãi viên trong treo:

- Xin quý khách vui lòng tắt thuốc lá và buộc dây an toàn.

Ông Vũ Thịnh ngồi bên con trai mình, mắt vẫn nhìn qua cửa kính như không thấy tiếng cô chiêu đãi viên. Vũ Hải giục bố:

- Kìa, bố buộc dây an toàn vào đi. Sắp đến Nha Trang rồi.

- Thế à, nhanh thế nhỉ. Ông Vũ Thịnh m m màng nói.

- Đây, bố phải buộc cẩn thận vào như thế. Vũ Hải đưa tay buộc lại dây thắt lưng cho ông Vũ Thịnh.

Chiếc máy bay đáp an toàn xuống sân bay, nằm phơi mình như con chim sắt khổng lồ loang loáng ánh bạc. Bố con ông Vũ Thịnh đi taxi về khách sạn nằm ngay bên bờ biển.

Lâu lắm rồi, thuở Vũ Hải còn nhỏ, có đi nghỉ mát

Đồ Sơn, Cửa Lò, cả gia đình ông cùng đi. Ngay cả khi bà không đi được, ông vẫn đưa con đi. Với ông, Vũ Hải vừa là người thừa kế ông làm tộc trưởng của dòng họ Vũ, vừa là người nối nghiệp ông bước tiếp trên con đường y học thênh thang rộng mở nhưng cũng đầy bí ẩn, chông gai. Ông hiểu, con mình sẽ làm được điều đó. Ông chỉ buồn, trên viên ngọc ông cổ trau chuốt đã bám lên đó những vết nhơ của cuộc sống. Ông còn sống là còn phải mài giũa và tẩy sạch viên ngọc đó. Chuyến đi nghỉ mát này là một trong những dự định của ông. Ông định làm việc đó từ lâu nhưng không hiểu vì sao còn nần nã. Mấy tuần trước, vừa khỏi bệnh nhưng ông không chịu nằm nhà, ngày nào cũng xuống bệnh viện một hai giờ. Thành ra nghỉ mà vẫn dấy vào công việc. Công trình áp dụng phương pháp điều trị ung thư gan tiên phát đang ở giai đoạn cuối và ông đã đào tạo được một đội ngũ bác sĩ, kỹ thuật viên làm việc thay mình. Ông đi, ở nhà guồng máy công việc vẫn chạy. Có điều con ông nói đúng “Bố cần thư giãn ít ngày rồi lấy sức về làm việc tiếp”. Hải xuất tiền bao ông trọn gói chuyến đi nghỉ Nha Trang một tuần. Ông nghĩ thế lại càng nên đi, có dịp bố con tâm sự với nhau.

Ông Vũ Thịnh lim dim đôi mắt, ngả lưng trên chiếc ghế dựa trong phòng ngủ khách sạn. Hình như ông mệt do thay đổi áp lực đột ngột khi xuống sân bay. Vũ Hải ở trong nhà tắm, tiếng nước xối rào rào như tiếng mưa. Ông Vũ Thịnh thiêm thiếp vào giấc ngủ bất chợt. Một giấc mơ ập đến: Thu Hồng đang đi dạo cùng ông trên bờ cát mịn.

Không, đây chẳng phải là giấc mơ. Từ ngày Vũ Hải mở phòng mạch tư và mê mẩn cô cháu gái của bà Hoàng Cúc, Thu Hồng và ông Vũ Thịnh đều buồn. Hơn ai hết, ông thuộc tính cách của con mình: thông minh nhưng nông nổi. Chính vì những yếu điểm đó, Vũ Hải rất dễ bị lôi cuốn. Người ta đã lôi

con mình đi, ông sẽ lôi con mình về, neo lại trước nhà ông với một bến mà ông đã định sẵn. Với những ước mong như vậy, ông hồ hởi cùng đi với Vũ Hải trong kỳ nghỉ này. Trước khi đi, ông có bảo cho Thu Hồng biết, và hứa khi vào trong này, ông sẽ điện cho cô và nếu có thể, cô cũng sắp xếp vào theo. Ông tuyệt nhiên không nói với Vũ Hải ý định ấy. Khi ông kéo con mình ra khỏi cảnh ràng buộc của phòng mạch tư, ông và Thu Hồng dễ nói chuyện hơn với Hải.

Ông bừng tỉnh khi nhân viên khách sạn mở cửa đưa phích nước sôi vào phòng. Giấc mơ đã kéo ông về nơi thực tại, ông sẽ gọi cho Thu Hồng hôm nay.

Vũ Hải đứng trước tấm gương chải đầu, sửa lại cổ áo bước ra giục bố:

- Trưa nay, bố con mình ăn trưa trong quán ăn ngoài khách sạn, ngay trên bờ biển. Thăng bạn con đi về giới thiệu, nó bảo hết ý, bố ạ. Toàn là đồ biển.

- Ăn đơn giản thôi, con ạ. Bố thấy thoải mái, nhẹ nhàng. Được cái khí hậu, cái gió biển. Ăn uống với bố lại không thành vấn đề.

Bố thấy không. Khách sạn đầy dân Sài Gòn, dân Tây. Có ai suốt đời cứ chúi mũi làm việc như bố đâu. Phải nghỉ ngơi. Bố già rồi, bố không việc gì cứ lẫn xả vào công việc.

Giọng ông Vũ Thịnh vẫn đều đều:

- Bố cũng đã thấm mệt. Làm việc chính là nghỉ ngơi, chính là cách kéo dài tuổi thọ. Chứ bây giờ về nhà, con tính bố làm gì?

- Bố viết sách.

- Bố đã làm việc đó. Nhưng trong đà tiến bộ của y học, bố thấy cần phải làm việc từ khi còn trẻ. Mà thời tuổi trẻ của bố, mất hai năm trong kháng chiến với Pháp. Hòa bình rồi, điều kiện cơ sở vật chất lại thiếu thốn, mình không làm được những nghiên cứu có tính cơ bản, toàn là ứng dụng cái của thiên hạ. Từ bài học của bố, bố muốn con sẽ bắt đầu viết sách từ bây giờ.

Vũ Hải cười:

- Con không phản đối bố. Nhưng bây giờ, con đang phải lo kiếm tiền. Bố tính, một ca đại phẫu thuật đứng rữ cả chân chưa được châu bìa, bằng một anh vé số bán trăm vé một ngày. Thôi bố con mình đi ăn cơm rồi bố còn nghỉ, chứ nghĩ đến chuyện công việc, chuyện đãi ngộ nhiều khi nẫu cả ruột. Nhà hàng sát ngay bờ biển. Buổi trưa nắng ngời xanh trên mặt biển xanh biếc. Trời xanh nổi biển xanh, kết lại một khối như ngọc bích, bao la đến tận chân trời. Trên bờ cát phẳng lì, đã ít người xuống tắm, những chiếc dù đủ màu che những chiếc ghế pho ti, vài ba người nước ngoài nằm úp mặt, phơi chiếc lưng trần tắm nắng.

Vũ Hải ngồi đối diện với bố, uống ngon lành từng ngụm bia vàng óng, mát lạnh. Nhìn bố với khuôn mặt già nua, tóc bạc trắng, những nếp nhăn phía dưới mắt xòe ra như nan quạt, Vũ Hải ái ngại nói:

- Bố ạ, bố sụt đi nhiều quá. Mẹ con mất thế mà đã ba năm...

Ông Vũ Thịnh không nói gì, đắm chiêu nhìn ra biển rộng. Đọc được những suy nghĩ của con mình, ông biết mọi việc chưa quá muộn. Chợt nghĩ đến lời hẹn với Thu Hồng, ông đứng dậy:

- Con chờ bố một lát, bố có anh bạn ở đây, bố cần báo tin cho anh ấy.

- Thì bố cứ ăn uống cho đàng hoàng đã. Vội gì, bố còn ở đây một tuần nữa cơ mà.

- Bố gọi có chút việc.

Mười phút sau ông Thịnh buông máy điện thoại tươi cười bước ra khỏi phòng tiếp tân đi về phía nhà hàng. Vũ Hải uống nhiều bia, mặt đỏ bừng xin phép ông Vũ Thịnh về trước.

Ông ngồi lại một mình, nhâm tính sớm ngày kia Thu Hồng đã có mặt ở đây rồi.

Vũ Hải đã có mặt ở sân bay từ sớm. Trong phòng đợi, người đón, người đi đang quây quần bên những chiếc bàn nhỏ uống cà phê hay nước ngọt. Ngoài kia, đường băng chạy từ sát mép biển, kéo một đường thẳng hun hút vào xa xanh của núi. Thịnh thoảng một tốp máy bay quân sự lại cất cánh hay hạ cánh, tiếng động cơ gầm rít trên bầu trời. Âm thanh lúc gần lúc xa như sấm dội.

Máy bay từ Hà Nội vào đúng giờ. Vũ Hải dán mắt qua cửa kính, hồi hộp nhìn nhân viên hàng không đẩy chiếc thang áp sát máy bay. Cửa mở, một người nước ngoài cao lớn bước ra rồi một vài người đàn ông nữa bước tiếp. Khoảng cách từ phòng đợi đến máy bay cũng không xa lắm, người ta có thể nhìn khá rõ những người từ máy bay bước xuống. Khi bóng một người con gái đầu trần, vai khoác ba lô du lịch nhỏ bước ra, kính che mắt màu đen, tóc xõa ngang vai, Vũ Hải bờ ngõ. Cô thận trọng bước nhẹ nhàng xuống cầu thang, tay xốc lại chiếc ba lô sau lưng, nhằm hướng nhà ga bước tới. Từ ngoài sân bay, ánh nắng chói chang không thể nhìn rõ những người đứng sau cửa kính phòng đợi. Còn những người ở bên trong nhìn rất rõ những người đang bước trên sân. Bóng người con gái rõ dần, rõ dần và Vũ Hải chợt nhận ra đó là Thu Hồng.

Hải bối rồi, một cảm giác lạnh lạnh dọc sống lưng, tim anh đập mạnh, trán vã mồ hôi. Không thể có sự trùng hợp ngẫu nhiên đến vậy.

Mãi sau, Bích Hạnh mới xuất hiện trước cửa máy bay, vai cũng khoác một ba lô nhỏ. Vũ Hải tránh gặp Thu Hồng, bước vội ra sân, đi vòng phía ngoài phòng đợi theo một cổng khác gần với cửa ga, chờ Bích Hạnh. Vừa thấy Vũ Hải, Bích Hạnh đã xịu mặt. Khi Vũ Hải bước ra hành lang đỡ hành lý trên vai cho cô, cô buông một câu thay lời chào hỏi:

- Anh đều với em. Anh chơi khăm em!

Vũ Hải ng ngác:

- Sao? Em nói gì? Chẳng là kế hoạch chúng mình bàn vẫn khớp đó sao.

- Khớp...! Bích Hạnh đáp lại. Tại sao anh hẹn tôi rồi lại hẹn cái con nhà thơ ốm ở kia nữa. Ra sân bay Nội Bài, nhìn thấy nó tôi đã lộn cả ruột. Tính trả vé không đi nữa. Nhưng lại nghĩ, biết đâu nó đi Sài Gòn hay đi Huế. Lên máy bay lại thấy nó... lù lù ra đó. Lộn cả ruột!

Vũ Hải cố lấy lại bình tĩnh, thanh minh:

- Thật tình, việc Thu Hồng vào đây anh hoàn toàn không biết. Có Thu Hồng ở đây cũng chẳng sao cả. Anh chỉ biết có em.

Bích Hạnh bĩu môi:

- Xin lỗi anh. Anh không là đàn bà, con gái anh không hiểu gì cả. Em xin báo với anh, em chấp nhận cuộc chơi. Bây giờ đi lấy hành lý đã, chuyện ấy tính sao.

Vũ Hải bước sóng đôi với Bích Hạnh đến phòng trả hành lý, lẫn giữa những người nước ngoài da trắng, cao lớn, Thu Hồng hai tay khoanh ngực, chờ nhận hành lý của mình trên chiếc băng chuyền chất đầy va li, túi du lịch chạy từ phía trong ra. Chợt Thu Hồng nhìn thấy Vũ Hải. Cô tươi cười bước lại:

- Em chào anh Hải. Chào bạn. Sao anh cũng có mặt ở đây? Anh vào nghỉ à?

Vũ Hải gượng cười:

- Tôi vào được hai ngày rồi. Vào với ông cụ.

Thu Hồng tươi tỉnh, nói chuyện rất tự nhiên làm Bích Hạnh phải cúi gằm mặt xuống, mắt ngàu lên giận dữ. Cô cố nén tức giận để nghe tiếp cuộc đối thoại của Vũ Hải với tình địch của mình.

- Anh vào nghỉ có lâu không? Cho em biết kế hoạch. Em muốn rủ bố anh và hai bạn đi đảo. Đẹp lắm. Năm ngoái em cũng ra đó một lần, ra tận Hòn Mun. Cơ man nào là chim yến!

Vũ Hải ồm ờ:

- Ờ, ờ, để mình xem đã. Có lẽ cũng hơi bận.

Vũ Hải chất hành lý vào cốp sau xe taxi rồi lên xe cùng Bích Hạnh. Thu Hồng đi xe hàng không. Cô đứng ngay chỗ ghé trước bậc lên xuống. Xe lướt qua những rặng phi lao xanh dừng lại trước một khách sạn trước biển. Ở đó, Thu Hồng nhìn thấy giáo sư Vũ Thịnh đang đứng trước cổng.

Chiếc taxi đỗ xịch trong sân trước cổng khách sạn. Tình cờ, khi đăng ký tại phòng tiếp tân, ông Vũ Thịnh và Thu Hồng nhìn nhau tủm tỉm cười sau lưng Vũ Hải và Bích Hạnh. Khi hai người quay ra, Vũ Hải thấy bố mình đang ngồi nói chuyện với Thu Hồng trên ghế salon, bên cạnh có một bể cá với những con cá biển sặc sỡ màu sắc xanh đỏ trong một bể nước có người nhái đưa tay lên xuống đang đỡ những thỏi vàng.

Qua thái độ cười nói của Thu Hồng với bố mình, Vũ Hải hiểu ra tất cả. Kế

hoạch đưa bố đi nghỉ, sau đó một hai ngày bạn gái vào thăm của Vũ Hải đã chạm trán với kế hoạch báo cho nữ thi sĩ cũng vào Nha Trang nghỉ của ông Vũ Thịnh. Phận làm con, Vũ Hải không thể trách bố, anh đưa Bích Hạnh đến chào ông.

- Con thưa với bố, đây là Bích Hạnh, bạn con. Bích Hạnh mặt buồn rười rượi, cố nhếch mép cười.

- Dạ, cháu chào bác.

Thu Hồng cười nụ:

- Em chúc anh Vũ Hải và bạn anh vui vẻ.

Cử chỉ của Thu Hồng vẫn ngọt ngào, tự chủ, khác hẳn với vẻ mặt u tối của Bích Hạnh. Xem ra, Thu Hồng không quan tâm gì đến sự có mặt của Bích Hạnh. Điều ấy càng làm cho Bích Hạnh thêm khó chịu.

- Thưa bố, trưa nay con xin phép đưa bạn con xuống phố. Bố ăn cơm một mình nhé.

- Anh cứ đi đi, mặc bố.

- Thế trưa nay anh không cho em ăn cơm với à?

Thu Hồng cười, đánh mắt sang phía Vũ Hải. Vũ Hải không nói gì, lẳng lặng xách hành lý theo người nhân viên khách sạn trong bộ đồng phục màu trắng bước lên cầu thang.

Còn lại Thu Hồng và ông Vũ Thịnh trong phòng tiếp tân của khách sạn. Ông tươi cười:

- Bác đã thu xếp cho cháu một phòng trong khách sạn này rồi.

- Thôi, bác ạ. Như thế không tiện. - Thu Hồng đáp. - Cháu có nhà mấy đứa bạn ở đây. Với lại, cháu ở đây anh Hải nghỉ ngơi bác cháu mình sắp xếp với nhau từ trước.

- Không sao cả. Ở đâu tùy cháu. Chuyện bác cháu mình định trao đổi với thằng Hải có khi đổ bể. Bác đâu ngờ nó “co” cả bạn nó vào.

- Theo cháu thì bác vẫn có nhiều thì giờ trò chuyện với anh Hải. Anh ấy thích tình cảm lại tự trọng. Chỉ cần bác cháu mình gõ đúng chỗ yếu trong anh, anh ấy sẽ nhận ra.

Ông Vũ Thịnh thấy Thu Hồng rất bình tĩnh khi nói chuyện với mình, tỏ ý ngạc nhiên:

- Bác hỏi thật, cháu có bức với nó hay có giận khi nó có bạn gái khác?

- Cháu chỉ buồn chứ không bức. Cháu yêu anh Hải nhưng không lụy vào tình cảm. Hải đi với người khác, đó là quyền của anh ấy, cháu cản cũng không được.

Khuôn mặt Thu Hồng chợt buồn, cô đứng dậy xin phép ông Vũ Thịnh gọi điện thoại cho người bạn gái đến đón mình.

Trăng biển như một chiếc đèn lồng khổng lồ treo cao, soi những ánh vàng mềm dịu xuống mặt nước màu xanh. Sóng xô mãi những ánh bạc vào bờ.

Vào những đêm trăng, biển ít thuyền đánh cá ngoài khơi, đêm biển chỉ có trăng suông và cát trắng. Quanh nhà hàng, trên cây dừa, cây phi lao, những chấm điện li ti như chiếc cúc áo dọc theo thân cây, từ xa cứ ngỡ cây được đúc bằng ánh sáng, nhấp nháy như triệu con mắt của đêm.

Ông Vũ Thịnh dán mắt vào bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp ấy. Thu Hồng muốn nói câu gì nhưng lại thôi. Cuối cùng, cô mời ông đi xuống bờ cát.

- Bác cháu mình tản bộ trên mép biển một chút đi bác. Cảnh ở đây cháu thấy tuyệt vời.

Thu Hồng bỏ giày, lội hẫ xuống nước, vốc nước lên tay. Nước biển ngời lân tân, lóng lánh trên tay cô, sóng sánh như thủy ngân theo mỗi bước chân cô lội. Ông Vũ Thịnh đi trên bờ nói vọng xuống:

- Trông cháu như ở dưới thủy cung lên.

Thu Hồng bước lên bờ, cầm đôi giày trên tay cười nói với ông Vũ Thịnh:

- Cháu mà làm được con gái thủy tề, chắc cháu cũng xin sẵn lòng. Biết đâu ở dưới đó dễ lấy chồng hơn trên dương thế.

- Bác nghĩ ở đâu cũng vậy, đâu cháu cũng có thể gặp ý trung nhân.

- Thôi, ở trên mặt đất này, cháu chả chồng con gì nữa.

Hai người sóng bước trên bờ biển. Trăng đã lên cao. Với ông Vũ Thịnh, Thu Hồng vẫn là mẫu người lý tưởng cho con trai ông. Cô có học, có tâm hồn và với một người làm thơ, viết văn, cô không thể làm nổi điều độc ác, gian xảo nào. Muốn viết văn, trước hết người đó phải đủ tư cách của con người. Ông tiếc cho con trai ông đã làm tuột vật báu ra khỏi tay mình. Giọng ông đầy luyến tiếc:

- Cái hôm thằng Hải nó tát cháu, hai đứa gần như đã cắt đứt quan hệ, phải không cháu?

- Cũng gần như vậy. Mặt mũi nào mà nhìn nhau. Bác không nghe người ta nói, không được đánh phụ nữ dù đánh bằng một cánh hoa hồng? Cháu không trách anh Hải. Chỉ trách những người lợi dụng anh ấy.

Cô ngừng một lúc rồi tiếp:

- Lần này nếu bác có nói gì với anh ấy, cháu xin bác hãy coi như cháu không có ở đây. Bác chỉ nói về cái phòng mạch tư của anh ấy. Nếu anh ấy toàn tâm vào đó thì không nói làm gì. Đàng này, anh ấy gần như khoán trắng cho bà Hoàng Cúc. Bà Hoàng Cúc điều khiển anh Hải thông qua cô cháu gái. Mà anh Hải cứ mê tí tởm thôi.

Ông Vũ Thịnh vẫn bước đều chân, lắng nghe Thu Hồng nói.

Phía trên bờ cát, trong ánh trăng mờ nhạt, nhiều đôi trai gái đang ngồi nói chuyện hay nằm sóng soài bên nhau. Đêm, họ không nhận ra nhau. Ông Vũ Thịnh và Thu Hồng càng không ngờ, trong số những người đang ngược mắt nhìn ông đi trên bờ biển, có con trai ông và cô bạn gái Bích Hạnh. Vũ Hải nằm gối đầu lên lòng Bích Hạnh. Cô chống tay, nửa nằm nửa ngồi, nhìn thấy

ông Vũ Thịnh và Thu Hồng, cô vỗ nhẹ vào vai Vũ Hải:

- Kìa, bố anh kìa. Đang đi với đệ nhất phu nhân của anh đấy.

Vũ Hải ngồi dậy. Đúng là bố anh và Thu Hồng. Giọng anh tỉnh bơ:

- Mặc. Việc ai nấy làm.

Bích Hạnh véo vào tai Vũ Hải:

- Em nói thật với anh, em không muốn nhìn mặt cái con đĩ ấy. Không có bố anh, em đã tể cho một mẻ sáng nay rồi. Nhàng nháo cái mặt. Ghét!

Vũ Hải ôm Bích Hạnh vào lòng, hôn tới tấp lên cặp môi nóng hổi của cô.

Chợt Vũ Hải dừng lại, nói với Bích Hạnh:

- Tối nay anh sang ngủ với em.

- Bậy. Đêm anh cứ ngủ với bố. Ngày mai sang với em cũng được. Đừng có công khai quá mà bố coi em không ra gì.

Hai người quấn chặt vào nhau, quần nát cả bờ cát mịn.

Đêm ấy, ông Vũ Thịnh nói chuyện với con trai mình rất lâu về bức tượng ông thủy tổ y học trong nhà mình, ông Hippocrate. Lúc thiu thiu ngủ, ông còn nhắc về lời thề trước lúc ra trường của người thầy thuốc: “Không được coi nghề y là nghề kiếm sống thông thường”. Vũ Hải nằm trăn trở, mãi sau mới chợp mắt trong tiếng ru êm đềm của sóng biển.

Lời Thề Hippocrate

Chương 14

Nắng sớm chênh chếch chiếu lên thềm nhà bà Hoàng Cúc. Trên cửa kính, ánh nắng phơn chiếu thành những luồng ánh sáng chói mắt. Phía trước hồ, bên dãy ghế đá, các cụ già đang ngồi đọc báo. Chim bồ câu từ trên mái của một ngôi nhà cao tầng sà cánh xuống vỉa hè, thanh thản nhặt hạt cát, hạt sạn vương vãi trên lối đi.

Bà Hoàng Cúc và bà Hoàng Yến xúng xính trong bộ đồ bằng vải xoa màu ngọc bích rộng thùng thình làm tăng thêm vẻ đầy đà, sung mãn của những người phụ nữ đã có tuổi. Cách ăn mặc đó không làm cho hai bà trẻ ra, đẹp thêm, chỉ thấy diêm dúa khó gần. Hai bà bước ra từ quán phở trong hẻm, thông thả đi trên vỉa hè, dừng lại trước nhà. Bà Hoàng Cúc cầm trên tay mấy bông hoa hồng gói trong giấy bóng kính, đưa tay ấn chuông.

- Hạnh! Hạnh...!

Bích Hạnh từ trong nhà bước ra mở cửa. Bà Hoàng Cúc hắt hàm hỏi:

- Sáng nay mày không đến trường?

- Dạ, cháu nghỉ tiết đầu.

Bà Hoàng Cúc quay sang bà Hoàng Yên:

- Nó đã làm được những xét nghiệm thông thường. Bây giờ xét nghiệm đơn giản lắm. Tất cả cho vào máy. Thế là ra kết quả. Mình là nhà hộ sinh, cũng chỉ cần cái anh nước tiểu. Và cũng chỉ nhúng mẫu giấy vào ống nghiệm đựng nước tiểu. Loáng cái là xong. Xét nghiệm máu mình cũng chả cần. Bí lắm, lấy máu rồi gửi xuống bệnh viện. Cái con nhỏ Hạnh nó sáng ý lắm chị ạ. Thay được bác sĩ làm xét nghiệm rồi đấy.

Bà Hoàng Yên nhấp một hớp trà, chậm rãi nói:

- Tôi đã nói với dì, cái chính làm sao giữ được thằng Hải. Chuyện hai đứa đến đâu rồi?

- Linh xình lăm. Con trai con gái bây giờ nó đâu cần cưới hỏi. Cứ ngủ với nhau bạt mạng. Rồi bao cao su, viên tránh thai, có chữa đâu mà sợ. Con nào đại dột để lỡ có bầu thì lại đến đây. Hà, hà. Thời buổi, chị coi, hết ý!

- Đã đành. Cháu mình không thể làm vậy được. Dễ dãi với đàn ông có ngày mất cả chì lẫn chài. - Bà Hoàng Yên ghé miệng vào tai em gái.

- Hiện tại cũng thuận buồm xuôi gió. Vừa rồi đi Nha Trang với thằng Hải cả tuần. Thằng ấy là thằng con nhà khoa học. Nó có ngủ với vạ cô gái cũng chả bầu bì gì cả. Mình không giữ nó theo cách gài bẫy cho có bầu. Cách đó xưa rồi. Phải dùng tiền mà cột cu cậu.

Bà Hoàng Cúc cười khoái chí, bước lại trước bàn ông Địa, thay mấy bông hồng vào chỗ những bông đã héo của ngày hôm trước, quét diêm thấp nhang rồi đưa mấy cây nhang nghi ngút khói lên quá đầu, lạy ba lạy.

Phía ngoài chiếc taxi sơn màu đỏ chạy chậm chậm rồi đỗ lại trước phòng mạch. Người lái xe đi vòng ra phía sau, mở cửa xe phía sát vỉa hè. Từ hàng ghế trước bên cạnh tài xế, một phụ nữ còn trẻ cũng mở cửa bước ra dìu người phụ nữ đang mang bầu ở băng ghế phía sau bước nhẹ lên vỉa hè. Cùng bước ra từ dãy ghế phía sau là một người đàn ông trung niên, trán hói còn lại một ít tóc lơ thơ được chải sang một bên, bụng bự nhô ra phía trước, đưa tay đỡ người phụ nữ có bầu rồi quay lại tính tiền xe với tài xế.

Họ cùng bước đến phía phòng mạch. Người đàn ông chậm chạp với tay lên nút chuông. Cánh cửa kính khẽ mở, bà Hoàng Cúc đã thường trực nụ cười chào khách:

- Dạ, mời bác vào!

Miệng nói tay làm, vừa nói bà vừa bước ra dìu người phụ nữ có thai vào nhà. Người đàn ông rút trong túi áo ngực chiếc cạc visit thơm phức, lạnh lùng nói:

- Dạ thưa chị, tôi là Tiến Đạt. Đây là cô em gái tôi, đây là nhà tôi. - Ông chỉ tay vào người phụ nữ mang bầu - nhà tôi sinh cháu thứ ba. Hai cháu trước sinh ở dưới bệnh viện. Nghe bác sĩ nói nhà tôi khung chậu hẹp, cháu lại trên

ba ký nên cả hai lần đều phải mổ. Hai lần đều do bác sĩ Hải nhà ta mổ cứu cháu. Lần này tôi được biết bác sĩ Hải đã mở phòng mạch, tôi đưa nhà tôi đến thẳng đây.

Bà Hoàng Cúc nét mặt rạng rỡ, đáp lời:

- Bác đưa đến đây là đúng địa chỉ. - Bà đưa tay chỉ lên tấm bảng trên tường - tôi là nữ hộ sinh Hoàng Cúc, phụ việc cho anh Hải.

Người em gái ông Tiến Đạt đứng cạnh bà Tiến Đạt trong khi bà đang ôm bụng người gập về phía trước, nét mặt mệt mỏi và đau đớn.

Bà Hoàng Cúc bước tới, dìu bà Tiến Đạt vào phòng sinh bên trong:

- Em thấy đau bụng từ khi nào?

Bà Tiến Đạt nhăn nhó:

- Dạ, lúc gần sáng!

- Em nằm lên đây.

Bà Hoàng Cúc thăm khám xong, bước ra nói với ông Tiến Đạt:

- Chưa có dấu hiệu gì. Có sinh thì đêm nay. Ông cứ về đi, tôi điện cho anh Hải đến khám ngay cho chị.

Ông Tiến Đạt nở nụ cười khiên cưỡng:

- Được thế thì tốt quá. Tôi cũng phải về, còn công việc của công ty. Có gì nhờ bác Hải và chị giúp cho. Em gái tôi sẽ ở lại đây với nhà tôi. à, chị Cúc này - Ông Tiến Đạt tính đi ra, chợt nhớ điều gì, ông bỗng quay lại. - Cốt sao mẹ tròn con vuông, còn khoản chi phí chị đừng ngại.

Tiến ông Tiến Đạt ra cửa, bà Hoàng Cúc quay lại với bà Tiến Đạt đang nằm rên rỉ trên bàn sinh. Bà khám rất kỹ cho bà Tiến Đạt, bẻ cao tử cung ngắn, bà đoán cháu bé của bà Tiến Đạt lần này nhỏ hơn ba ký. Bà đưa ý kiến nhận xét của mình được bà Tiến Đạt thều thào chấp nhận.

- Có bầu lần này... em không... dám ăn. Nghe nói... nuôi con ngoài... không ai nuôi con trong.

Lẽ ra bà Tiến Đạt không nên sinh lần thứ ba. Trong khi mổ cho bà lần thứ hai, bác sĩ Hải cũng đã khuyên như vậy. Hiềm một nỗi, ơn trên phù hộ cho ông bà làm ăn phát đạt mà bà chỉ sinh con gái một bề. Ông Tiến Đạt buồn lắm. Cho nên dù đã mổ đến lần thứ hai, ông vẫn không đồng ý cho bà triệt sản.

Bà Hoàng Cúc y vào kinh nghiệm của ba mươi năm đỡ đẻ, giữ bà Tiến Đạt ở lại phòng sinh, không điện xuống bệnh viện cho Vũ Hải biết. Bà nghĩ “để thường”. Chuyện vặt. Thai to mới sợ. Có chuyện gì thì lại điện cho hấn. Bên tai bà còn văng vẳng lời ông Tiến Đạt... “Cốt sao mẹ tròn con vuông”.

Mãi tám giờ tối bà Tiến Đạt mới có những cơn đau bụng rõ rệt. Bà quần quai trên bàn, hai tay nắm chặt vào hai điểm vịn bằng sắt được làm sẵn hai bên.

Dưới ánh sáng đục hắt ra từ hai chiếc đèn gù đặt ở hai góc phòng, ánh sáng chỉ tập trung vào khu vực bàn sinh, nơi bà Tiến Đạt mặc chiếc áo và chiếc

váy trắng màu trắng đã hơi ố vàng dùng cho sản phụ khi sinh. Khuôn mặt bà xanh nhợt, mệt mỏi, quần lên quần xuống theo mỗi cơn đau, trán vã mồ hôi, bà nói với em chồng bằng giọng yếu ớt đau đớn:

- Chết mất... em ạ. Sao... lần này... đau thế này...!

Bà Hoàng Cúc tay cầm chiếc ống nghe tim thai bằng gỗ dài như chiếc ly uống sâm banh, chốc chốc lại đặt lên bụng bà Tiến Đạt nghe tim thai. Bà ghi kết quả vào một tờ giấy theo dõi diễn biến cuộc sinh, rồi quay sang phía ông Tiến Đạt đang đứng phía đầu bàn sinh, tay đang dùng khăn lau những giọt mồ hôi trên trán vợ.

- Tim thai tốt lắm. Yên chí đi. Bà Hoàng Cúc khẳng định.

Rồi bà cười. Ông Tiến Đạt nhìn vợ đau đớn hơn hai tiếng đồng hồ, giọng đầy lo lắng:

- Hay chị cho gọi bác sĩ Hải.

- Trưa nay anh Hải đã khám cho chị rồi. Anh ấy cũng đồng ý với tôi là có thể sinh thường. Nhưng khi nào có chuyện gì tôi sẽ gọi.

Ông Tiến Đạt im lặng, lòng bối rối, khẽ đẩy cửa bước ra ngoài. Ông giấu nỗi lo lắng bằng cách châm thuốc hút. Đêm đã về khuya, trời rả rích mưa, qua ánh đèn đường, những giọt mưa sáng lên như những sợi bạc dăng đầy không gian. Ông đi đi lại lại, cuối cùng quay lại nói với bà Hoàng Cúc:

- Tôi thấy sốt ruột lắm chị ạ. Nhỡ có chuyện gì mà anh Hải không có ở đây. Hay chị cho chuyển lên bệnh viện?

- Anh yên chí. Để thường thì như gà đẻ, có gì mà cuống lên thế. Tụi tôi ở đây ngày nào chả có vài người đến sinh. Nhìn thấy vợ rên rỉ, ông nào chả sốt ruột. Thôi tôi xem lại, có gì tôi gọi anh Hải để anh yên tâm.

Bà Tiến Đạt vẫn rên rỉ trên chiếc bàn inox, hai tay bám chặt vào hai thanh sắt, thỉnh thoảng lại co người lại. Đang rên ư hử, chợt bà rên lên rất to, liên tục với giọng đau đớn đến tột độ. Ông Tiến Đạt tái mặt, cố bình tĩnh động viên vợ:

- Thôi ráng chịu chút nữa đi em!

- Ôi, đau quá... cho tôi chết đi...!

Giọng người sản phụ yếu dần, đầu nghiêng sang một bên. Bà Hoàng Cúc tháo chiếc găng tay, bước vội đến bên bàn để máy điện thoại, bấm số lia lịa:

- A lô. Cho tôi gặp bác sĩ Hải. Sao, bác sĩ Hải đi vắng. Đi đâu? - Tiếng bà gắt lên. - Đi đâu? Chết mẹ tôi rồi!

Bà buông máy, cố gượng cười nói với ông Tiến Đạt:

- Chị ấy sắp sinh rồi.

Bà Tiến Đạt nằm im trên bàn, thỉnh thoảng mới yếu ớt co tay vịn. Ông Tiến Đạt giật giọng nói với bà Hoàng Cúc:

- Nếu anh Hải đi vắng, tôi xin chị đưa lên bệnh viện.

Bà Hoàng Cúc vẫn bình thản:

- Nếu phải mổ thì một giờ nữa mổ cũng được. Ồi chưa vỡ, không sợ thằng bé chết ngạt. Để tôi tiêm cho một ống thuốc co tử cung là đề ngay thôi mà. Bà Hoàng Cúc vừa rút bơm tiêm ra khỏi cánh tay bà Tiến Đạt, đang hí hoáy rửa tay chợt bà Tiến Đạt ứ lên một tiếng rồi im bặt. Máu chảy lênh láng như xối ra sàn nhà, bà Hoàng Cúc hốt hoảng quay lại, mặt không còn một giọt máu!

Mấy phút sau tiếng taxi đỗ ngay trước phòng mạch tin tin bộp còi. ở trong nhà, bà Tiến Đạt mạch không bắt được, huyết áp rất thấp. Ông Tiến Đạt gục đầu lên bàn, thảm thiết:

- Em ơi...!

Bà Hoàng Cúc đứng như trời trồng. Mọi việc diễn biến nhanh quá. Trong phút lâm nguy ấy, Vũ Hải chở Bích Hạnh đi chơi đâu về. Thấy chiếc taxi đỗ trước cửa, Vũ Hải biết trong nhà có khách. Khi thấy người em gái bà Tiến Đạt bế người chị khôn khổ của mình ra xe, máu chảy thành dòng ứ cả tam cấp, ông Tiến Đạt nói với tài xế taxi như người mất hồn:

- Chạy đi, chạy xuống bệnh viện sản!

Vũ Hải hốt hải chạy đến đỡ người sản phụ vào xe, quát:

- Chạy thẳng vào phòng cấp cứu. Tôi xuống ngay!

Vũ Hải phóng xe vượt lên trước mặt chiếc taxi, quăng chiếc Dream trước phòng cấp cứu. Hai người hộ lý khiêng chiếc băng ca đặt ngay cửa taxi, chuyên bà Tiến Đạt từ trong xe ra. Vũ Hải cầm tay người sản phụ bắt mạch, chợt lắc đầu, thất vọng...

Bà Tiến Đạt ngừng thở trên quãng đường từ phòng mạch của Vũ Hải đến bệnh viện. Vũ Hải đau đớn nói với ông Tiến Đạt:

- Tim chị ấy đã ngừng đập. - Rồi anh dừng lại, thẳng thốt. - Mọi chuyện tôi xin chịu trách nhiệm với anh.

Ông Tiến Đạt nức nở, gục đầu lên ngực người vợ bất hạnh. Những tà áo trắng xúm quanh nhưng đã muộn. Cô bác sĩ trực mở mắt bà Tiến Đạt kiểm tra đồng tử lần cuối. Hai đồng tử giãn to, bà Tiến Đạt đã chết.

Vũ Hải đứng dựa lưng vào tường, đầu rũ xuống, hai tay buông thõng, nhìn những tà áo trắng loang loáng bước qua mắt mình.

Lời Thề Hippocrate

Chương 15

Thu Hồng đến cơ quan muộn hơn thường lệ. Cô mặc váy hoa màu sẫm, giày đen cao gót, áo sơ mi trắng tay dài, khoác chiếc túi xách nhỏ bên vai, lặng lẽ dắt xe vào nhà xe. Cô thoăn thoắt đẩy cửa bước vào. Trong căn phòng rộng,

mát rượi với máy điều hòa đặt bên tường, bốn năm chiếc bàn kê mỗi chiếc một góc. Một người đang cầm điện thoại, vừa nói vừa cười. Hai cô gái ngồi ở bàn khác đang đọc chung một tờ báo.

Thu Hồng ngồi vào bàn, giọng oang oang:

- Hôm nay phòng mình nghiêm quá. Nặng nề như đang xét lên lương.
- Lại đây tao bảo. Đây, thằng chồng trăm năm không cưới của mày đây này. Một cô quăng tờ báo lên bàn Thu Hồng, chỉ vào tin ở góc cuối trang nhất “Vô trách nhiệm với người bệnh, một sản phụ đã chết oan uổng”. Bài báo tóm tắt trường hợp chết của bà Tiến Đạt ở phòng mạch tư của bác sĩ Vũ Hải. Thu Hồng đọc xong, tái mặt, ngồi hai tay chống cằm. Vẫn tiếng cô bạn:
- Nghe nói mày với lão phăng nhau mấy tháng nay rồi cơ mà. Nó bỏ mày, nó cho mày ăn bọp tai mà mày cứ tơ tưởng đến nó. Lạ quá. Tao cũng không hiểu nổi mày nữa.

Một chị đã lớn tuổi hơn, bước lại bên cạnh Thu Hồng, nói trống không:

- Chị đái các cô cháu cả phê bằng tiền nhuận bút bài phóng sự mới đăng bên tờ “Hàng không” hôm qua. Hồng, em xuống uống cà phê với chị. Từ từ rồi tính. Chết người là đụng đến pháp luật, cậu chàng đóc tờ của em phải ngồi gỡ lịch nhà đá là cái chắc. Thôi em ơi, quên của đó đi là vừa. Giờ chính là lúc em đặt dấu chấm hết với gã sở Khanh ấy rồi đấy.

Giọng Thu Hồng buồn rầu:

- Các chị xuống trước đi, em xuống sau.

Mọi người bước ra khỏi phòng, tiếng guốc khua lạo xạo trên nền nhà. Còn lại một mình Thu Hồng, cô dán mắt vào tờ báo, đọc đi đọc lại mấy lần mẩu tin về Vũ Hải. Cô choáng váng như người không trọng lượng, những dòng chữ nhòa nhạt trước mắt. Cô đứng dậy cố gắng bước đến bên máy điện thoại, ấn số gọi xuống bệnh viện của ông Vũ Thịnh. Tiếng ông Vũ Thịnh đầu dây run rẩy, lo lắng:

- Sao có chuyện tày trời đến thế kia à? Cháu xuống đi, bác cần có cháu lúc này.

Thu Hồng xuống gác, bước vào quán cà phê đối diện tòa soạn. Quán cà phê nép dưới những vòm cây lúp xúp, chỉ cao quá đầu người trong khu vườn nhỏ trước một tòa biệt thự. Ngồi trong quán phần lớn là phóng viên của mấy tòa báo gần đó. Họ tạt vào uống ly cà phê, nhâm nhi chút yên lặng trong trẻo của buổi sáng rồi sau đó lại chạy đôn chạy đáo đi khắp ngả trong thành phố. Thu Hồng không tâm tưởng nào để uống cà phê, nói với chị lớn tuổi, có lẽ là sếp phụ trách cô:

- Đây em gửi chị bài của hai số tới. Chị nói với họa sĩ cho em một dòng sông với con đò nhỏ cho bài thơ “Tiễn anh” này nhé. Còn em xin chị nghỉ phép một vài ngày, buổi sáng em sẽ tạt qua đây, có gì em đưa về nhà làm vào buổi tối.

Mọi người nhìn Thu Hồng vẻ ái ngại. Một cô bạn nâng ly cà phê ngang miệng, giọng chanh chua:

- Mày rõ dở hơi. Việc quái gì mà buồn. Mày có yêu nó nữa đâu mà lo lắng. Nói thật, buồn nó mau tàn phai sắc đẹp, cô em ạ.

Chị chủ xị kéo Thu Hồng ra một góc:

- Kệ chúng nó. Chị biết em đang buồn. Em cứ nghỉ đi. Ý em bây giờ tính sao?

- Em phải xuống chỗ bố anh Hải. Chuyện anh Hải coi như vô phương cứu chữa. Bố anh bị bệnh tim, sợ lắm cơ chị ạ.

- Chị dặn em chuyện này. Em phải đến ngay nhà ông Tiến Đạt xem ma chay thế nào. Em phải tìm cách an ủi ông ấy. Một người chết không chừng hai ba người chết theo. Trong lúc này, công tác tâm lý quan trọng lắm.

- Thôi, em đi đây.

Cuộc gặp mặt của Thu Hồng và giáo sư Vũ Thịnh diễn ra trong không khí ảm đạm. Thu Hồng đưa tờ báo cho ông xem, ông không nói được gì, chỉ thở dài thườn thượt. Trán ông nhú lại, mắt chớp chớp, hai tay run run. Im lặng kéo dài. Cuối cùng, Thu Hồng lên tiếng:

- Có lẽ cháu phải đến nhà ông Tiến Đạt.

Ông Vũ Thịnh vẻ mặt ủ rũ, nghĩ ngợi một lúc rồi nói với Thu Hồng:

- Cháu nói đúng đấy. Bây giờ cháu đến ngay nhà ông Tiến Đạt. Mọi tổn phí ma chay, cháu nói với ông ấy, bác sẽ chịu cả. Nhưng cháu phải chọn lời mà nói cho khéo đấy nhé.

- Vâng, cháu cũng nghĩ thế.

- Đây, cháu cứ cầm tạm ít tiền. Nhớ thật là tế nhị, cháu ạ. Ông Tiến Đạt nghe nói cũng là người khí khái và trực tính lắm. Cháu phải thật mềm mỏng.

- Thưa bác, cháu sẽ cố gắng. Nhưng bác cũng đừng tỏ ra giận dữ hay bức tức gì với anh Hải lúc này cơ. Cháu van bác!

Ông Vũ Thịnh gượng cười:

- Còn mắng mỏ gì lúc này nữa. Chuyện của nó phải để pháp luật nói chuyện. Bác hết cách dạy dỗ nó rồi.

Thu Hồng buồn rầu cúi đầu chào ông Vũ Thịnh, phóng như bay vào trung tâm thành phố.

Trước cửa nhà ông Tiến Đạt, rạp đã dựng lên, chắn một khúc vỉa hè. Kèn đám ma chốc chốc lại vang lên làm không khí thêm buồn tẻ. Những bức trướng của người đến viếng chữ trắng trên nền đen treo kín hai bên tường nhà “Thiên thu vĩnh biệt”, “Tiên cảnh nhân du”, “Kính viếng linh hồn”. Phía đầu quan tài là ảnh bà Tiến Đạt phóng to đặt dưới bức trướng có hai chữ “cương thường”. Những ngọn nến cháy bập bùng trên chiếc quan tài sơn màu nâu đậm. Ông Tiến Đạt mặc quần áo vải xô, chít khăn trắng, đứng một góc, lạy đáp lễ khi có ai đó đến viếng, thắp hương và lạy trước vong linh bà

Tiến Đạt. Hai đứa con còn nhỏ, đầu chít khăn tang đứng sau lưng bố, trông thật tội nghiệp.

Thu Hồng dừng xe trên vỉa hè của một người hàng xóm cạnh nhà của ông Tiến Đạt, bước vào với mấy nén nhang và một bó huệ trên tay. Bên một chiếc bàn dành cho khách, mấy người đàn ông mặc comple đen, đầu chít khăn trắng đang nói với ông khách vừa vào lạy bà Tiến Đạt trở ra. Tiếng một người còn trẻ để ria mép đầy tức giận:

- Nói thật với bác, kỳ này phải cho thằng Hải một xương!

Người đàn ông kia đổ chén nước, từ tốn:

- Tôi nghe nói tay Hải này giỏi lắm kia mà.

- Giỏi nhưng vô trách nhiệm. Tôi cứ hỏi bác, đưa bà chị tôi vào bệnh viện từ đầu phòng có chết không? Lại con mẹ họ sinh Hoàng Cúc nữa. Đã hai lần chị tôi phải mổ trong bệnh viện, nói vô phép bác, hai cái sẹo to tướng trên bụng mà không nhìn thấy à? Quân bất lương. Quân ấy chỉ có tiền là trên hết. Thế mà cũng leo lẻo “Lương y như từ mẫu”!

- Thật cũng không may cho chị Đạt. Cũng tại cái số nữa chú ạ.

- Số với chả phận. Phen này phải cho chúng nó đi tù.

Thu Hồng choáng váng với câu chuyện của hai người vừa trao đổi. Cô nhẹ nhàng đặt nhang và hoa bên cạnh linh cữu bà Tiến Đạt, chấp tay vái ba vái.

- Lúc ấy gần trưa, người đến viếng đã vắng, ông Tiến Đạt bước ra ngồi xuống tiếp khách. Hai đứa con ông, Thủy Ly và Thủy Tiên, mặc quần áo vải xô, chít khăn trắng đang ở trong vòng tay của Thu Hồng. Ngay từ lúc mới đến, Thu Hồng đã làm quen được với Thủy Ly, Thủy Tiên. Mỗi đứa nhận từ tay Thu Hồng gói quà nhỏ, miệng líu ríu:

- Cháu cảm ơn cô.

Trong phút bàng hoàng, trống vắng của căn nhà vắng con mắt mẹ, Thu Hồng dễ dàng chiếm được cảm tình của hai đứa nhỏ. Cô bế Thủy Tiên vào lòng, ngồi đối diện với ông Tiến Đạt. Ông Tiến Đạt mắt sâu, mi trên sưng mọng, hai gò má nhô lên, tay đưa ly đặt trước mặt Thu Hồng:

- Dạ. Mời cô.

- Vâng, bác để mặc cháu.

Ông Tiến Đạt chưa gặp Thu Hồng lần nào, vẻ ngạc nhiên, chau mày suy nghĩ, cố nhớ ra người ngồi trước mặt mình là ai. Thu Hồng vào chuyện trước:

- Cháu xin chia buồn cùng bác và gia đình. Thật không biết nói thế nào để chia sẻ với bác lúc này...

- Cũng là cái rủi, cô ạ. Tôi đưa nhà tôi xuống bệnh viện, bác Hải nghỉ trực. Người ta mách bác ấy đã có phòng mạch riêng, lên đó có gì bác Hải bác ấy giúp cho. Ngờ đâu bác Hải đi chơi cả ngày, công việc phó mặc cho bà Hoàng Cúc. Bác ấy có ở nhà thì đâu đến nổi.

- Qua câu nói của ông Tiến Đạt, Thu Hồng hiểu được tâm trạng của ông lúc này. Trách nhiệm gây ra cái chết cho vợ ông không phi là Vũ Hải mà chính là bà Hoàng Cúc. Nhưng Vũ Hải đứng tên mở phòng mạch, là người phi chịu trách nhiệm trước pháp luật. Thu Hồng thoáng nghĩ, có thể tách đôi vấn đề:

- Cháu cũng nghĩ như bác. Có anh Hải ở nhà mọi chuyện đã khác. Tính anh Hải nông nổi, ham vui nhưng đã bắt tay vào việc là làm hết mình, cẩn thận và chu đáo lắm. Nhưng anh ấy lại bốc đồng như nghệ sĩ. Thích thì làm, không thì thôi. Khổ thế đấy.

- Cô nói phải. Ai chứ nhà tôi đang chịu ơn anh Hải. Đấy, cháu Thủy Tiên trong tay cô và cháu Thủy Ly đây này - vừa nói ông vừa kéo Thủy Ly vào lòng - đều do bác Hải mở cứu sống. Bác ấy còn bảo đừng đẻ nữa, tại tôi không nghe.

Thu Hồng im lặng, thấy chiều hướng câu chuyện thuận lợi cho Vũ Hải. Ông Tiến Đạt thâm tâm chỉ trách anh một phần, còn lại dồn oán hận lên đầu bà Hoàng Cúc:

- Cái bà Hoàng Cúc thật liều lĩnh. Không gii quyết được thì gửi ngay người ta xuống bệnh viện. Chủ quan coi thường. Ý thế có anh Hải. Nhà bác Hải mà cứ phó mặc cho con mụ ấy sớm muộn gì cũng ra tòa.

Đến lúc này, Thu Hồng thấy đã đến lúc xuất đầu lộ diện. Cô đứng dậy, hai tay chắp vào nhau, lễ phép thưa:

- Cháu xin thưa với bác, cháu đến đây là thay mặt giáo sư Vũ Thịnh, bố anh Hải thấp nén nhang trước vong hồn bác gái. Bác ấy đau không xuống được, xin xuống thăm sau.

Ông Tiến Đạt cảm động:

- Ôi, thế sao. Tôi cũng đã gặp cụ và cũng đang là bệnh nhân của cụ.

Ở bên ngoài lại có một người cầm hoa huệ bước vào. Thu Hồng thoáng nhận ra đó là Vũ Hải, cô đứng lên từ biệt ông Tiến Đạt, đi sang ng khác, tránh gặp mặt Vũ Hải.

Ông Tiến Đạt bước ra đón, ôm chầm lấy Vũ Hải:

- Bác Hải ơi!

Vũ Hải sượng sùng cúi mặt, tê dại trước những tiếng nấc xé lòng của ông Tiến Đạt. Tiếng khóc của người đàn ông nghe nặng và đau như tiếng sét đánh vào buổi trời quang mây tạnh.

Lời Thề Hippocrate

Chương 16

Gia đình ông Vũ Thịnh đã trải qua những ngày căng thẳng nhất. Không thấy ông ra vườn cắt tỉa những cành hoa buổi sớm. Mấy khóm hồng hoa nở đã tàn, cánh hoa ri đầy mặt đất, những cánh còn lại đã ngả màu trên chiếc đài khô nhụy. Ông không cạo râu, để những sợi râu sợi bạc sợi đen mọc tua tủa trên chiếc cằm nhọn mà mấy lâu nay ông ăn uống thất thường, má tóp lại làm chiếc cằm nhọn thêm. Và những lúc mệt mỏi quá sức, ông thường hai tay ôm ngực, tay vói lên chiếc hộp nhỏ để ngay đầu giường lấy ra mấy viên thuốc dẫn mạch vành, nhẹ nhàng đặt xuống dưới lưỡi. Ông cảm nhận được sức vóc nhỏ nhoi của tuổi xế chiều, chạng vạng bóng hoàng hôn. Lòng canh cánh với những việc chưa làm. Nỗi lo về chuyện của Vũ Hải làm ông gầy sọp.

Vũ Hải cũng nằm lì ở nhà, cơm nước bữa ăn bữa không. Từ khi biến cố xảy ra ở phòng mạch tư, Vũ Hải thường tránh mặt bố. Không khí trong nhà im lặng, nặng nề, bố con ông không nói với nhau nửa lời.

Buổi sáng ngày thứ ba sau khi bà Tiến Đạt mất, Thu Hồng đến nhà ông Vũ Thịnh từ sáng sớm. Cánh cổng sắt vẫn im ỉm đóng, cửa ra vào phòng khách cũng không mở. Nghe tiếng chuông, đứa cháu gái ông bước ra mở cửa.

Giọng nói oang oang:

- Chị ơi, cả nhà đều ốm, cơm nước không ai ăn. Em định chạy xuống nhà chị.

Thu Hồng không trả lời, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nháo nhác của đứa bé gái. Mãi sau, cô mới gượng nở một nụ cười, trấn an đứa bé:

- Thôi, rồi đâu vào đó em à. Em vào nói với bác, có chị đến thăm.

Cánh cửa phòng khách nặng nề mở. Thu Hồng ngồi vào chiếc ghế salon, mắt nhìn quanh. Tự nhiên, cô đứng dậy, bước sang căn phòng nhỏ bên cạnh, nơi thờ bà Vũ Thịnh. Trên bàn thờ, tàn hương rơi trắng thành một lớp bụi dày, lư hương chỉ chít chân hương. Tàn hương còn mới, hình như nén hương vừa được thắp đêm qua. Thu Hồng vặn to chiếc đèn dầu được hãm lại như hạt đỗ, thắp một nén hương. Khói hương thơm thông tỏa vào không gian, Thu Hồng chấp tay lên đầu, lạy ba lạy.

Ông Vũ Thịnh đầu tóc rối bù, mặc chiếc quần pijama và chiếc áo sơ mi dài tay nhăn nheo chưa kịp ủi. Cách ăn mặc ấy ít thấy ở ông trong những ngày thường. Khuôn mặt ông mệt mỏi, những nếp nhăn hằn sâu, nhăn nheo hình nan quạt phía đuôi mắt. Ông nhếch mép cười, nụ cười thiếu náo khi nhìn thấy Thu Hồng vừa bước ra khỏi phòng thờ.

- Thưa bác, bác mệt lắm không? Giọng Thu Hồng nhỏ và lắng.

Ông Vũ Thịnh:

- Già rồi lại đâm lẩm bệnh. Cái mạch vành của bác thỉnh thoảng lại hành. Mình làm việc với anh tim mạch, biết đâu lại chết vì nó. Dao sắc không gọt

được chuỗi, cổ nhân nói có sai đâu.

- Cháu xin bác đừng nghĩ ngợi nhiều.

- Không nghĩ sao được hở cháu. Ông Vũ Thịnh vừa nói vừa đưa tay chỉ vào chiếc ghế salon đối diện. Cháu ngồi!

- Thưa bác, cháu đến sớm thế này báo cho bác một tin, cốt để bác yên tâm.

- Cháu bao giờ cũng làm bác cảm động với những việc bất ngờ. Sau việc làm của thằng Hải, bác như người quẩn trí. Nay mai nó đi tù, bác không biết phải sống sao đây. Thành ra mấy đêm nay bác không ngủ được.

Thu Hồng mở túi xách lấy ra tập giấy. Những ngón tay thon nhỏ của cô lật nhanh từng trang, rút ra một tờ giấy đã được đánh máy. Cô trao tờ giấy cho ông Vũ Thịnh:

- Thưa bác, đây là đơn của ông Tiến Đạt gửi cho cơ quan chức năng, xin bãi nại cho anh Hải.

Ông Vũ Thịnh giương mục kính, mắt chăm chú đọc những dòng chữ trên tờ giấy. Đoạn ông bỏ kính, đặt tờ giấy lên bàn nhìn Thu Hồng với ánh mắt dò hỏi. Thu Hồng nói tiếp:

- Mấy ngày qua, ngày nào cháu cũng có mặt ở nhà ông Tiến Đạt. Trong câu chuyện, cháu thấy ông Tiến Đạt không phải là người cố chấp. Chỉ có mấy người em của bà Tiến Đạt là kiên quyết viết đơn kiện. Cháu cũng nghĩ chuyện đền bù vật chất là chuyện phụ nhưng cần thiết, vài chục triệu không đổi được một con người. Chiều hôm kia ở ngoài nghĩa địa, cháu đã thăm dò ông Tiến Đạt và biết quan điểm của ông ta rất đúng mực. Ông sẽ không kiện anh Hải.

- Bác cũng không ngờ ông Tiến Đạt lại làm như vậy.

- Vâng, thì cháu cũng nghĩ thế. Nghe đâu người nhà của bà Đạt đang làm việc bên Viện kiểm sát quyết làm cho ra nhẽ. Họ nói nhân chuyện này làm gương cho những người thầy thuốc khác. Ông Tiến Đạt khăng khăng giữ quan điểm, không kiện tụng gì cả. Ông nói nêu kiện mà bà Tiến Đạt sống lại, ông sẽ viết ngàn lá đơn chứ không phải một. Đằng này, ông cho rằng anh Hải không cố ý, chẳng qua là sự rủi ro.

- Không mấy người nghĩ được và làm được như ông Tiến Đạt đâu cháu ạ. Bác nghĩ dù ông ta không viết đơn kiện, thằng Hải nhà bác cũng nên tự nguyện ngồi tù.

Giọng ông Vũ Thịnh run run và lạc đi. Khuôn mặt ông nhợt nhạt, da xanh tái, trông ông như vừa trải qua một trận đau thập tử nhất sinh.

Bên ngoài, Vũ Hải dắt xe ra, mắt liếc nhanh vào phòng khách rồi nổ máy ra cổng. Ông Vũ Thịnh vẫn rầu rầu:

- Cháu xem, làm được trong nghề y thật khó. Cái tâm phải trên hết. Có cái tâm phải có kèm cái tài. Dốt nát cũng giết người. Vô tâm cũng giết người. Thu Hồng mỉm cười, đồng tình:

- Vâng, nghề nào cũng vậy, bác ạ. Ngành y lại hệ trọng hơn vì gắn với tính mạng con người. Thầy thuốc trước hết cũng phải âm bụng mới toàn tâm lo sức khỏe cho người khác được. Cháu thấy nhiều người thầy thuốc tội lắm, lương thấp mà vẫn tận tâm. Thật như gạo trên sàng. Nhưng người vô tâm thì nhiều quá. Bác sĩ khám bệnh rồi bán thuốc luôn ở nhà. Dược sĩ không trực tiếp bán thuốc mà cho thuê bằng, để cho người mù tịt về dược bán thuốc. Có đơn cũng bán, không đơn cũng bán. Thuốc độc cũng bán, thuốc thường cũng bán. Vô lý quá!

Có bao nhiêu chuyện ngang trái mà ngành y chưa giải quyết được. Bộ Y tế cũng đã có nhiều thông tư, chỉ thị để củng cố việc hành nghề tư nhân. Đâu vẫn hoàn đâu. Hành nghề tư nhân mà có lương tâm vẫn rất cần cho xã hội. Đằng này, nhiều thầy thuốc giàu lên một cách khó hiểu. Họ sử dụng tài năng để moi tiền từ những người nghèo một cách quá đáng.

Ông Vũ Thịnh đang nói bỗng ngừng lại. Phía trước cổng, một chiếc xe hi vừa tắt máy. Người đứng trước cổng là bà Tú Vân và ông Thắng. Thu Hồng vội bước ra, giọng cô xởi lởi:

- Dạ, cháu mời cô, mời bác vào.

Bà Tú Vân bước vội trên con đường lát sỏi, đưa tay khoác lên vai Thu Hồng, giọng bà đầy lo âu:

- Cô biết, cháu vất vả với chuyện thằng Hải. Bác Thịnh có nhà không?

- Bác ấy hơi mệt. Anh Hải cũng vừa đi vắng.

Thằng này láo thật. Không ở nhà mà lo chuyện này còn bỏ đi đâu. Giọng bà bực bội.

Ông Vũ Thịnh bước ra bậc tam cấp trước thềm nhà, nghiêng đầu chào bà Tú Vân và ông Thắng:

- Chị và anh Thắng đến thật đúng lúc. Ta vào nhà đi.

Mọi người đã ngồi yên chỗ. Cô cháu gái ông Vũ Thịnh rót nước trà từ một chiếc ấm sứ Hải Dương vào ba cốc nhỏ đặt trước mặt ba người. Bà Tú Vân vào chuyện:

- Gay đây anh Thịnh ạ. Chuyện thằng Hải đang âm cả lên, cả thành phố biết. Trên Sở cũng đã điện xuống yêu cầu tôi làm bản tường trình. Nghe nói người nhà bệnh nhân đã gửi đn lên Việt Kiểm sát. Chỗ thân tình, tôi muốn bàn với anh cách giải quyết.

- Cám n chị. - Ông Vũ Thịnh đẩy tờ đn bãi nại của ông Tiến Đạt đang để trên bàn sang phía bà Tú Vân. - Bước đầu là tạm ổn. Nhưng tôi không lấy thế làm mừng. Ông Tiến Đạt vì chuyện thằng Hải mà phải chịu đau lòng, chuyện ấy lại không xử bằng lý. Xử bằng tình mới mệt, chị ạ.

Bà Tú Vân cầm tờ đn trên tay rồi trao cho ông Thắng. Xem xong, ông hỏi giật ông Vũ Thịnh:

- Thế này là thế nào? Ai viết đn này?

Thu Hồng chen vào:

- Dạ, ông Tiến Đạt viết. Tối qua cháu vừa đến nhà ông ấy. Bên phía nhà bà Đạt, mấy người em, nghe đâu cả chú bà Đạt bên Viện Kiểm sát đề nghị phải xử theo luật, đề nghị tước bằng và truy cứu trách nhiệm hình sự. Ông Tiến Đạt kiên quyết phản đối, ông ấy bảo, đây là chuyện rủi ro đối với anh Hải. Nếu anh Hải ở nhà đã không có chuyện gì.

Bà Tú Vân chau mày:

- Nhận được chỉ thị của Sở, lãnh đạo bệnh viện đã họp. Trước hết, thằng Hải phải làm bản tường trình. Lỗi của nó là trăm phần trăm. Dù nó không gây nên cái chết của bà Tiến Đạt nó vẫn phải chịu trách nhiệm. Tôi cũng đang chờ những khả năng xấu nhất sẽ xảy ra. Ngờ đâu có lá đn này.

Ông Thắng lạnh lùng:

- Hậu quả những việc sẽ xảy ra đúng như chúng tôi dự đoán. Tôi và chị Vân cũng có thiếu sót với anh...

Ông Vũ Thịnh đưa tay vuốt mái tóc rồi bù, nhấp một ngụm nước trà đang bốc khói, chậm rãi nói:

- Cũng may là ông Tiến Đạt có biết tôi. Ông ấy là người có học và biết nghĩ. Thà ông ấy cứ kiện để pháp luật nói chuyện với thằng Hải, như vậy lại dễ hn. Đằng này, ông ấy đặt bố con tôi vào tình huống rất khó xử.

- Cháu có mặt từ hôm đầu tiên xảy ra sự việc - Thu Hồng nói. - Cháu hiểu, ông Tiến Đạt ngoài việc chịu nỗi đau mất vợ còn chịu thêm sức ép gia đình bên vợ. Ông ấy nói nhỏ với cháu, ông ấy không muốn đẩy anh Hải vào đường cùng, vào cảnh tù tội. Anh Hải đang cần cho nhiều người bệnh khác. Có điều: ông ấy băn khoăn mới nói ra điều này: anh Hải phải tu chí, phải sửa đổi cách làm việc của mình.

Bà Tú Vân dẫn giọng khi Thu Hồng vừa dứt lời:

- Thằng này phải trị. Chỗ trong nhà tôi cũng coi nó như con cháu mình, tôi xin thưa với anh như vậy. Anh có giận tôi cũng phải tiến hành kiểm điểm, kỷ luật nó. Làm như vậy là để giữ nó cho anh và giữ cho nhiều người khác.

Không nghiêm thì ngành y thành chợ.

Ông Vũ Thịnh gật đầu:

- Vâng, chị cứ làm. Con tôi nhưng nhân viên của chị. Chị và anh Thắng đừng nề nang gì cả. Từ ngày nhà tôi mất đi, tôi đã buông lỏng nó. Bây giờ thì hư hỏng. Tre già không uốn được. Chị cứ làm đi, làm đi, đừng ngại gì cả. Ông Vũ Thịnh nói một hi như trút được nỗi bức dọc của mình.

Bà Tú Vân trầm ngâm, vân vê tờ đn bãi nại của ông Tiến Đạt:

- Bây giờ có đn bãi nại, chúng tôi cũng không có c sở để kỷ luật nó. án tại hồ s. Việc này lại không thể bỏ qua được. Tôi muốn nhân việc này thức tỉnh lương tâm nó, đưa nó về con đường làm ăn đúng đắn. Bên đứng sự lại tha cho nó, khó thật.

Thu Hồng:

- Cháu nghĩ, ý kiến của cô hoàn toàn xác đáng và cần thiết. Là bạn của anh ấy, cháu đã nhiều lần to nhỏ góp ý, nào anh ấy có nghe đâu. Cả bác Thịnh cũng đã nhiều lần nhắc nhở, anh Hải đều bỏ ngoài tai. Bây giờ thì hậu quả khôn lường, cũng may mà ông Tiến Đạt còn nghĩ tình anh Hải đã hai lần mỗ cho bà Đạt, chứ không thì cũng gay go. Cháu rất thung anh Hải, chính vì thế, cháu xin cô có hình thức kỷ luật thích đáng đối với anh ấy.

- Nhưng làm thế nào để kỷ luật? Ông Thắng nhìn ông Vũ Thịnh rồi quay sang nhìn Thu Hồng. Các cơ quan pháp luật đã nhận được đơn bãi nại của ông Tiến Đạt. Đây, đơn đây này - ông đưa tay trao lá đơn bãi nại cho ông Vũ Thịnh. - Chỗ tôi chỉ là cơ quan hành chính, với lại, bệnh nhân tử vong trên taxi trên đường đến bệnh viện. Nếu có đơn bãi nại, thằng Hải coi như trắng án. Nó chôi bay đi cũng không ai làm gì được nó. Coi như hòa!

Ông Vũ Thịnh đưa ra nhận xét:

- Mấy hôm nay, thằng Hải thật sự hối hận. Người nhà bên bà Hoàng Cúc có sang mấy lần. Họ gặp tôi và nói, họ sẽ chạy cho thằng Hải trắng án. Tôi thì tôi không tin vào việc làm của họ. Tờ đơn bãi nại của ông Tiến Đạt không phải do họ tác động mà có. Tôi cũng xin chị đứng ở góc độ công lý để xem xét: thằng Hải có tội hay không có tội.

Bà Tú Vân:

- Thằng Hải có lỗi, điều đó ai cũng khẳng định được. Nhưng nó là đứa chuyên môn giỏi. Chúng ta phải làm thế nào để vẫn giữ được nó, vẫn khuyến khích được nó. Khó là thế.

Thu Hồng bỏ tờ đơn bãi nại vào cặp, nghiêng người sang phía bà Tú Vân nói nhỏ đủ để bà nghe:

- Cháu xin cô cứng rắn với anh Hải. Còn chứng cứ để xét kỷ luật của anh Hải thì rất dễ. Cháu sẽ trao đổi với ông Tiến Đạt viết một lá đơn khác gửi cô. Lá đơn đó trình bày sự việc đã xảy ra, đề nghị bệnh viện xem xét lại tư cách đứng tên phòng mạch tư của anh Hải. Nếu cần thiết đề nghị Sở rút giấy phép hành nghề.

Thu Hồng chột ngừng lại:

- Nhưng cô hiểu giúp cho cháu, cháu làm vậy không phải là để hại anh Hải. Cháu làm vậy cốt để anh có dịp suy nghĩ lại những việc mình làm.

Tú Vân cũng nghiêng người, rỉ vào tai Thu Hồng:

- Đây, phải làm như cách của cháu. Cháu phải xúc tiến nhanh để cô làm việc cho có hiệu quả. Để lâu, cứ trâu hóa bùn, cháu ạ.

Bên ngoài, Vũ Hải đang phóng xe vào cổng. Mặt anh đỏ gay, hình như vừa mới uống rượu ở đâu về. Vũ Hải bước lên tam cấp vào phòng khách, cúi đầu chào bà Tú Vân và ông Thắng:

- Cháu chào cô, chào bác!

Bà Tú Vân lạnh lùng:

- Mày uống ở đâu mà mặt đỏ gay lên thế? Uống rượu trong lúc này là không nên đâu, cháu ạ.

Thu Hồng đứng dậy bước ra phía cửa xin phép ông Vũ Thịnh và bà Tú Vân ra về. Chợt Vũ Hải bước lại phía cô, chỉ tay vào mặt:

- Cô còn đến đây làm gì? Tôi không muốn nhìn thấy cô trong nhà tôi.

Thu Hồng đỏ mặt, đầu hi cúi, một tay giữ chiếc túi xách, một tay cầm chìa khóa xe máy. Ông Vũ Thịnh nói như quát vào mặt Vũ Hải:

- Mày bước đi. Không biết ngượng!

Ông quay lại phía Thu Hồng:

- Thôi, cháu đừng chấp nó làm gì.

Bà Tú Vân xiết chặt tay Thu Hồng:

- Thôi, cứ thế cháu nhé. Có gì phen cho cô.

Thu Hồng chậm rãi bước xuống tam cấp. Bà Tú Vân nhìn thẳng vào mặt Vũ Hải:

- Bỏ cái thói vũ phu ấy đi, cháu ạ. Cháu còn phải cảm ơn nó mới phải.

Vũ Hải vùng vằng bỏ xuống nhà dưới, buông một câu không mấy nhã nhặn:

- Cháu xin lỗi cô. Chẳng ơn huệ gì với cái của nợ ấy.

Ông Vũ Thịnh lắc đầu, buồn bã:

- Vẫn thói nào tật ấy.

Rồi ông bước theo hai người đồng nghiệp già của mình. Nét mặt ông đượm buồn, ông đưa bàn tay lạnh giá bắt tay từ biệt bà Tú Vân và ông Thắng.

Lời Thề Hippocrate

Chương 17

Ông Tiến Đạt đã trở lại với công việc buôn bán, làm ăn hàng ngày. Chỉ có khuôn mặt ông nom gầy đi, vầng trán cao lưa thưa vài sợi tóc. Đôi mắt ông trở nên chậm chạp, u buồn. Bên trái túi áo ngực, ông đeo một tấm băng tang màu đen bằng mica hình quả trám được cài lên phía trước trái tim. Bàn thờ bà Tiến Đạt được kê lùi vào phía trong ngay chính căn phòng sang trọng nhất của ngôi nhà ba tầng giữa đường phố chính, được ngăn cách với bộ salon tiếp khách bằng một tấm màn che trắng mỏng.

Một buổi sáng, ông vừa thấp xong nén nhang và thay hai bình hoa huệ đã tàn trên bàn thờ của bà, người em kề bà Tiến Đạt phanh két chiếc Dream trước nhà. Từ ngoài cửa, y đã tỏ vẻ bức dọc bằng câu nói giận dữ thay cho chào hỏi :

- Anh làm thế là không được. Tại sao anh viết đơn bãi nại cho tay Hải mà

không bàn qua với gia đình?

- Cậu cứ ngồi xuống đây đã nào. - Giọng ông Tiến Đạt từ tốn. - Cậu hãy cho tôi hỏi: nếu tôi viết đơn kiện anh Hải, có đề nghị bắt bỏ anh Hải để thế mạng cho chị, phỏng có ích gì? Chị cậu có sống lại không? Huống hồ việc này xảy ra lại không phải do anh Hải. Anh Hải chỉ là người chịu trách nhiệm liên đới.

- Anh mù mị đi rồi. Đây, bản photo lá đơn anh gửi sang Viện kiểm sát, bác Tư vừa đưa lại cho em đêm qua đây này. Có phải lời lẽ của anh không? Có phải chữ ký của anh không?

Ông Tiến Đạt bình tĩnh:

- Vâng, tôi viết.

Người em trai của bà Tiến Đạt đập mạnh tay lên bàn, làm nước trong mấy chén trà tung tóe trên sàn nhà, nức lên thảm thiết:

- Người ta giết chị tôi, giờ anh lại giết thêm lần nữa. Y gục đầu lên thành ghế khóc thành tiếng ô hô, ai oán.

Ông Tiến Đạt vẫn ngồi trăn trăn, để cho người em vợ lòng lộn trong cơn đau mất người chị gái và nổi tức giận người anh rể vô tâm. Hai tình cảm buồn giận xảy ra cùng lúc trong một con người, làm y trở nên đờ đẫn, mặt nghếch đi, nước mắt chảy ròng ròng làm ướt cả ngực áo sơ mi. Y lần từng bước đến trước bàn thờ, nước mắt vẫn lưng tròng, tay run run châm lửa vào nén hương, lạy mấy lạy trước ảnh bà Tiến Đạt:

- Chị ơi là chị ơi...!

Hai đứa bé Thủy Ly, Thủy Tiên đang chơi trên lầu, nghe tiếng khóc vội chạy xuống, đứng nép vào người bố. Ông Tiến Đạt hai môi cắn chặt, bước tới đỡ người em vợ ngồi xuống:

- Cậu từ từ rồi tôi sẽ tính.

Y vẫn méo máo, giọng hơi dịu xuống:

- Chị tôi chết cỏ đã xanh mướt mà giờ anh bảo từ từ để tính. Tôi xin nói với anh, tính mạng của chị tôi không thể tính bằng tiền. Trăm triệu, trăm tỉ cũng không mua nổi. Xin nhớ cho như vậy. Họ hàng nhà tôi không cần tiền, chúng tôi cần người...

Giọng y cao dần, khuôn mặt bừng đỏ, hai mắt long sòng sọc như lửa, càng nói giọng y càng to, càng dữ tợn. ông Tiến Đạt luống cuống. Kỳ thực qua Thu Hồng, ông được biết gia đình ông Vũ Thịnh sẽ bù đắp cho sự mất mát của ông ba mươi triệu. Đó không phải là cái giá cho một con người, bởi ông biết bên gia đình vợ ông rất khá giả. Ông cũng biết, ông Vũ Thịnh là một trí thức thanh bạch, sống chủ yếu dựa vào đồng lương, khoản tiền đó là một khoản tiền lớn, có lẽ ông đã chắt bóp, dành dụm gần suốt cả đời người. Vì thế, khi Thu Hồng đưa ra ý định của ông Vũ Thịnh về việc ông muốn đóng góp cho việc mất mát này, ông Tiến Đạt lúc đầu gạt đi. Ông bảo, không ai

ngờ được rủi ro, không ai muốn giết người. Nay sự việc đã tang thương như vậy, hãy để cho hương hồn bà Tiến Đạt đừng bị khuấy đảo. Ông cảm ơn ông Vũ Thịnh và xin không nhận khoản tiền đó. Thu Hồng phải phân tích, khoản tiền đó chỉ là một phần nhỏ góp vào việc nuôi hai cháu Thủy Ly, Thủy Tiên khôn lớn. Đó cũng là thành tâm của ông Vũ Thịnh trước những lỗi lầm của con trai mình.

Ông Tiến Đạt vẫn từ tốn với người em vợ:

- Tôi xin cậu bình tĩnh, đừng làm tôi rối ruột. Vừa rồi ông Vũ Thịnh có nhã ý đóng góp một khoản tiền để nuôi hai cháu. Tôi cũng không phải vì món tiền ấy mà viết đơn bãi nại. Tôi muốn, khi một người đã mất đi, không nên làm cho người khác chết theo và càng không nên làm cho họ chết dần chết mòn bằng sự trả đũa của người khác. Không phải cứ sát nhân giả tử. Họ có tội phải cho họ một cơ may chuộc tội. Đáng này, anh Hải đang là ân nhân của tôi. Tôi không thể làm khác được!

Người em vợ sau một cơn xúc động đã dịu đi nhưng vẫn còn cay cú nhìn chằm chằm vào mặt ông Tiến Đạt:

- Anh nhu nhược lắm. Nói thật, cái tay Hải ấy nếu anh không kiện cho tróc vẩy người khác cũng sẽ kiện. Phải trừ khử những kẻ sát nhân ấy đi, anh hiểu chưa? Y vừa nói vừa bước vội ra khỏi nhà ông Tiến Đạt.

Vũ Hải ăn mặc xộc xệch, quần jean áo pull đã cũ dừng lại trước nhà bà Hoàng Cúc. Ngôi nhà im lìm, cánh cửa sắt chỉ hé mở một không nhỏ, mỗi khi có người vào ra phải đẩy. Vũ Hải đưa tay đẩy cửa, nghiêng người lách vào nhà, đã thấy bà Hoàng Cúc bước ra trong bộ đồ xoàng xĩnh, môi tái nhợt, da mặt mốc thếp loang lổ chỗ nâu chỗ trắng vì không son phấn.

Giọng bà hơi buồn xen vẻ chua ngoa:

- Mấy hôm cô cháu tôi lên nhà sếp, sếp đều đi vắng.

Nghe nói ổn rồi, phải không?

Vũ Hi mệt mỏi gieo mình xuống ghế:

- Ổn thể nào mà ổn. Cảnh cáo toàn bệnh viện, thông báo toàn ngành, đề nghị lên Sở rút giấy phép hành nghề. Đây chị xem đi.

Bà Hoàng Cúc tìm chiếc kính lão, mở tờ giấy gấp tư từ tay Vũ Hải, xem xong, lắc đầu:

- Hồng hết việc. Quay một trăm tám mươi độ. Hôm nọ tôi đến nhà ông Tiến Đạt thấp cho bà ấy nén nhang, ông ấy đã làm đơn bãi nại cho bác sĩ. Tôi lên Viện kiểm sát, họ nói người nhà nạn nhân không có ý kiến gì, pháp luật cũng không thể can thiệp. Cái bà Tú Vân quyền gì mà dám qua mặt các cơ quan pháp luật. Để tôi kiện cho biết tay. Không phải cậy quyền muốn làm gì thì làm.

Vũ Hải cúi đầu xuống, hai tay chống cằm, buồn bã nói:

- Sự đã rồi, chị làm ầm lên lần nữa làm gì? Hội đồng kỷ luật đã họp, tôi đã

đọc bản kiểm điểm nhận hết trách nhiệm về mình. Chị có liên lụy gì đâu mà sợ?

Bà Hoàng Cúc cười nhạt:

- Bác sĩ nói lạ. Sao tôi lại không liên lụy. Bác sĩ bị rút giấy phép hành nghề, phòng mạch này đóng cửa, tôi lấy tiền đâu mà trả nợ cho bố con Hạnh?

Giọng bà run run rồi im lặng. Bà thở dài rồi đột nhiên ôm mặt khóc:

- Trời ơi, bác sĩ giết tôi rồi!

Bích Hạnh nghe tiếng khóc, từ trên lầu hai lững thững đi xuống. Cô cũng không phân son, tóc không chải, cúi đầu chào Vũ Hải bằng giọng khô khan pha chút đay nghiến và vô lễ:

- Số tiền hai trăm cây để mua ngôi nhà này một phần là của bố em, một phần của ngân hàng nhờ thế chấp ngôi nhà bố mẹ em đang ở. Lẽ ra, khi bệnh viện bắt anh viết kiểm điểm, anh phải kiên quyết từ chối. Anh làm một việc mà chẳng tính thiệt hơn gì cả. Bây giờ thì mất cả chì lẫn chài, gỡ làm sao được. Lấy tiền đâu mà trả lãi ngân hàng? Em nói cho anh biết, anh cứ cho mình tài giỏi nhưng trong trường hợp này... sao anh kém thông minh thế?

Bà Hoàng Cúc đã lau khô nước mắt đem vào:

- Đúng, trong trường hợp này, bác sĩ đã không nghĩ đến cái hậu. Lấy tiền đâu mà trả lãi ngân hàng?...

Vũ Hải trả lời thẳng thắn:

- Theo chị, tôi không có lỗi à? Tôi chưa ngồi nói chuyện với chị, tại sao chị lại liều lĩnh giữ bệnh nhân lại? Cái chết này do chị trực tiếp gây nên. Nhưng chị vô tội, bao nhiêu lỗi lầm trút lên đầu tôi. Trăm đầu đổ đầu tôi!

Bà Hoàng Cúc mĩa mai:

- Vâng, bệnh nhân chết là do tôi. Nhưng bác sĩ chả quy ước với tôi, có bệnh nhân nặng cứ gọi điện thoại. Tôi gọi năm lần bảy lượt mà không gặp được bác sĩ. Vậy lỗi của tôi hay lỗi bác sĩ. Hay lỗi của con cháu nhà tôi đã hút hồn bác sĩ?

Vũ Hải khó chịu, nhăn mặt lại trước những lời cay độc của bà Hoàng Cúc.

Anh trầm ngâm một lát rồi tiếp:

- Thú thật, tôi rất ân hận trong chuyện này. Tôi đã làm khổ bố tôi, làm khổ gia đình ông Tiến Đạt.

Bích Hạnh đưa tay kẹp mái tóc đang xõa sau vai, nghiêng răng bước lại trước mặt Vũ Hải:

- Thế anh không làm khổ bố tôi. Anh không làm khổ tôi? Phòng mạch đóng cửa tôi lấy gì mà nuôi đứa con trong bụng của anh đây...?

Nói đến đây, Bích Hạnh lao sang phía bà Hoàng Cúc nấc lên từng đợt:

- Cô ơi, con khổ quá...!

Bà Hoàng Cúc đưa tay vuốt tóc đứa cháu gái khốn khổ, cười khềnh:

- Đẹp mặt chưa!

Vũ Hải lạnh lùng:

- Em không lo cho đứa con trong bụng. Anh sẽ cưới em, anh sẽ nuôi nó.

Bích Hạnh chua chát, nhìn trừng trừng vào mắt Vũ Hải:

- Cảm ơn! Cảm ơn ông bác sĩ. Con tôi không thể có một người bố ăn mày.

Thưa ông bác sĩ, sẽ không có cưới hỏi gì hết. Tôi sẽ xuống bệnh viện phá bỏ nó đi.

Vũ Hải bật dậy, ng ngác:

- Sao, Em vừa nói gì...?

- Tôi sẽ phá thai và không làm đám cưới với anh.

Bà Hoàng Cúc:

- Phải, nó không muốn gấn đòi nó vào bác sĩ nữa.

Vũ Hải chột hiệu ra, bước giật lùi ra phía sau chiếc ghế, nói như phân bua:

- Nhưng đây là thất bại tạm thời. Chẳng lẽ chúng ta không làm lại được?

Bà Hoàng Cúc vẫn lạnh lùng:

- Biết bao giờ mới làm lại được. Cháu tôi cũng có lú có thì, nó không chịu được dài lâu cảnh nợ nần, túng bấn.

Vũ Hải bừng tỉnh:

- Thì ra các người cùng một duộc. Tôi đã quá ngây thơ, quá tin tưởng vào các người.

- Vâng, chúng tôi cũng quá tin tưởng vào bác sĩ. Hừ, tin đến nỗi mất cả cơ nghiệp, chút nữa mất luôn đứa cháu. Nhưng tôi cũng thông báo để bác sĩ biết, ân oán trả chưa xong đâu. Bác sĩ về đi.

Vũ Hải ném vào mặt cô cháu bà Hoàng Cúc ánh mắt giận dữ, bước nhanh ra khỏi cửa, đập mạnh tấm cửa sắt tạo thành một âm thanh chát chúa.

Cuộc nói chuyện giữa Thu Hồng và ông Tiến Đạt đến tận khuya mà vẫn chưa xong. Trước mặt hai người, trên chiếc bàn để ấm chén của bộ salon, một gói giấy và lá thư vẫn còn nguyên chỗ. Thu Hồng đẩy gói giấy về phía ông Tiến Đạt, nhỏ nhẹ thưa:

Thưa bác, bác Thịnh nói đáng lẽ bác ấy tự xuống đây thưa chuyện với bác. Thế mới phải đạo. Nhưng bác ấy ốm quá, bác ấy nhờ cháu. Mong bác vui lòng.

- Tôi đã nói với cô rồi, bác Thịnh làm tôi khó xử quá.

- Vâng, cháu cũng làm việc bác Thịnh ủy nhiệm. Thôi bác nhận đi cho cháu về, khuya rồi.

Ông Tiến Đạt chần chừ một lúc:

- Lẽ ra, tôi không nhận số tiền này. Nhưng mất thì giờ của cô quá. Thôi, tôi đành nhận số tiền này rồi tôi sẽ trao lại bác Thịnh sau. Cô cho tôi gửi lời thăm và cảm ơn bác ấy.

Ông Tiến Đạt tiễn Thu Hồng ra về, lúc ấy đã hơn mười giờ đêm. Phố khuya

đã ít người qua lại. Tiếng chổi của những người quét rác vang lên trong đêm âm thanh rời rạc, buồn tẻ. Trời rả rích mưa. Gió từ đâu về se lạnh. Thu Hồng đưa một tay cài cổ áo ngực, rung mình so người trước những hạt mưa quất ngược lên mặt. Bỗng phía sau có một chiếc xe gắn máy vượt lên rú ga rất mạnh, làm tay lái của cô chòng chành. Một chiếc chặn đầu xe làm cô suýt ngã. Chiếc xe khựng lại không thể đi tiếp.

Quãng đường đó không phải là quãng đường vắng nhưng là quãng đường có trụ sở các cơ quan làm việc, ngọn đèn đường bị những ngọn cây che khuất. Trong bóng đêm nhập nhoạng, hai tên lạ mặt vẫn ngồi trên xe, đưa ngời trước giữ tay lái xe Thu Hồng hất hàm hỏi:

- Cô là cô Hồng?

Thu Hồng không nhìn rõ mặt gã vì đầu gã đội mũ nồi, miệng bịt bằng một tấm băng màu trắng. Thu Hồng không quen bọn người ấy. Hành động ngang ngược đó chỉ có bọn cướp giật mới có. Cô định hô lên. Một tên đi xe sau nhảy xuống, đưa chiếc dao sáng loáng áp sát người cô:

- Mà mà kêu lên thì châu Diêm vương, con ạ!

Tiếng một tên khác:

- Mà là bồ thằng Hải, con trai ông Thịnh?

Thu Hồng bắt đầu hiểu, vội lắc đầu:

- Tôi không quen ai tên là Hải.

- Láo! Một cái tát trời giáng vào mặt Thu Hồng. Cô nẩy đom đóm mắt, vùng vằng định chạy. Lập tức một đứa phía sau lưng bồi thêm một quả đấm. Thu Hồng “hự” lên một tiếng, người chúi về phía trước, máu trong miệng đỏ ngầu chảy ra hai bên mép. Một tên nói nhỏ nhưng giọng rắn và đanh:

- Mà thậm thọt nhà ông Thịnh. Chạy như con thoi đến nhà ông Tiến Đạt. Mà tưởng mà làm gì mà tui tao không biết. Tao cho mà đòn cảnh cáo đầu tiên. Ờ, anh em!

Xoạc một tiếng, thân áo trước của Thu Hồng đứt hết cúc, chỉ còn lại chiếc áo lót bên trong. Một thằng đưa chiếc dao luôn phía dưới, cắt đứt chiếc áo lót.

Thu Hồng nhổ một bãi nước bọt lẫn máu vào mặt hấn, hét lên:

- Đồ khốn nạn!

Hấn dí mũi dao lên ngực cô. Hai tay cô bị một thằng phía sau giữ lại, Thu Hồng dùng chân đạp vào hạ bộ làm hấn ngã loạng choạng xuống đường.

- Láo. Tao không có thì giờ để làm thịt mày. Nghe tao luận tội: ai xui ông Tiến Đạt gửi đơn tố cáo bác sĩ Hải lên bệnh viện để làm hại bác sĩ Hải?

- Tôi không biết.

- Láo. Lại thêm một cái tát thôi sơn vào mặt Thu Hồng.

- Tuyên án: rách mặt cảnh cáo. Thi hành lệnh!

Một tên giữ chặt tay Thu Hồng, một tay đưa chiếc dao nhọn sáng loáng trước mặt Thu Hồng. Cô gập xuống, hai chân đạp liên tục vào người tên

đứng đối diện.

Đột nhiên, phía sau có ánh đèn pha ô tô. Tên cầm dao ra lệnh:

- Rút!

Trước lúc đi, hắn còn bồi cho Thu Hồng một quả đấm vào ngực. Cô gục xuống lề đường giãy giụa. Chiếc xe hơi chạy chậm chậm, dừng lại bên chiếc xe gắn máy đổ xuống đường chắn lối. Thu Hồng được nhanh chóng đưa đến bệnh viện.

Lời Thề Hippocrate

Chương 18

Thảo xuống xe bus lúc trời sẩm tối. Bầu trời đã điểm vài ngôi sao và trăng thượng tuần mọc sớm phơn phớt màu vàng như một bờ mi cong trên nền trời tối sẫm. Đoạn đường từ quốc lộ vào trong làng rải đá phẳng phiu, mỗi lần có người qua lại, những viên sỏi dưới chân rộn lên những âm thanh nhỏ, lạo xạo như đang bước chân trên bờ cát.

Thảo vẫn thong thả bước, không chú ý đến những tiếng nhạc đang vang lên từ quán xá ven đường. Đó là con đường vào một làng nhỏ ven đô. Khi xưa, dân làng sinh sống bằng đồng ruộng, bằng cây trái trong vườn. Nhà nào cũng có một vườn cây nho nhỏ trồng cây ăn quả. Trái cam, trái ổi, trái măng cầu, trái quất hồng bì. Về yên tĩnh của vùng ngoại ô chỉ lưu lại trong kỷ niệm của lớp người lớn tuổi. Những chàng trai, những cô gái lớn lên sau này chỉ được nghe ông bà, cha mẹ hay anh chị mình kể lại rằng làng ta khi xưa cây cỏ kín vườn, chim vào không biết lối ra. Mấy năm gần đây, phố xá lấn vào tận làng. Nhà hai tầng, ba tầng mọc lên, đất làng bị cắt xén bán cho người trên phố xây nhà hàng, khách sạn mini. Dân trên phố bắt đầu chán cảnh ồn ào inh tai nhức óc của các loại động cơ tìm về ngoại ô để hưởng những phút giây thư giãn. Nhà hàng, khách sạn ngoại ô được xây cất mới trong một không gian thoáng rộng thật sự thu hút người từ trên phố.

Thảo dừng lại trước một ngôi nhà lợp ngói hồng, xây cất dạng village một tầng, vòm mái và cửa kính kiểu châu Âu, được bao quanh bằng một vườn cây trông vừa hiện đại vừa cổ kính. Những chiếc bàn nhỏ bằng một lát cắt của thân cây trên một khúc gỗ làm đế, mặt bàn bóng nhẵn lên nước gỗ, bốn bên là bốn chiếc ghế mây mềm mại được kết bằng những sợi mây màu ngà. Đèn mờ xanh đỏ chen trong cành cây và chưa đến bảy giờ tối, trong vòm lá đã ẩn hiện những ánh đèn lấp láy theo tiếng nhạc.

Từ lúc được người giới thiệu đến đây, Thảo có đồng ra đồng vào, đỡ phải lo

miếng ăn cho mình trong những ngày nuôi chồng nằm viện. Đợt này, Thảo lại đăng quân cho nhà hàng và bà chủ đã vui lòng đón nhận.

Thảo đưa tay mở chiếc chốt sắt cài cổng. Hôm nay, theo đề nghị của bà chủ có một bữa tiệc đám cưới buổi chiều, Thảo làm đêm thay cho làm từ sáng đến chiều như thường lệ. Bà chủ báo trước, hôm nay khách khứa đông, phải tiếp thức ăn cho các bàn, Thảo phải ăn mặc tươm tất và trang điểm một chút “cho coi được”. Cô không dám làm việc đó trước mặt chồng, gói bộ quần áo và bộ đồ trang sức cho vào túi rồi lên xe bus. Cô dặn lại:

- Chiều nay, nhà hàng phục vụ đám cưới. Có thể em về muộn đấy anh nhé. Bút nhìn vợ không nói câu nào. Hai lần ra đây điều trị, Thảo đã bộc lộ gần như đầy đủ tính cách của người vợ hiền. Lo cơm nước giặt giũ, lo kiểm tiền để thuốc men bồi dưỡng thêm cho anh. Cô làm những công việc nặng nhọc ở nhà hàng, sớm chiều vất vả mà không hé răng than vãn. Thâm tâm, Bút biết ơn người vợ tần tảo của mình.

Thảo gặp bà chủ mặt đầy son phấn ngay lối vào nhà bếp. Bà cười mỉm, vỗ vai Thảo:

- Em thay đồ rồi trang điểm đi. Để việc chạy bàn cho chúng nó.

Sau bếp, mùi hành tỏi thơm phức, mùi mỡ cháy khét lẹt. Kẽ vào người ra, những đĩa thức ăn bốc khói được đặt ngay ngắn trên chiếc bàn dài. Trước cửa ngôi nhà, một chiếc bàn dài kê chắn gần hết lối đi được phủ một tấm vải trắng. Bên trên, cứ khoảng nửa mét là một lọ hoa hồng và một đĩa gọt tàn thuốc lá. Người chủ tiệc mặc complet màu xám, tóc chải mượt có cài một bông hồng trên ngực áo, bô bô:

- Mười lăm phút nữa là xe tới. Cho dọn thêm hai mâm đặc biệt bốn người ngồi kia kìa. - Vừa nói gã vừa chỉ tay về phía hai chiếc bàn dưới hai lùm cây. Không uống bia, nặng bụng. Chỉ Napoleon cho đàn ông và sâm banh cho đàn bà. Giọng bà chủ the thé:

- Cái bàn giữa là bốn mươi người, bàn trong nhà sáu người đã sẵn sàng. Hai mâm đặc biệt nữa phải không? Thưa sếp, năm phút là xong. Bay đâu, kê thêm hai bàn đặc biệt!

Tiếng dạ ran phía sau. Thảo ngồi trước gương trang điểm, bặm môi cho son thấm đều vào hai bờ môi. Bà chủ chột bước vào, thấy Thảo đang cầm thỏi son Thái, gắt lên:

- Chết, không dùng loại rẻ tiền này. Đã bảo hôm nay chị có khách. Em cứ lấy hộp son của chị mà dùng. Đây này, phải kẻ thêm lông mày cho đậm hơn như thế này này.

Vừa nói, bà vừa cầm cây bút chì ngồi xuống đối diện với Thảo. Bà đưa tay thoăn thoắt vạch đi vạch lại trên bờ mi của Thảo. Thảo nhắm nghiền đôi mắt, chốc chốc lại hé một bên mắt để nhìn vào gương. Bà chủ xoa lại phấn, tô lại môi cho Thảo. Bà đứng dậy, cùng Thảo nhìn vào tấm gương lớn, hể

hả:

- Thấy chưa. Hết ý. Em mà có chút son phấn vào thì tuyệt vời. Có phải đôi mắt sắc ngọt đi không. Đôi môi hình trái tim. Đây, cười đi. Em được đôi hàm răng rất đều, rất trắng. Đúng là gái có con trông mơn con mắt. Nói thật, đàn ông bây giờ nó không thích bắt bồ với gái tơ. Nhõng nhẽo lắm. Cứ sồn sồn mà đánh. Biết cách chiều chuộng đàn ông. Hừ. Hết ý!

Thảo không nói gì, nhìn bà chủ mỉm cười. Thảo định mặc bộ quần áo cũ của mình, bà gạt đi:

- Đẹp. Đẹp ba cái mớ đồ cũ. Chị có mấy bộ áo dài may hồi còn chưa mập. Bây giờ đã “thon thon hình vai” chị bỏ đấy tử. Đây, em lấy mà mặc. Thiếu gì thứ mà em phải mặc thứ ấy. Đêm nay, chị muốn em lộng lẫy!

Phía ngoài, tiếng xe máy, xe hơi rần rần rú ga, còi bóp inh ỏi. Từ trên chiếc Honda màu đen, đèn pha còn bật sáng hắt ánh sáng chói chang ra hai bên đường, cô dâu chú rể ở hàng ghế phía sau bước ra. Cô dâu mặc soa rê trắng, đội vương miện được kết lại bằng những hạt thủy tinh nhỏ, phản chiếu nhiều màu sắc dưới ánh đèn. Chú rể để ria mép, tóc cắt ngắn kiểu thể thao, complet màu xám nhạt, sơ mi màu trắng, ôm bó lay ơn đỏ thắm trên tay.

Những cô gái tiếp viên nhà hàng ăn mặc sang trọng áo dài đủ màu, đứng hai bên đường tung những cánh hoa trắng mỏng vung trên tóc, trên soa rê của cô dâu, trên đầu, trên vai chú rể.

Chủ buổi lễ, một người đàn ông béo mập, thấp đậm trong bộ complet cổ may theo kiểu đã cũ mời khách khứa vào bàn. Tiếp viên chạy tới chạy lui, thức ăn đồ uống đã được dọn ra. Chủ lễ e hèm lấy giọng, tay chấp trước bụng, trình trọng:

- Thừa quý vị quan khách, thừa hai họ, thừa các bạn hữu của hai cháu Trung Quân và Lệ Thủy. Đời người ta có một lần tràn ngập trong hạnh phúc. Đó là ngày người con gái lên xe hoa và người con trai e dè cùng gia đình mình, bạn bè đến nhà gái rước dâu về. Các thủ tục thành hôn của hai cháu đã hoàn tất sáng nay ở tư gia. Tối nay là bữa tiệc của anh chị tôi khoản đãi quý vị và hai họ.

Tiếng rượu rót ra ly róc rách. Tiếng mở sâm banh kêu lộp bộp. Bà chủ nhà hàng kéo Thảo ra một góc, thì thầm:

- Chị có chút việc muốn nhờ em. Tối nay, có hai bàn dành cho quan khách cỡ bự. Em giúp chị tiếp khách một bàn, một bàn nữa đã có đứa khác.

Thảo hơi khó chịu, ngượng ngùng trong chiếc áo rộng cổ, phía dưới lại bó sát người, miễn cưỡng ngồi vào một bàn có ba người đàn ông ăn mặc sang trọng đã ngồi sẵn. Thảo cúi chào rồi khẽ khàng ngồi xuống chiếc ghế còn bỏ trống, mở nút chai rượu đánh “bốp” một tiếng, rót vào ba ly. Đến chiếc ly thứ ba của một người có vẻ lớn tuổi, bộ mặt trông dữ dằn với đôi mắt sắc, gã nhào người sang phía Thảo, cầm lấy tay cô:

- Người đẹp để anh giúp cho một tay.

Gã rót cho mình một ly đầy rồi rót cho Thảo một ly, nâng lên mời những người đàn ông khác:

- Ta trăm phần trăm mừng hai cháu, các anh!

Thảo vẫn để nguyên ly rượu trên bàn, lấy lý do không biết uống rượu. Gã đàn ông ngồi cạnh dịch sát người sang phía Thảo, cười mơn trớn:

- Em uống đi cho anh vui lòng.

Gã liếc cặp mắt đa tình sắc lẹm sang phía Thảo, dừng lại phần trên cổ áo. Một vạt da trắng nõn như cánh đồng phủ tuyết, phẳng phiu, êm mát. Gã hình dung sống mũi dọc dừa của Thảo như một con đê nhỏ, lên đôi mắt là hai chiếc hồ nhỏ, bờ mi cong cong là hai rặng liễu tỏa bóng xuống hai hồ nước thăm thẳm màu nước đen huyền. Càng ở phía dưới cổ, cánh đồng càng phẳng phiu, màu trắng bỗng dừng lại vì một dải màu đen ngăn cách. Hai ngọn đồi thoải thoải, ở giữa có một khe nhỏ chạy qua. Và gã ao ước, mười ngón tay cục mịch, thứ ngón tay dài trắng nõn không thương tiếc!

Thảo ngưng, im lặng gấp thức ăn vào chén cho hai người kia, nhất mực từ chối không chịu uống ly rượu. Bất thần gã đứng dậy, gọi bà chủ, giọng oang oang:

- Đây, chủ tiệm. Tiếp viên kiêu này tội tôi bỏ cuộc. Có còn coi tội tôi ra gì nữa không, hử?

Bà chủ nhận ra đó là Minh Đốp, trùm buôn bán bất động sản cỡ bự của thành phố. Bà nham nhở cười, nói rất vô duyên:

- Tôi xin lỗi. Con em nó chưa biết đại ca. Bà cúi xuống sát vai Thảo: “Chị van em, em hãy vì chị mà chiều ông khách đặc biệt này!”

Nể tình, Thảo đưa ly rượu lên, không quên rót cho Minh Đốp thêm một ly nữa, giọng run run:

- Em mời anh, mời các anh!

Rượu chạy rần rần trong cơ thể Thảo. Buổi chiều không kịp ăn uống gì, bụng Thảo lép kẹp, chỉ một ly nhỏ đã làm tim cô đập mạnh, mặt nóng bừng, cảm giác lâng lâng như đang bay.

Mấy gã đàn ông vẫn nhòm nhào vừa ăn vừa uống. Vèo một cái chai rượu đã trống rỗng. Thảo uống ly thứ hai rồi ly thứ ba, đầu quay cuồng không biết mình đang ở đâu, đang làm gì. Trong cơn mơ màng, Thảo tưởng tượng có ai đó đang mân mê bàn tay mình, rồi đôi môi dày, nhầy mỡ phả ra mùi rượu trườn trên má, trên môi cô. Thảo buồn nôn mà không nôn được. Cuối cùng, cô gục vào một tấm vải phẳng, đầu nghiêng vào chiếc cổ tròn.

Bên tai Thảo có tiếng vo vo như tiếng đàn ong đang bay. Một làn hơi lạnh phả vào mặt cô. Phía sau lưng mềm và êm. Rồi ngực cô mát lạnh, có một vật gì đó đè nặng. Cô muốn mở to đôi mắt mà không mở được.

Cảm giác một con sên nhầy nhầy bò khắp người cô làm cô bưng tỉnh. Cô mở to đôi mắt và nhìn thấy Minh Đóp trần trụi hân hân cặp môi to dày lên khắp người cô. Cô cũng không mảnh áo che thân, vụt ngồi dậy, hốt hoảng định kêu lên.

Minh Đóp ngẩng lên đôi mắt thèm khát, lao đến định ôm Thảo vào lòng.

Thảo cắn mạnh vào tay gã, hét lên:

- Buông tôi ra, đồ khốn nạn!

Minh Đóp nham nhở:

- Thôi chiều anh đi, em cắn anh chảy máu đây này!

Gã đưa tay gỡ chiếc nhẫn to tướng trên bàn tay khác, trao cho Thảo:

- Đây anh tặng em!

Thảo hất tay làm tung chiếc nhẫn, thuận tay tát vào mặt gã. Gã vẫn không buông tha, ôm chầm lấy cô, đè xuống đệm. Cô hất tung con dê già sang một góc, hai chân đá liên hồi vào người gã.

Thảo lồm cồm bò dậy vợ vội bộ quần áo nhàu nát rồi mở cửa chạy như bay. Bà chủ quán thoáng trông thấy, vội chạy theo nhưng cô đã ra ngõ, chạy bán sống bán chết ra đường cái.

Chiếc xích lô đưa Thảo về tới con hẻm nhà giáo sư Vũ Thịnh, lúc đó đã quá nửa đêm. Suốt dọc đường đi, cô nhanh chóng đưa ra quyết định, cô không thể trở về bệnh viện với bộ quần áo nhàu nát của bà chủ. Cô phải đến xin nghỉ nhờ nhà ông Vũ Thịnh rồi sáng mai sẽ tính.

Ngôi nhà ông Vũ Thịnh im phăng phắc. Thảo rùng mình, toàn thân ớn lạnh, tay run run ấn chuông. Đèn phòng khách bật sáng. Có tiếng lạch cạch mở cửa. Ông Vũ Thịnh trong bộ quần áo pijama, giương mục kính hướng ra ngoài cổng. Tiếng chuông vẫn vang lên. Ông bước xuống thềm đi ra. Thảo gọi giật:

- Bác ơi!

Ông Vũ Thịnh nhận ngay ra tiếng Thảo.

- Thảo. Sao giờ này cháu lại đến đây.

Cánh cổng mở rộng. Thảo gục vào ngực ông:

- Bác ơi, cháu khổ quá...!

Nghe tiếng động phía ngoài, cô cháu gái ông Vũ Thịnh cũng chạy ra. Ông dìu Thảo vào nhà, cô vẫn thút thít khóc. Giọng ông đầy lo lắng:

- Có chuyện gì, cháu cứ nói với bác. Vợ chồng lại có chuyện gì phải không?

Thảo mếu máo:

- Bác ơi, quân khốn nạn...!

Nói xong, cô nức nở. Ông Vũ Thịnh ít nhiều đã hiểu được câu chuyện, thốt lên:

- Trời, lại thế sao?

Ông không hỏi gì thêm, lặng lẽ bảo cô cháu:

- Cháu đưa chị Thảo ra nghỉ với cháu. Pha cho chị chút gì uống cho đỡ lạnh. Ông bước đi, hơi cúi xuống, hai tay vò đầu. Dưới ánh đèn phía ngoài cổng hắt vào, bóng ông đổ dài trên con đường lát sỏi...

Bên chiếc bàn con phía sau nhà ăn, Thảo ngồi đối diện với ông Vũ Thịnh. Bát mì trên bàn trước mặt Thảo đã nguội, trương lên. Giọng Thảo buồn rầu: ... chuyện là như vậy. Khi nhận lời làm công cho bà này, cháu đã hết sức cảnh giác. Nhưng đời có biết bao nhiêu mưu ma chước quỷ, bao nhiêu cạm bẫy, cháu đâu lường hết được.

Ông Vũ Thịnh không nói gì, tay khư khư cầm ly cà phê đã nguội. Đôi mắt ông sâu trũng, gò má cao và răn reo. Khuôn mặt ông mệt mỏi, vẻ mệt mỏi của một người đã chứng kiến quá nhiều điều bất hạnh đến cùng một lúc.

Ông nói với Thảo, giọng nhỏ và yếu:

- Đợt điều trị của anh Bút cũng sắp xong rồi. Cũng may mà cháu không phải ở lâu thêm.

Rồi ông lấy ra từ trong túi áo một xấp tiền. Ông cầm tay Thảo trong bàn tay răn reo của mình, tay kia đặt xấp tiền vào tay Thảo:

- Đây, bác có một ít giúp vợ chồng cháu.

Thảo ngược mắt nhìn ông, nhất mực từ chối:

- Cảm ơn bác, bác giúp cháu nhiều rồi.

Ông Vũ Thịnh vẫn để nguyên bọc giấy trong tay Thảo:

- Cháu cứ cầm lấy, không ngại gì cả. Bao giờ vợ chồng cháu làm ăn khấm khá rồi gửi lại bác cũng được.

Bên ngoài có tiếng xe gắn máy, Vũ Hải trực đêm ở bệnh viện về. Thoáng thấy bóng con trai qua khung cửa sổ, ông Vũ Thịnh cất tiếng gọi:

- Hải vào ăn sáng luôn thể!

Thảo cũng lí nhí mời:

- Em mời anh vào ăn sáng.

Vũ Hải bước vào phòng ăn, hết nhìn Thảo lại nhìn bố mình. Ông Vũ Thịnh giọng dứt khoát:

- Thôi, cháu cứ cầm lấy, không bàn cãi gì nữa.

Vũ Hải lưỡng lự một lúc rồi quay ra, ánh mắt vẫn xoáy vào người Thảo. Ông Vũ Thịnh đã uống xong ly cà phê, người cháu gái của ông bước vào, nói với Thảo:

- Chị giữ lấy bộ quần áo của em mà mặc. Chị mặc cũng vừa đấy chứ.

Thảo nhìn xuống ngực, xuống chân trong bộ quần áo của người cháu ông Vũ Thịnh đưa cho cô mặc từ đêm qua, đưa đôi mắt buồn gật đầu thay cho lời cảm ơn.

Lời Thề Hippocrate

Chương 19

Con hẻm vào nhà ông Vũ Thịnh đã mọc lên một vài quán nhỏ phía ngoài. Phía trong hẻm, sự im lặng vẫn dâng tràn, ủa ra từ những ngôi nhà trầm tư và từ những vòm cây xanh biếc. Con đường nhỏ ít người đi, lát đá có chỗ rêu xanh, xanh lên cả bờ tường phủ phía trên bằng hàng rào tigôn màu tím. Con hẻm ấy gắn bó với Vũ Hải suốt ba mươi năm, từ khi anh mới lững chững biết đi, mẹ anh thường dắt tay anh men theo bờ tường ra tới ngoài đường cái. Những hàng cây trong các khu vườn hai bên sớm chiều tỏa bóng và Vũ Hải đã lớn lên với con hẻm quen thuộc, biết bao kỷ niệm thân thiết này. Từ ngày nhận quyết định kỷ luật, Vũ Hải lăm lũi đi về như một chiếc bóng.

Gần đây, trong một quán nhỏ phía ngoài đã thấy vài người đàn ông không biết từ đâu đến, lè nhè với nhau bên chai rượu làng Vân sủi tăm với vài hạt lạc rang, tán gẫu chuyện trên trời dưới biển. Một người trạc tuổi bốn mươi, tóc để dài, râu mép rậm, dáng nghệ sĩ. Một người trán hói, bụng phệ, đi chiếc Mòkik màu đỏ đã cũ, máy hai thì nổ phạch phạch, ống xả xịt đầy khói, trước đi lao động xuất khẩu bên Đức. Một mẹ đàn bà ngoài ba mươi mặt mày coi được nhưng quần áo về bụi đời, tóc cắt tém, uống rượu làng Vân cánh mày râu phải kính nể. Họ tụ tập ở quán từ lúc xế chiều. Lúc đầu họ còn ngồi ở quán, về sau thành quen, bà chủ quán mời hẳn vào phòng khách, một căn buồng nhỏ ngay dưới tầng một của tòa biệt thự. Ngôi nhà ấy nghe nói của một tay tư sản đi Nam năm năm tư. Bà chủ quán cóc ấy chiếm được chỗ ngon lành ngay từ đầu ngõ, dưới vòm cây vú sữa cành lá sum suê, mở quán bán ba thứ đồ nhậu lai rai.

Cũng phải thừa nhận ít có nơi nào trong thành phố lại có một biệt thự đẹp thế với mảnh sân thoáng rộng đến vậy. Lầu hai của một gia đình trí thức có tên tuổi. Tầng dưới ba hộ, bà chủ quán ở ngoài cùng. Thành ra quán rượu của bà ở vào nơi đắc địa, chiều chiều thấy rất nhiều khách ngồi trên những chiếc ghế nhỏ lúp xúp quanh chiếc bàn con y như trẻ mẫu giáo ngồi học. Họ đến đây để thưởng thức vị rượu làng Vân, thả mình trong cõi yên lặng hiếm có của con hẻm nội thành, nơi thành phố ồn ã, nhộn nhịp này.

Chiếc Mòkik phành phạch chạy vào trong sân, gã bụng phệ bước xuống với con cá chép trong bọc nylon. Gã gọi với bà chủ:

- Làm giùm tí. Chiều nay thứ bảy!

Mẹ đàn bà tóc tém đang ngồi dựa lưng trên chiếc ghế salon, bật dậy:

- Chị để tôi. Lão này chỉ quen ăn sẵn.

Thị cầm con dao và túi nylon đựng cá bước ra góc sân, nơi có chiếc vòi

nước công cộng và tắm bê tông phẳng lì kê làm chỗ giặt giũ, hì hục làm cá. Gã béo mập hai tay chống gối, hí hí cười xem thị làm cá, lời lả:

- Trông cô em làm thạo đấy chứ. Lát nữa anh thưởng cho vài cái “hòm”!

- Nỡm, thứ anh không đến phần.

Gã cười gằn:

- Cao giá nhì. Đây ném đủ mùi con gái năm châu, cô em là cái sá gì.

Thị không vừa:

- Rượu chưa vào đâu đấy. Đừng có lằng nhằng.

Thị vịn to vòi nước, đưa tay bịt vòi lại làm bắn tung tóe những tia nước sang phía gã. Gã cười khanh khách:

- Được nhá, chút nữa biết tay anh!

Vũ Hải lững thững trong con hẻm bước ra, thất thần như một người thua trận. Khuôn mặt thư sinh, dáng bộ kiêu cách hàng ngày đã biến mất, nhường chỗ cho một Vũ Hải râu mọc tua tủa, quần áo xộc xệch đi đứng thất thểu.

Nhìn thấy Hải dáng bộ buồn rầu đang bước đi, chị chủ quán tui cười, khoát tay gọi Hải:

- Chú Hải, chú Hải!

Hải đứng lại, ng ngác nhìn rồi bước lại trước quán. Vẫn giọng chị chủ quán:

- Chú đi đâu vậy. Tối thứ bảy không bỏ không bịch, chán bỏ mẹ đi được.

Vào đây, vào đây chị đãi chén rượu.

Vũ Hải:

- Cảm ơn, em không quen uống rượu.

Chị chủ quán vốn là người về đây ở cùng bố mẹ từ ngày Vũ Hải mới sinh. Chị hơn Vũ Hải vài tuổi nhưng gia đình bố mẹ là công nhân, không đủ tiền cho con cái học lên. Chị lấy chồng rồi ở li với cha mẹ trong căn phòng hai mươi bốn mét vuông này. Bố mẹ mất, chồng bỏ, chị ở vậy một mình làm lụng kiếm sống qua ngày. Thuở nhỏ chị đã nhiều lần bế Hải ra tận đường phố chính, dạy cho Hải cách chơi ô ăn quan ngay trong sân nhà chị. Với Vũ Hải, chị vừa có vẻ thân thuộc của một người hàng xóm, vừa có cái tình của người lớn tuổi đã có cả thời thơ ấu đẹp đẽ cùng anh, giọng có chút suồng sã:

- Chị khuyên, chả cần buồn bực gì với đời cả. Có buồn chỉ rượu mới giải được. Các cụ ngày xưa chả lấy thơ lấy rượu giải sầu là gì.

Vũ Hải không nói gì, bước theo người đàn bà đang cầm lấy vạt áo anh bước đi như một cái máy. Chị dẫn Hải vào trong phòng khách nhà mình, nơi gã đầu hói đang ngồi ghéch chân lên bàn, mở to tờ báo trước mặt. Chị vui vẻ giới thiệu với khách rồi ấn Vũ Hải ngồi xuống ghế.

- Đây là chú Hải, bác sĩ con giáo sư Thịnh trong hẻm. Chú ấy đang buồn vì vụ xì-căng-đan, cả thành phố đều biết.

Gã đầu hói buông tờ báo, đưa tay bắt tay Vũ Hải:

- Biết rồi, biết rồi. Chuyện vặt. Tình ngay lý gian. Buồn hả. Việc chó gì mà

buồn. ở đây làm chén rượu với chúng tôi.

Gã tóc dài cũng đưa tay ngang tai, chào Vũ Hải đáng quân sự:

- Nói cho chú biết, thời buổi nhiều nhưng, chú phải làm theo luật. Chú để cho nó làm mưa làm gió trên mảnh bằng của mình là hỏng rồi. Thẻ vàng là may, thẻ đỏ chú vào gỡ lịch trong nhà đá mới nhục. Phải tự tay làm lấy, chú hiểu chứ? Như tôi đây này, một mình tôi một cơ ngơi. Chủ cũng tôi mà tớ cũng tôi. Tôi đểch tin đứa nào cả. Làm ăn tư nhân, nhà nước cho phép nhưng không biết cách lại khôn khổ hơn làm nhà nước.

Người đàn bà từ phía sau tay cầm đĩa cá hấp có rắc mấy cọng hành phía trên, rón rén đặt trên bàn:

- Mời quý anh, hơi đâu mà nghĩ chuyện đời.

Thị rót rượu ra ly nhỏ, nhoáng một cái đã hết ly, khà một tiếng kéo dài:

- Tôi theo luật, đàn bà uống trước, giờ đến đốc tờ Hải, khách mới, nào, cạn ly, anh Hải.

Hải hết nhìn người đàn bà rồi lại nhìn ly rượu trên tay thị. Thường ngày, Hải vẫn đi uống nhưng thường đến chỗ sang trọng, ít khi la cà nơi quán xá bình dân. Lần đầu tiếp xúc với ngôn ngữ bỗ bã của lớp người ít học, Hải hơi khó chịu. Nhưng trong một hoàn cảnh kinh tế đã bắt đầu co lại với đồng lương hàng tháng, Hải không thể vung tay quá trán, chấp nhận lời mời của người phụ nữ. Hải nâng ly rượu bằng hai tay lên trước mặt, cúi đầu ba lần lễ độ:

- Mời chị, mời các anh.

Gã đầu hói cười hề hả, gã tóc dài khoái chí vỗ đùi đánh đét:

- Phải thế chứ!

Vũ Hải về tới nhà đã mười hai giờ đêm. Ông Vũ Thịnh vẫn chong đèn đợi con. Qua cửa sổ, một vệt ánh sáng nhỏ chiếu chệch hắt xuống con đường nhỏ đầu hè, ông nhìn thấy Vũ Hải lảo đảo bước vào dãy nhà sau. Lòng ông se lại. Cảnh gà trống nuôi con, ông thấm thía những mất mát mà ông phải gánh chịu. Ông nhớ lại, thuở tuổi ba mươi như con ông bây giờ, ông đang ba lô khoác vai, đi hết chiến dịch này đến chiến dịch khác. Lúc bấy giờ, cái tâm của con người lớn lắm. Cái tâm vì nghĩa lớn của một dân tộc, cái tâm vì đồng đội, vì bạn bè. Sao có một thời đẹp thế. Ông lắc đầu và tự lý giải, không phải bây giờ cuộc đời bỗng nhiên xấu đi. Con ông lớn lên không biết một ngày cầm súng, con đường khoa học cứ trải dài, rộng mở trước mặt. Có lẽ vì quá thuận lợi, lớp trẻ bây giờ quên đi rằng, để có con đường đi rộng mở hôm nay, ông và bạn bè ông đã khổ công khai phá.

Ông Vũ Thịnh chợt ngược nhìn lên tượng Hippocrate, ông lầm nhảm lại lời thề khi ông cùng đồng nghiệp vung tay trong bộ áo chùng bằng satin đỏ, trong giảng đường lớn của trường đại học, cũng ngay trước tượng Hippocrate. Đó là lời thề thiêng liêng, hàng ngày trước lúc đi ngủ ông vẫn nhắm đọc y như người sùng đạo đọc kinh mỗi đêm. Vũ Hải dậy muộn. Ông

Vũ Thịnh đã vắng nhà. Cô cháu gái đi chợ. Đầu anh mọng nhức với những ly rượu sủi tăm đêm qua. Anh đã có một đêm ngủ ngon không trằn trọc.

Đúng, chị chủ quán nói đúng, chỉ có rượu mới giải được sầu.

Từ đó, không kể thứ bảy hay chủ nhật, Vũ Hải đều ra quán. Ông Vũ Thịnh biết điều đó. Có lần trong bữa cơm, ông khuyên:

- Con không nên uống nhiều rượu. Con thừa biết, rượu là chất độc.

Hải ậm ừ cho qua chuyện. Từ khi đoạn tuyệt với Bích Hạnh và bà Hoàng Cúc, Hải tưởng mình đã trút được một gánh nặng. Nhưng không. Sáu tháng đi lại với Bích Hạnh, Vũ Hải đã quen với cách sống của tầng lớp xài tiền như nước. Cái phòng mạch của anh đã giúp anh hái ra tiền để ném vào những cuộc du chơi không khi nào kết thúc. Nay Bải Cháy, mai Tam Đảo. Thế mà bây giờ...

Vũ Hải đang đưa ly trăm phần trăm với gã đầu hói chột nghe tiếng của cô em họ léo nhéo từ ngoài cổng:

- Anh Hải ơi, anh có khách.

Hải bực mình:

- Đàn ông hay đàn bà. Đàn ông thì bảo ra đây, đàn bà thì bảo về đi. Đây không tiếp giới quần đen.

Cô em họ vẫn nằng nặc, giẫm chân:

- Anh về đi, người ta tha thiết muốn gặp anh.

- Đàn ông hay đàn bà, quen hay lạ mới được chứ. Vũ Hải gắt lên.

- Con gái. Lạ hoắc à!

- Con gái đây lại càng không tiếp. Kia uống đi chứ, các vị. Ly của bà chị còn vui. Nam nữ bình đẳng. Nào, vào đi!

Cô em gái thấy không ổn, ghé miệng vào sát tai Vũ Hải:

- Anh về đi. Cô này trông sang và đẹp lắm. Thiết tha gặp anh. Hỏi có nhắn lại gì, cứ nhất định không nói.

Mắt Vũ Hải chột sáng lên như mèo vồ được chuột:

- Ồ, thế thì tôi về. Cáo lỗi bà chị và các đại ca!

Vũ Hải ngồi đối diện với người con gái. Cô còn trẻ, tóc để xõa ngang vai, hai tay lúng túng cứ vờ vờ chiếc quai túi xách. Cô ấp úng không nói được câu gì. Vũ Hải vào chuyện:

Nào, tôi có thể giúp em gì không?

Cô gái quay đi, hai tay bưng mặt, thút thít khóc. Vũ Hải nhìn cô gái lạ, ít nhiều đã đoán ra được câu chuyện. Anh hỏi với giọng tỉnh khô:

- “Dính” rồi phải không? Thôi được, ngày mai xuống bệnh viện.

Cô gái bỗng nức nở:

- Không... em xin bác sĩ giúp em...!

Vũ Hải đứng dậy đi đi lại lại trong phòng khách:

- Ô hay, tôi có từ chối đâu. Ngày mai xuống bệnh viện. Mà em chưa tự giới thiệu với tôi. Em tên gì? Nhà cửa ở đâu?

Cô gái lau nước mắt, nhìn vào khuôn mặt đỏ bầm do rượu của Vũ Hải, nói rất nhỏ:

- Em được mấy đứa bạn giới thiệu, đến gặp riêng bác sĩ. Em xin bác sĩ giúp. Mọi việc em xin sòng phẳng. Em không muốn đến bệnh viện.

Vũ Hải lắc đầu:

- Biết rồi. Phòng mạch của tôi đã đóng cửa. Thủ thuật đó tuy đơn giản nhưng không được làm ở nhà.

- Em không để bác sĩ thiệt thòi.

Vũ Hải cười:

- Thế nào là không thiệt thòi? Thứ làm chui này không có giá. Kể cả khi em đưa cho tôi bạc tỉ, tôi cũng không dám. Tôi chưa bao giờ làm việc đó một cách lén lút. Em thông cảm, về đi, tôi xin lỗi, tôi đang dở cuộc vui.

Cô gái lại bung mặt khóc. Vũ Hải đã bước xuống tam cấp thêm nhà, định đi ra đầu hẻm. Nghe tiếng nức nở của cô gái, anh quay lại:

- Nhưng em tên là gì? Em bao nhiêu tuổi? Bố mẹ em làm gì? Nhỡ tôi giúp em, cha mẹ em lại đến ăn vạ thì sao?

- Em tên là Tuyết. Bố mẹ em ở trên phố. Tiệm vàng “Đồng Tâm”.

Vũ Hải lạnh lùng:

- Thôi, em về đi đã, mai tính.

Nói xong, Vũ Hải bước đi, cô gái chạy vội ra nhưng không kịp nói câu gì.

Vũ Hải lững thững đi vào quán, ngoảnh lại nhìn cô gái đi chiếc Dream màu mận chín ra khỏi con hẻm.

Cô gái tên Tuyết có nước da trắng, khuôn mặt trái xoan, dáng vẻ u buồn tìm đến nhà Vũ Hải buổi chiều hôm sau như Hải đã hẹn. Cô ngồi bên chiếc ghế gỗ kê đầu nhà, sát lối đi vào bếp, cạnh mấy chậu cảnh. Cô buồn rười rượi, vẻ lo lắng và tuyệt vọng.

Chị uống tạm chén nước. - Cô em họ Vũ Hải trao cô cốc nước. - Tầm này, đáng lẽ anh ấy đã phải về rồi. Bác Thịnh dạo này nằm điều dưỡng, ăn cơm tối xong bác ấy mới về. Có hôm về, hôm không.

Tuyết chờ không lâu, Vũ Hải đã phóng xe vào, đỗ ngay trước mặt cô, Hải lắc đầu:

- Thế này em bé ạ. Chuyện của em, tôi chịu! Thôi đành xin lỗi!

Hải bước vội theo đường luôn, vào phòng của mình, gieo mình lên chiếc giường phủ drap màu trắng, tay buông thõng, ngược mắt nhìn lơ đãng lên trần nhà. Tuyết bước theo, ngần ngại đứng ở cửa, len lén nhìn Vũ Hải. Cô nói như van lơn:

- Anh mà không giúp được em, em chỉ còn đường uống thuốc tự tử!
Vũ Hải vẫn không ngồi dậy, nói vọng ra:
- Em muốn làm gì thì làm, quyền của em. Tôi đã trả lời rồi, tôi không thể.
Tuyết đứng ngay cửa, nước mắt khóc. Tiếng khóc của một cô gái mới lớn lên đã phải chịu cảnh cay đắng của cuộc đời nghe thật thảm thiết. Cô khóc như tiếng con mất mẹ khiến Vũ Hải phải ngồi dậy, đi lại vỗ lên vai cô:
- Thôi, em nín đi. Em khóc thế người ngoài nghe được tưởng tôi với em có chuyện gì rồi giờ em đến bắt đền tôi.
Vũ Hải dìu Tuyết ngồi tạm trên chiếc ghế bên bàn làm việc của mình. Anh ngồi bên ghế đối diện, nhìn cô trong trạng thái buồn thảm. Lúc ấy vẻ đẹp buồn bã của cô tập trung sự chú ý của Hải. Tự nhiên, Hải đưa tay vuốt nhẹ tóc cô rồi cầm chặt lấy tay cô. Ý định chiếm đoạt cô gái mới lớn bùng cháy trong thân hình vạm vỡ của chàng trai từng trải. Hải thấy toàn thân nóng ran, người như lên cơn sốt. Không thấy Tuyết phản ứng gì, Vũ Hải ghì chặt cô vào lòng, hôn tới tấp như mưa lên khuôn mặt mọng sữa của cô.
Mấy ngày sau đó, chiều nào Vũ Hải cũng ở nhà đợi Tuyết. Đó cũng là khoảng thời gian ông Vũ Thịnh vắng nhà đi điều dưỡng. Cô em họ ở phía sau nhà bếp, không quan tâm chuyện gì đang xảy ra ở nhà trên.
Tuyết trở thành người tình của Vũ Hải trong suốt tuần lễ. Đến ngày thứ bảy, một chiếc taxi đỗ sẵn ngoài ngõ. Vũ Hải dìu Tuyết mềm nhũn như tàu lá bước ra xe.
Cô em họ giặt một chậu đầy những tấm vải trắng thấm máu. Trước khi đi ra quán rượu, Vũ Hải còn quay lại dặn:
- Em nhớ đừng nói gì với bác đấy nhé!
Ngoài kia, tiếng xe máy hai thì phanh phạch vọng lại mỗi lúc một gần.

Lời Thề Hippocrate

Chương 20

Thấm thoát lại đến mùa đông. Mưa phùn giăng một màn mưa mỏng suốt mấy ngày liền. Lá vàng rải đầy đường. Cây bàng đầu hẻm lưa thưa vài chiếc lá đỏ ối trên cành, phơi thân già nua và những nhánh cây trơ trụi trong giá rét.

Vũ Hải kéo phermeture chiếc áo khoác ngoài, so mình ngồi trong phòng khách. Trời vẫn rả rích mưa, nước mưa tí tách gõ đều đều trên mái ngói xuống những viên sỏi trắng quanh nhà. Trong cảnh yên ắng đến nao lòng của một ngày chủ nhật mưa lạnh, Vũ Hải chán nản không muốn bước ra

khỏi nhà, ngồi ngắm mưa ri và ngắm những giọt cà phê chậm rãi rơi xuống cốc.

Cô em họ đã đi chợ về, một tay xách giỏ, một tay cầm chiếc dù màu sắc sặc sỡ. Bước theo sau là một người mặc áo mưa, đẩy chiếc xe gắn máy vào khỏi cổng, dựng xe bên một gốc cây, đi bộ vào nhà. Người đó bước lên thềm cởi bỏ chiếc áo mưa. Khuôn mặt cô đượm buồn, tóc trên trán lòa xòa dính nước mưa. Vũ Hải ngược mặt, tươi cười bước ra đỡ chiếc áo mưa từ tay cô gái, vắt lên móc áo. Cô im lặng, bước từng bước nặng nề, mệt mỏi ngồi xuống ghế.

- Anh chờ em mãi. Sao em đến muộn vậy?

- Em mệt. Cô gái uể oải đáp.

Hải lẳng xăng lấy một chiếc ly, rót cà phê trong ly nước trước mặt mình trao cho cô gái:

- Em uống cà phê.

- Không!

Những phút im lặng kéo dài. Vũ Hải nhìn cô đắm đắm và khi uống xong ly cà phê, anh bước lại ngồi bên thành ghế, đưa tay choàng lên vai cô. Cô gái vẫn im lặng, không tỏ vẻ đồng tình hay phản đối. Vũ Hải hôn lên má cô, giọng rất nhỏ:

- Ta xuống phòng anh.

Cô gái hất tay Vũ Hải, đột ngột đứng dậy, lùi lại:

- Anh Hải, hôm nay là ngày thứ tư rồi, anh hứa hôm nay...

Vũ Hải vò đầu, như nhớ ra điều gì:

- Ừ nhỉ, anh chưa nói với em, anh chưa mượn được dụng cụ. Hẹn em ngày mai. Hay là, hay là em xuống bệnh viện?

Cô gái vẫn lạnh lùng:

- Anh nói hay nhỉ. Hôm đầu anh bảo hôm sau. Hôm sau anh lần nữa bảo hôm sau nữa. Sao anh cứ nói quanh như vậy?

Vũ Hải cười gượng:

- Em yên tâm, trước sau gì anh cũng giúp em. Thôi, sáng mai em xuống bệnh viện.

Mặt cô gái sầm lại và tiếng nấc đột ngột bật ra, giọng cô thều thào, ngắt quãng:

- Xuống bệnh viện... thì em... đến đây... làm quái gì. Em đưa tiền... anh không nhận... anh cần cái quý giá của người con gái... em cũng cho luôn... vậy anh nói cho em biết... anh cần cái gì nữa?

Vũ Hải bối rối, tìm mãi mới được một câu thích hợp:

- Em, em đừng giận, đừng trách anh, anh muốn kéo dài thời gian bên em, bởi vì... bởi vì... anh yêu em!

Cô gái tát mạnh vào mặt Hải, rít lên:

- Đồ đểu. Anh đã diễn vở kịch này với bao nhiêu cô gái? Giờ anh lại diễn cả với tôi. Thà rằng anh cứ nói thẳng từ đầu để tôi đi chỗ khác. Anh đã coi tôi như con diêm không mất tiền. Mấy ngày rồi, anh nói đi!

Cô gái túm áo ngực của Hải, kéo qua kéo lại. Vũ Hải mặt vẫn căng căng:

- Em đừng to tiếng. Anh cũng không muốn làm vậy. Nhưng em rất đẹp và anh lại yêu em thật sự!

Cô gái đổ nhào xuống ghế, tay ôm ngực, thút thít khóc.

Cánh cửa buồng khách thông với buồng ông Vũ Thịnh hé mở. Ông hiện ra trước cửa với chiếc biarê đội đầu và chiếc khăn quàng cổ nửa vắt trước ngực, nửa vắt sau lưng. Ông bước ra phòng khách, nghiêm giọng:

- Hải, có chuyện gì?

Hải lúng túng:

- Dạ, chuyện riêng của con bố ạ.

Ông đứng lặng, ng ngác nhìn cô gái, tay run run đỡ cô gái đứng dậy. Nhưng cô một mực từ chối, lắc qua lắc lại, mái đầu rũ rượi. Ông nhìn Hải bằng cặp mắt giận dữ nhưng ông cố trấn tĩnh, lặng lẽ bước vào phòng mình, khép cửa lại.

Cô gái thất vọng, bước đi không để ý đến lời hứa như đinh đồng cột của Vũ Hải “Chiều mai em lại đây. Anh thề danh dự!” Cô bước từng bước nặng nề không chú ý Vũ Hải cúi mặt sau lưng.

Hải quay vào, ông Vũ Thịnh đã hiện ra trước khung cửa. Mặt ông sạm lại, tay run run chỉ vào chiếc ghế salon, bảo Vũ Hải:

- Con ngồi xuống. Bố muốn nói chuyện với con!

Hải miễn cưỡng ngồi xuống, không dám nhìn bố. Ông Thịnh giọng lắp bắp run run vì giận dữ:

- Con nói... cho bố biết... cô gái... lúc nãy... là ai?

Vũ Hải không trả lời, hai tay vò tóc. Ông Thịnh quát lên:

- Là ai...?

- Là bạn gái con!

Ông đập tay mạnh lên bàn:

- Nói dối. Anh tưởng anh làm gì trong ngôi nhà này mà tôi không biết!

Vũ Hải nhếch mép cười khểnh. Ông Thịnh nhìn bộ mặt nhâng nháo của thằng con mà ông hết sức cưng chiều, giọng lạc đi:

- Mày là một thằng vô liêm sỉ. Mày có còn là một thầy thuốc nữa không? Có còn là con người nữa không?

Vũ Hải mắt ngầu đỏ, lừ đừ tiến đến trước mặt ông, khẽ lắc đầu, giọng mỉa mai:

- Thừa bố, bố đừng làm ầm lên như vậy. Trước lúc bố mắng con, bố hãy sờ lại gáy mình, bố đã thật trong sạch để răn dạy những kẻ d bần như con chưa? Hay bố cũng như con!

Hải bước đến bên tượng Hippocrate, mắt ngầu lên, đột ngột cảm bức tượng trên tay:

- Và cả cái ông này nữa. Tại sao bố cứ khư khư giữ lời thề với hân...? Hải ném bức tượng xuống nền nhà. Bức tượng bằng thạch cao vỡ thành nhiều mảnh.

Ông Vũ Thịnh điếng người, không tin ở tai mắt mình. Hai chân ông muốn quỵ xuống. Ông lê bước đến trước mặt con mình, dồn bức tức vào bàn tay còm nhom, gân guốc, tát mạnh vào mặt Hải:

- Sao mày dám xúc phạm đến ông tổ của y học? Mày nói ai nhơ bản hủi thẳng mắt dạy?

- Con nói bố!

Vũ Hải xô ghế băng vào phòng bên, nơi đặt bàn thờ bà Vũ Thịnh, thấp một nén nhang, giàn dựa nước mắt:

- Mẹ ơi, mẹ mất đi, mẹ có biết rằng có một ngày bố đưa đi về nhà, đưa cái đứa không bằng tuổi con mình về ăn ngủ trên giường ngày xưa của mẹ không...?

Ông Vũ Thịnh đã hiểu ra toàn bộ câu chuyện, rùng mình nghệt thở. Người ông lạnh toát, gai ốc nổi đầy mình. Mắt ông tối sầm, ngực ông đau nhói, ông lê bước vào phòng làm việc của mình.

Cháu gái đã chuẩn bị xong bữa tối từ lâu mà không ai xuống ăn.

Chuông đồng hồ trên tường điểm bảy tiếng, cô vội bước lên nhà trên, ghé vào cửa sổ gọi với:

- Con mời bác xuống ăn cơm. Nguội hết cả rồi!

- Con ăn đi, bác hơi mệt. Anh Hải đâu?

- Anh Hải ở ngoài quán rượu.

Tối đó ông Vũ Thịnh bỏ cơm. Trong phòng đọc sách của ông, đèn bật sáng. Những quyển giá trên giá xếp ngay ngắn, thứ tự, gáy sách màu nâu, chữ mạ vàng, ông quen thuộc chúng đến mức có thể nhắm mắt rút bất cứ quyển nào ông muốn. Trên bàn làm việc, quyển Pathologie Medical mở tung với hòn sỏi bằng nắm tay đè giữa trang sách. Ngọn đèn gù soi xuống bàn một vùng ánh sáng màu vàng. Hộp bút bi đủ màu vẫn xếp cạnh chiếc gạt tàn thuốc từ lâu không có mẩu thuốc nào. Tất cả với ông đều rất quen thuộc. Đêm nay, sau một cơn đau đốn về tinh thần chưa từng gặp trong đời, ông đứng đung trong căn phòng làm việc của mình như lạc vào một nơi xa lạ.

Ông bước sang phòng ngủ. Chiếc giường kiêu cũ với những chiếc lò xo đã rã, tấm đệm cũ, chiếc giường bằng gỗ gần mười năm nay từ khi bà Thịnh qua đời. Ông nhìn lên tấm ảnh đen trắng của ông và bà thời còn trẻ lồng trong khung kính. Tấm nh nhiều chỗ ố vàng, nhiều chỗ đã bong thuốc. Ông ôm tấm ảnh vào lòng hồi lâu rồi đặt lại trên bàn và nhìn ngắm không chán

mất. Trong căn phòng này, ông bà đã gắn bó, vui buồn có nhau.

Ông trở lại phòng làm việc của mình, dừng lại trước bức tượng Hippocrate đã vỡ, nằm ngổn ngang trên nền nhà. Một mảnh to nhất còn lại con mắt của ông tổ y học. Ông Thịnh cầm lên. Con mắt ấy nghiêm nghị nhìn ông. Bên tai ông vang lên lời thề và những cánh tay nhất loạt đưa lên đồng thanh “Xin thề!”.

Mấy chục năm hành nghề, ông Vũ Thịnh coi lời thề ấy là một phép đổi nhân xử thế của mình trong nghề nghiệp. Có thể có những người phản bội điều mình đã hứa, riêng ông, đến giờ phút này ông vẫn giữ trọn. Ông không ân hận với y nghiệp của mình suốt mấy chục năm qua.

Gió lạnh lùa qua cửa sổ. Bên ngoài, một màu đen của cây cỏ chìm trong mưa lạnh. Tiếng mưa rả rích rơi trên cành lá. Ông Vũ Thịnh mở ngăn tủ, lấy ra một chai rượu ông đã uống quá nửa. Chai rượu của một người học trò tặng, ông chỉ nhắm nháp vào những lúc buồn.

Đêm nay, ông lại tìm đến nó. Cuộc xung đột giữa bố con ông, ông lường trước, sẽ xảy ra. Đáng lẽ, ông đã ngăn chặn những hành vi trái với y đức từ khi con ông phạm những sai lầm nhỏ nhất. Ông cứ trù trừ, bản tính cả nể vốn có - cả nể ngay cả với con mình - đã làm cho lỗi lầm của con ông ngày một lớn dần, đến khi ông đưa ra quyết định ngăn chặn thì đã muộn.

Ông không trách con ông. Ông tự trách mình quá nuông chiều, quá nhu nhược. Vị rượu thấm vào ông, chạy khắp người, ông cảm thấy muốn nói, nói điều gì đó với mình. Ông lẩm nhẩm. Cuối cùng, ông nhắm đọc lời thề Hippocrate. Ông sửa lại cổ áo, đứng ngay ngắn trước những mảnh vỡ của bức tượng, uống thêm một ly rượu, đồng dục đọc “Trước anh linh của vị thủy tổ y học, người đã suốt đời tận tụy vì người bệnh, tôi xin thề: “Săn sóc miễn phí cho người nghèo và không bao giờ đòi hỏi một thù lao quá đáng với việc mình làm... xin thề... xin thề... xin thề...!”

Tiếng ông Vũ Thịnh vang lên, rồi tắt dần trong tiếng mưa. Ông uống thêm ly nữa, ly nữa đến hết cả chai rượu.

Ông lão đảo bước đến bên cửa sổ. Mặt ông nóng bừng. Gió ngoài cửa sổ thổi vào làm ông rùng mình. Ông đóng chặt cửa, chuênh choáng bước đi rồi lại loạng choạng gục ngã ngay bên mảnh vỡ của tượng Hippocrate.

Sáng đã lâu rồi. Trong phòng ăn, Vũ Hải đã ăn xong bữa sáng đang ngồi uống cà phê. Thường ngày, ông Thịnh dậy sớm, chạy ra hồ tập dưỡng sinh với các cụ già. Gần đây, ông mệt mỏi không chạy nữa nhưng vẫn giữ thói quen dậy sớm của người già.

Co em họ đang rót nước sôi vào phích, nói vọng sang phía Vũ Hải:

- Anh Hải ạ. Thật oan cho bác quá. Hôm qua em đã nghe hết câu chuyện giữa anh và bác. Thật oan cho bác quá!

Vũ Hải đặt ly cà phê xuống bàn, lắng tai nghe, linh cảm một điều gì đó không lành. Cô em họ nói tiếp:

- Đêm hôm trước chị Thảo dưới tỉnh lên nuôi chồng nằm viện bị bọn xấu nó hại chạy tới đây nhờ bác giúp đỡ. Đêm hôm đó chị Thảo ngủ lại với em. Thế mà anh nữ nặng lời với bác!

Vũ Hải biến sắc, xô ghế đứng dậy. Anh bước lên phòng ngủ của bố mình. Cánh cửa buồng ngủ hé mở, không có ông Thịnh trong đó. Vũ Hải hốt hoảng, gọi to:

- Bố ơi! Bố ơi!

Không có tiếng trả lời. Vũ Hải chạy lên phòng khách. Vẫn không thấy ông Vũ Thịnh. Cánh cửa phòng làm việc của ông khóa kín. Vũ Hải đập tay lên cửa, thất thanh:

- Bố ơi...! Bố đâu rồi...!

Cô em họ cũng hốt hoảng chạy lên. Vũ Hải khụy hai chân trước cửa phòng làm việc của bố, gào lên như một đứa trẻ. Khi cô em họ cạy được cửa, ông Vũ Thịnh đã lạnh cứng, co quắp dưới mảnh vụn của tượng Hippocrate.

Lời Thề Hippocrate

Chương Kết

Giỗ bốn chín ngày của giáo sư Vũ Thịnh, dưới bệnh viện cho cả một xe mười hai chỗ ngồi lên thăm. Phó giáo sư Trịnh Kha ngồi ghế đầu, mở cửa bước xuống, tay cầm chai rượu gói giấy bên ngoài. Phía sau là mấy bác sĩ trẻ và một số y tá, hộ lý, những người đã từng gắn bó với ông Thịnh. Tám trao bó huệ trắng cho một cô y tá rồi đưa tay ấn chuông.

Một người đàn bà cao gầy, có băng tang màu đen trước ngực, hình như bà con bên phía bà Thịnh ra mở cửa, thanh minh vào sự vắng mặt của Vũ Hải:

- Cháu Hải đang xuống nghĩa địa. Có lẽ sắp về.

Bà chạy vội lên trước mấy bước hướng dẫn mọi người vào nhà. Trong ngôi nhà giáo sư, các cánh cửa ra vào, cửa sổ đều mở, y như ông vẫn còn sống, ông chỉ tạm đi đâu đấy chốc lát rồi sẽ quay về. Trong phòng thờ, ảnh hai ông bà Vũ Thịnh đặt bên nhau. Một bát hương to đầy chân hương, bên cạnh có một khay những thẻ hương chưa đốt. Trên một chiếc đĩa to, nơi chuỗi cau vàng hươm có chồng thêm mấy quả táo màu hồng. Những bông huệ trắng được đặt trong một lọ sứ to, cánh hoa màu trắng nép dưới cuống lá màu xanh, gọi một sự tinh khiết trang trọng.

Mọi người vào thắp nhang cho ông. Phó giáo sư Kha và Tám là người

nghiêng mình trước chân dung của ông lâu nhất. Bước ra ngoài phòng thờ, Tám nói với ông Kha:

- Kỳ này, em tính xin các anh nghỉ. Em đã quá tuổi hưu năm ngoái, không có ai làm, cứ nần nã mãi không về được. Em quý anh Thịnh, quý các anh chứ bỏ bèo gì cái nghề hộ lý. Bưng bô đồ vịt. Nay anh Thịnh ra đi, em thấy trống vắng quá. Bốn mươi năm em đã làm việc với anh ấy...!

Tám lấy khăn lau nước mắt. Đôi môi chị cắn chặt, chị im lặng giữa những người đồng nghiệp của mình cũng đang im lặng. Ông Trịnh Kha ngậm ngùi:

- Cái đó tùy chị. Bản thân tôi cũng trưởng thành trong vòng tay anh Thịnh. Tôi cũng buồn lắm chứ. Vắng anh Thịnh, giờ chị lại nghỉ hưu, tôi cũng chưa biết tính sao đây.

Ông Kha và Tám bước vào phòng làm việc của giáo sư. Tất cả vẫn còn nguyên, từ giá sách với những quyển sách lặng lẽ đứng bên nhau đến bàn làm việc của ông có quyển sách đang mở. Bức ảnh ông chụp thời trẻ với chiếc bonnet trắng, áo blouse trắng cổ thắt cravat treo phía dưới tượng Hippocrate. Bức tượng mới tinh, Hải vừa mượn ở thư viện về thay cho bức tượng bị anh đập vỡ. Bức tượng vương một lớp bụi mỏng. Phó giáo sư Kha dùng một tấm vải mềm trên bàn của ông Thịnh lau cẩn thận từ trước ra sau. Ông trầm ngâm nói với Tám:

- Sinh thời, anh Thịnh khi giảng bài cho sinh viên hay trong các buổi giao ban, thường nhắc đến lời thề Hippocrate...

Giọng Tám lắng xuống:

- Gần đây, đài báo nói nhiều đến việc ngành mình để sai sót gây chết người. Thật buồn anh ạ. Hộ lý chúng em không biết gì chuyên môn nhưng em nghe vẫn thấy xót xa thế nào ấy. Y như người ta đang nói đến mình, chính mình là người có lỗi. Đôi khi em chỉ thầm mong ngành mình có thật nhiều người như anh Thịnh.

Phó giáo sư Kha lắc đầu:

- Sự phân hóa về đạo đức trong ngành ta quá rõ. Vẫn rất nhiều người tâm huyết với nghề nhưng những người giàu có lên nhờ ngành y cũng không ít. Cuộc đời mà, biết làm sao được hở chị!

- Hai người trở lại phòng khách, trò chuyện với người bà con của giáo sư Thịnh, người đó cho biết:

- Cháu Hải kỳ này làm lì, ít nói. Hết giờ ở bệnh viện về nhà đắp chăn nằm, cơm bữa ăn bữa không, từ chối không gặp bất cứ người nào. Có lần cháu nói với tôi, vừa nói vừa khóc: chính cháu là người gây nên cái chết của bố mình. Tôi lựa lời an ủi, cháu chỉ khóc.

- Không có Vũ Hải ở nhà, ngày giỗ bốn chín ngày của giáo sư Vũ Thịnh trở nên trống trải, buồn bã. Khách đến thắp nhang rồi về dù bà em vợ ông Vũ Thịnh thiết tha mời lại. Phó giáo sư Kha và đoàn khách dưới bệnh viện trên

đường ra xe thì gặp vợ chồng Thảo vội vã đi vào. Vừa trông thấy Thảo, Tấm đã oang oang:

- Tao tưởng vợ chồng mày quên.
- Vợ chồng em chào bác Kha, chào các bác. Thảo lễ phép cúi chào rồi quay sang với Tấm:
- Quên thế nào được chị.
- Phó giáo sư Kha mỉm cười:
- Thế nào, anh ấy đã bình phục hẳn chưa?
- Dạ, khá lắm rồi bác ạ. Có gì chúng cháu lại lên với bác.
- Ông Kha cười:
- Lên thăm tôi thì được chứ lên điều trị là tôi buồn lắm đấy!
- Vợ chồng em cũng mới ghé vào bệnh viện, nghe nói bác cùng đoàn bệnh viện vừa xuống nhà bác Thịnh. Thôi, xin phép bác, cho vợ chồng em vào thắp nhang cho bác ấy.
- Tấm dặn với:
- Trưa nay cả hai đứa về nhà tao ăn cơm.
- Vợ chồng Thảo, Bút nhìn theo đoàn người cho đến khi chiếc xe chạy khỏi ngõ.

Cùng lúc ấy, Vũ Hải đang trên đường chạy ra ngoại ô. Giữa dòng người xuôi ngược Vũ Hải thấy mình lạc lõng. Bốn mươi chín ngày vắng bố, anh cảm thấy sự trống vắng không có gì lấp nổi, nỗi buồn trong anh trở thành nỗi chông chênh. Vũ Hải không dám nhìn những kỷ vật trong phòng làm việc của bố, đêm đêm đứng hàng giờ trong phòng thờ, trân trân nhìn bố mẹ qua màn khói hương.

Dọc theo bức tường bao quanh nghĩa địa với đường cái, phía bên trong những ngôi mộ san sát bên nhau. Con đường trải nhựa loang loáng nắng sớm, người và xe dường như ít rộn rịp hơn nơi khác. Bên vệ đường, một vài đứa trẻ cưỡi trên lưng trâu, chốc chốc lại quất chiếc dây thừng giục trâu bước tới.

Vũ Hải gửi xe ngoài cổng, tay cầm một nén nhang và một bó hoa tươi, lặng lẽ đi theo con đường đất nhỏ, tiến tới khu mộ mới. Lác đác những cây nhang đang cháy trên nấm mồ của ai đó.

Vũ Hải lặng lẽ bước. Một con chim vỗ cánh khỏi vòm cây. Nắng sớm lọc qua cành lá rắc đốm vàng trên những ngôi mộ. Hải bước thấp bước cao như một người mất hồn, đầu óc tê dại trước không khí im lặng đầy kinh sợ trong nghĩa địa. Bất giác anh bừng tỉnh không dám tin ở mắt mình: bên mộ ông Vũ Thịnh, Thu Hồng đang lặng lẽ khóc. Vũ Hải đứng yên, hai chân như khuỵu xuống. Những giọt nước mắt từ từ lăn trên gò má, hình ảnh Thu Hồng nhòa nhạt rồi hiện dần rõ nét trước mặt anh.

Từ phía ngôi mộ giáo sư Vũ Thịnh, Thu Hồng bước chậm chậm về phía Vũ Hải.

Quy Nhơn 1996

Hết

Nguồn: TieuBoingoan

Người đăng: CT.LY

Thời gian: 14/06/2005 4:34:26 CH